İNSANIN APAÇIK DÜŞMANI: ŞEYTAN

Gerçek şu ki, şeytan sizin düşmanınızdır, öylese siz de onu düşman edinin. O, kendi grubunu, ancak çılgınca yanan ateşin halkından olmaya çağırır. (Fatır Suresi, 6)

ADNAN OKTAR (HARUN YAHYA)

Okuyucuya

• Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

• Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

• Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

• Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

• Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

• Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

• Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

Yazar ve Eserleri Hakkında

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 45.000 resmin yer aldığı toplam 65.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 73 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurtdışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazançhedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları

yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

Birinci Baskı: Ağustos 1997 / İkinci Baskı: Aralık 2000
Üçüncü Baskı: Temmuz 2002 / Dördüncü Baskı: Ekim 2004
Beşinci Baskı: Aralık 2004 / Altıncı Baskı: Aralık 2005
Yedinci Baskı: Temmuz 2006 / Sekizinci Baskı: Temmuz 2008
Dokuzuncu Baskı: Nisan 2010 / Onuncu Baskı: Temmuz 2014
Onbirinci Baskı: Haziran 2017

ARAŞTIRMA YAYINCILIK
Kayışdağı Mah. Değirmen Sok. No: 3
Ataşehir - İstanbul / Tel: (0216) 660 0059

Baskı: Doğa Basım İleri Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
İkitelli Org. Sanayi Bölgesi, Turgut Özal Cad.
Çelik Yenal Endüstri Merkezi No 117/ 2A-2B
İkitelli - İstanbul / Tel: (0212) 407 0900

www.harunyahya.org - www.harunyahya.com
www.harunyahya.tv - www.a9.com.tr

İçindekiler

Yaratılış Gerçeği.....10

İnsanın En Büyük Düşmanı..... 33

Şeytanın Özellikleri 48

Şeytanın Akılsız Taktikleri..... 53

Şeytanın Etkisinin Farkına Varamayan Topluluk: Cahiliye Toplumu..... 97

Şeytanın Fırkası: Münafıklar..... 112

Şeytanın Gücü Zayıftır..... 127

Evrim Aldatmacası..... 132

YARATILIŞ GERÇEĞİ

Trumpeter türü kuğular, gelişmekte olan yumurtalarının sıcak kalmalarını sağlamak için, yumurtaların üzerine otururlar. Sadece zaman zaman ayağa kalkarak yumurtaları çevirirler. Böylece ısının her yere eşit dağılmasını sağlamış olurlar. Kuşkusuz ki yumurtalarının nasıl bir bakıma ihtiyaçları olacağını kuğulara ilham eden Allah'tır.

www.kuranmucizeleri.com

Bazı bitkiler ışık yoğunluğuna karşı duyarlıdır. Gece olunca yapraklarını toplayıp kapatırlar. Hatta bu işi, hava bulutlanıp ışık azaldığında yapan çiçekli bitkiler bile vardır. Bilim adamları bunun, çiçeklerdeki polenlerin geceleri oluşan çiğden ve yağmurdan korunması amacıyla yapıldığını düşünmektedirler. Bu herşeyi bilen Rabbimiz Allah'ın üstün yaratmasıdır.

http://www.kuranyeterlidir.com

Kanguru yavruları ilk doğduklarında kördürler. Çünkü kanguru yavruları anne karnında gelişimlerini tamamlamadan dünyaya gelirler. Bu nedenle yavru kangurular için annelerinin vücudunda hazırlanmış olan tüylü kese çok önemli bir korunma yeridir. Allah'ın rahmetinin tecellisi olan bu kese yavru büyüdükçe genişler.

www.derinbilgiler.com

Meyvelerin görüntüleri, Allah'ın sunduğu birer güzelliktir. Örneğin salkım salkım üzümler, sanki tek tek asma dallarına yerleştirilmiş gibidir. Kupkuru ağaç gövdesinin üstünde içi sulu, birçoğunun dışı adeta cilalanmış gibi olan ve dalına sımsıkı bağlanmış yüzlerce meyve görüntüsü, her birini Allah'ın yarattığının delillerindendir.

www.canlilarinevrimi.com

Fok yavruları bebek yağı denilen bir yağla kaplı olarak doğarlar. Küçük vücutları bu yağ sayesinde sürekli sıcak kalır. Memelilerden çok azının yavrusu fok yavruları kadar hızlı büyür. Üç hafta içinde yavru, ağırlığının üç hatta dört katına çıkar. Çünkü fokların sütü en iyi inek sütünden on iki defa daha yağlıdır ve dört kat daha fazla proteinlidir.

www.evrimteorisi.info

Lotus bitkisi (beyaz nilüfer), çamurlu ve kirli ortamlarda yetişir. Buna rağmen bitkinin yaprakları sürekli temizdir. Çünkü bitki, üzerine en ufak bir toz zerresi geldiğinde hemen yapraklarını sallar ve toz taneciklerini belli noktalara doğru iter. Yaprağın üzerine düşen yağmur damlaları da bu noktalara doğru yönlendirilir ve buradaki tozları süpürmesi sağlanır.

www.dawkinsecevap.com

Doğada gördüğümüz her renk ve canlılardaki renklerin birbirleriyle olan kusursuz uyumu Allah'ın eşsiz sanatının ve benzersiz yaratışının delilleridir. Örneğin bir çiçeğin ya da bir kuşun sahip olduğu renkler ve bu renklerin birbirleriyle uyumu veya renkler arasındaki yumuşak geçişler Allah'ın yaratışının mükemmelliğini gösterir.

www.harunyahya.tv

Göz, vücudun en iyi korunan organlarından biridir. Burada dikkat çeken nokta korumanın son derece estetik bir görünüm içerisinde sağlanmasıdır. Gözün korunması için etrafında son derece sert, zırhımsı bir kabuk da olabilirdi. Oysa, gözün çevresinin kemik yapısı, göz kapakları, kaşlar, kirpikler son derece estetik ve simetrik bir görünüm meydana getirirler. Bu, Allah'ın yaratmasındaki güzelliğin eşsiz örneklerinden biridir.

www.darwininacmaziruh.net

Aslan ve leoparlar gibi kedigiller yavrularını boyunlarının arkasından ısırarak taşırlar ve yavrular da taşınırlarken tamamen hareketsiz kalırlar. Bu canlılara, yavrularına karşı şefkatli ve merhametli olmayı, sürülerindeki diğer canlıları da koruyup kollamayı öğreten, herşeyin Yaratıcısı olan Yüce Allah'tır.

www.islamadavet.org

Bilinen 30 – 40 türü olan gürgen ağacı, genellikle kuzey iklimlerin hakim olduğu bölgelerde yetişmektedir. Çoğunlukla Doğu Asya ve Çin'in belli bölgelerinde bulunan gürgen ağacının bir iki türüne Avrupa ve Kuzey Amerika'da da rastlanır. Milyonlarca yıldır değişmeden varlıklarını devam ettiren gürgen ağaçları, Darwinistlerin iddialarına meydan okumakta, Yaratılış'ın açık bir gerçek olduğunu söylemektedir.

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Kanada

Yanda günümüz gürgen yaprağı

Eğer bir canlı 125 milyon yıl boyunca en küçük bir değişikliğe uğramamışsa o canlının evrim geçirdiğinden söz etmek mümkün değildir. Resimdeki fosili inceleyen herhangi bir kişi, bu gerçeği kolaylıkla görebilir. Bunun için zoolog olmasına, kapsamlı bir eğitim almasına veya bilim adamı olmasına gerek yoktur. Bilimsel bulguların ortaya koyduğu evrimin olmadığı gerçeği, ilkokul çağındaki çocukların dahi anlayabileceği kadar açık ve nettir.

www.yasayanfosiller.com

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Brezilya

Yanda 125 milyon yıl önce yaşamış olanlardan hiç farkı olmayan günümüz yusufcuklarından görülmektedir.

Resimde görülen vatoz balığı fosili 90 milyon yıl yaşındadır ve günümüzdeki vatoz balıklarından hiçbir farkı bulunmamaktadır. 90 milyon yıldır aynı kalan vatozların ortaya koyduğu bilgi çok açıktır: Canlıların sürekli değişerek evrimleştikleri, ilkelden gelişmişe doğru ilerledikleri iddiası büyük bir yalandan ibarettir. Somut bulgular ve bilimsel araştırmalar bu iddiayı geçersiz kılmaktadır.

Aşağıda görülen günümüz vatozu ile aşağıda fosili görülen ve milyonlarca yıl önce yaşayan vatoz arasında hiçbir fark yoktur.

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Kırkayaklar kendilerine özgü yapılarıyla bir anda fosil kayıtlarında ortaya çıkarlar. Ve bilinen en eski kırkayaklarla (yaklaşık 417 - 354 milyon yaşında) günümüzdeki kırkayaklar tamamen aynı yapıya sahiptir. Bu aynılık, evrimcileri büyük bir çıkmaza sokmaktadır. Üstelik sadece kırkayaklar değil, tüm türler için aynı şey söz konusudur. Bunun da anlamı açıktır: Canlılar evrim geçirmemiş, Rabbimiz tarafından yaratılmışlardır.

www.darwinizminsonu.com

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Görüldüğü gibi, aşağıdaki amber içinde fosilleşmiş 45 milyon yaşındaki kırkayak ile aşağıdayanda resmi görülen günümüz kırkayağı arasında hiçbir fark yoktur.

Yaklaşık 45 milyon yıldır tüm özellikleri ile korunmuş olan bu yaban arısı fosili, günümüz örnekleriyle aynı temel özellikleri sergilemektedir. Eğer Darwinistlerin iddia ettikleri gibi bir evrim yaşanmış olsaydı, bu canlının son derece ilkel özelliklere sahip olması, yapısında pek çok gelişmemiş organ bulunması ve evrimcilere göre elenmiş veya hayali

evrimle gelişmiş olması gereken pek çok "tam oluşmamış" uzvun var olması gerekirdi. Ancak bu durum, hiçbir fosil kalıntısı için geçerli değildir.

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Aşağıda milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişikliğe uğramayan günümüz yaban arısı görülüyor.

45 milyon yıllık yaban arısı

Bu yengeç fosili Danimarka'daki Limfjords kıyısında elde edilmiştir. Bölgede sıkça bulunan ve yuvarlak taş parçaları içinde korunmuş olan bu tarz fosiller, genellikle kışın veya yoğun yağmurların ardından yüzeye çıkar. Öncelikle yüzeye çıkan yuvarlak taş parçalarının içinde fosil olup olmadığının tespiti için taş kırılır. Taşların içinde fosil olduğu tespit edildikten sonra, törpüler ve delici malzemeler kullanılarak yapılan işlemlerden sonra fosil sunuma hazırlanır.

www.yaratilismuzesi.com

37-23 milyon yıllık yengeç

Günümüz yengeci

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 37-23 milyon yıl

Bölge: Danimarka

Bitkilerin kendilerine has özelliklerle, ayrı ayrı yaratıldıkları ve evrim geçirmediklerini gösteren sayısız bulgu vardır. Bunlardan biri de resimde görülen 37 - 23 milyon yıl yaşındaki tohumlarıyla birlikte fosilleşmiş bir Amerikan çınarı dalıdır. Günümüzdeki Amerikan çınarlarının tohumlarından hiçbir farkı olmayan bu fosil, evrimin geçersizliğinin ispatlarındandır.

Amerikan Çınarı tohumu

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 37 - 23 milyon yıl

Bölge: ABD

Darwinistlerin iddia ettiği gibi aşamalı bir evrim sürecinin yaşanmadığını gösteren bilimsel bulgulardan bir diğeri de resimde görülen karides fosilidir. Var oldukları ilk andan itibaren tüm özellikleri ve uzuvlarıyla eksiksiz olan karidesler, var oldukları müddetçe de hiçbir değişikliğe uğramamışlardır. Bu karides fosili, evrimin hayal ürünü bir senaryo olduğunu tüm açıklığıyla gözler önüne sermektedir.

www.yaratilisatlasi.com

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Bölge: Almanya

Üstte görülen günümüz karidesinin canlı örneği milyonlarca yıl önce yaşayan karidesten farklı değildir.

Bilinen en eski örümcek fosilleri ortalama 400 milyon yıl öncesine aittir. Örneğin, Avustralya Müzesi'nin internet sayfasında Attercopus Fimbriungus örümceklerinin 380 milyon yıllık örneklerinin iplikçik üreten organlara o dönemde de sahip oldukları belirtilmektedir. Yüz milyonlarca yıldır fiziksel özelliklerinde, iplikçik üreten organlarında, ürettikleri iplikçiklerde hiçbir değişiklik olmayan örümcekler, Darwinistleri çaresizliğe sürüklemektedir.

Günümüz örümceği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge:Litvanya

Bir canlı türü, fosil kayıtlarında ilk olarak nasıl belirdiyse, bu tür yok olana kadar veya günümüze gelene kadar on milyonlarca, hatta yüz milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişim göstermemekte, aynı yapıyı korumaktadır. Bu, canlıların hiçbir evrime uğramadıklarının açık bir delilidir.

Bu delillerden biri de resimde görülen amber içindeki sinek fosilidir. 50 milyon yaşındaki bu sinek fosiliyle günümüzde yaşayan benzerleri arasında hiçbir fark yoktur.

www.derindusunmek.com

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş:50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Kimi zaman 20-35 metre yüksekliğe kadar ulaşan bu ağaçların yaprakları da oldukça geniştir. Diğer tüm bitkiler gibi keakiler de var oldukları ilk günden beri hiçbir değişikliğe uğramamışlardır. Fosil kayıtları da bu bilgiyi desteklemektedir. Resimde görülen keaki yaprağı fosili 45 milyon yıl yaşındadır ve günümüzdeki keaki yapraklarıyla tıpatıp aynıdır.

25 milyon yıllık keaki yaprağı fosili

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: ABD

Günümüzdeki keaki yaprağı

Fosil kayıtları evrimcilerin ortaya koyduğu senaryoyu tamamen yalanlamaktadır. Günümüzde bilimsel bulguları tarafsız değerlendirme yeteneğini henüz kaybetmemiş evrimciler de, fosil kayıtlarının evrim teorisinin aleyhine olduğunu kabul etmektedirler. Bu konudaki açık delillerden biri de resimdeki 50 milyon yaşındaki yaprak biti fosilidir.

www.Kuranevrimiyalanliyor.com

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Milyonlarca yıl önce yaşamış olan yaprak bitleriyle günümüzdeki örnekleri arasında hiçbir fark bulunmamaktadır. Bu da, evrimcilerin, canlıların yavaş yavaş değişerek günümüzdeki hallerini aldıkları iddiasını çökertmektedir.

İnsanın En Büyük Düşmanı

Her kim olursanız olun sonsuz bir azap çekmenizi isteyen, bütün varlığını buna adamış olan, son derece tehlikeli bir düşmanınız var: Şeytan. Bir başka deyişle, Allah'ın lanetlediği ve huzurundan kovduğu iblis ve onun takipçileri.

O en büyük düşmanınız. Bir efsane ya da bir masal değil, gerçeğin ta kendisi. İnsanlık tarihinin her aşamasında var oldu. Yaşamış ve ölmüş milyarlarca insanı ateşin içine çekti ve halen çekiyor. Hiçbir zaman ayırım yapmaz. Genç, yaşlı, kadın, erkek, devlet başkanı veya dilenci fark etmez. Her insan bu düşmanın hedefidir.

Bu yazıyı okurken de sizi gözlüyor ve planlar yapıyor. Tek arzusu var; olabildiği kadar çok insanı -siz de dahil- kendisiyle beraber cehenneme sürüklemek.

Zafer kazanması için insanların kendisine tapınması veya çok uç sapkınlıklar yapmaları gerekmiyor. İnsanlardan mutlaka Allah'ı inkar etmelerini de istemiyor. Zaten Allah'ı kendisi inkar etmiyor ki, insanlardan özellikle bunu istesin. Onun tek isteği insanları Allah'ın dininden ve Kuran'dan uzak tutmak, halis olarak Allah'a ibadet etmelerini engellemek, bunun sonucunda sonsuz azap çekmelerini sağlamak. Hatta kimi zaman sahte bir dindarlık maskesi altında, Allah'ın adını kullanarak insanları gerçek dinden uzaklaştırıp, saptırıyor. Bu da insanları kendisiyle beraber cehennem çukurunun içine çekmek için yeterli. Hangi vesileyle olursa olsun, onu takip edenlerin sonu hiç değişmiyor:

> **Ona yazılmıştır: "Kim onu veli edinirse, şüphesiz o (şeytan) onu şaşırtıp-saptırır ve onu çılgın ateşin azabına yöneltir." (Hac Suresi, 4)**

İblisin Allah'a akılsızca isyanı

Kuran'da bildirildiği gibi şeytan, ilk insan olan Hz. Adem (as)'dan bu yana insan neslini Allah yolundan saptırmak için çaba harcayan ve kıyamete kadar da harcayacak olan varlıkların genel adıdır. Tüm şeytanların atası ise, Hz. Adem (as)'ın yaratılmasıyla birlikte Allah'a isyan eden iblistir.

Kuran'da haber verildiği üzere, Allah Hz. Adem (as)'ı yaratmış ve meleklerden ona secde etmelerini istemişti. Melekler Allah'ın emrini yerine getirirken, cinlerden olan iblis Hz. Adem (as)'a secde etmedi. Büyük bir akılsızlıkla kendisinin insandan daha üstün bir yaratık olduğunu öne sürdü. Bu itaatsizliği ve pervasız küstahlığı yüzünden Allah'ın huzurundan kovuldu.[1]

Allah'ın huzurundan ayrılmadan önce, insanları da kendisi gibi saptırmak için Allah'tan süre istedi. Allah da ona kıyamet gününe kadar süre tanıdı. Böylece iblisin insana karşı verdiği mücadele başladı. Allah iblisi ve ona uyanları cehenneme dolduracağına hükmetti. Allah, Kuran'da bu olayı şöyle haber vermiştir:

> **Andolsun, Biz sizi yarattık, sonra size suret (biçim-şekil) verdik, sonra meleklere: "Adem'e secde edin" dedik. Onlar da iblisin dışında secde ettiler; o, secde edenlerden olmadı. (Allah) Dedi: "Sana emrettiğimde, seni secde etmekten alıkoyan neydi?" (İblis) Dedi ki: "Ben ondan hayırlıyım; beni**

[1] Meleklerin ve cinlerin, insandan önce yaratıldıkları kıssada belirtilmiştir. Burada genelde yanlış anlaşılan iki önemli ayrıntı vardır. Birincisi insanların atası Hz. Adem (as)'ın bir seferde yaratıldığı, melekler ve iblisin bu yaratılışa şahit olduklarıdır. Bu nokta önemlidir çünkü Yaratılışa karşı olarak ortaya atılan evrim teorisine taviz veren birtakım çevreler, Hz. Adem (as)'ın da bir evrim süreci sonucunda ortaya çıktığını öne sürmek gafletinde bulunurlar.
İkincisi iblisin kimi insanların öne sürdüğü gibi bir melek olmadığı, yalnızca meleklerle aynı ortamda bulunan bir cin olduğudur. İblisin cin olduğu Kehf Suresi'nin 50. ayetinde belirtilmiştir.
Bazı kimseler ise cinlerin de aslında birer melek olduklarını iddia ederler. Oysa Kuran'dan öğrenildiğine göre melekler ve cinler arasında kesin bir ayrım vardır. Bu ayrım, meleklerin kendi ağızlarından Kuran'da Sebe Suresi'nin 40 ve 41. ayetlerinde ifade edilmiştir. Kuran'da cinlerin atasının (Cann) dumansız ateşten yaratıldığı belirtilmiştir. (Rahman Suresi, 15) Dolayısıyla ayetlerde ateşten yaratıldığı belirtilen iblisin de melek değil cin olduğu açıktır.

ateşten yarattın, onu ise çamurdan yarattın." (Allah:) "Öyleyse oradan in, orada büyüklenmen senin (hakkın) olmaz. Hemen çık. Gerçekten sen, küçük düşenlerdensin." O da: "(İnsanların) dirilecekleri güne kadar beni gözle(yip ertele.)" dedi. (Allah:) "Sen gözlenip-ertelenenlerdensin" dedi. Dedi ki: "Madem öyle, beni azdırdığından dolayı onları (insanları saptırmak) için mutlaka senin dosdoğru yolunda (pusu kurup) oturacağım."

"Sonra muhakkak önlerinden, arkalarından, sağlarından ve sollarından sokulacağım. Onların çoğunu şükredici bulmayacaksın." (Allah) Dedi: "Kınanıp alçaltılmış ve kovulmuş olarak oradan çık. Andolsun, onlardan kim seni izlerse, cehennemi sizlerle dolduracağım." (Araf Suresi, 11-18)

İblis böylece Allah'ın huzurundan kovulduktan sonra, kıyamete kadar sürecek olan mücadelesine başladı. İnsanları aldatarak saptırmak için onlara sokuldu. İlk büyük tuzağı, cennette yaşamakta olan Hz. Adem (as)'ı ve eşini kandırarak onları Allah'ın emrine isyana sürüklemesiydi. İnsanlık tarihinin başlangıcındaki bu olay Kuran'da şöyle anlatılır:

Ve ey Adem, sen ve eşin cennete yerleş. İkiniz dilediğiniz yerden yiyin; ama şu ağaca yaklaşmayın. Yoksa zalimlerden olursunuz.

Şeytan, kendilerinden "örtülüp gizlenen çirkin yerlerini" açığa çıkarmak için onlara vesvese verdi ve dedi ki: "Rabbinizin size bu ağacı yasaklaması, yalnızca, sizin iki melek olmamanız veya ebedi yaşayanlardan kılınmamanız içindir."

Ve: "Gerçekten ben size öğüt verenlerdenim" diye yemin de etti.

Böylece onları aldatarak düşürdü. Ağacı tattıkları anda ise, ayıp yerleri kendilerine beliriverdi ve üzerlerini cennet yapraklarından örtmeye başladılar. (O zaman) Rableri kendilerine seslendi: "Ben sizi bu ağaçtan menetmemiş miydim? Ve şeytanın sizin gerçekten apaçık bir düşmanınız olduğunu söylememiş miydim?"

Dediler ki: "Rabbimiz, biz nefislerimize zulmettik, eğer bizi bağışlamazsan ve esirgemezsen, gerçekten hüsrana uğrayanlardan olacağız."

(Allah) Dedi ki: "Kiminiz kiminize düşman olarak inin. Yeryüzünde belli bir vakte kadar sizin için bir yerleşim ve meta (geçim) vardır."

Dedi ki: "Orada yaşayacak, orada ölecek ve ordan çıkarılacaksınız." (Araf Suresi, 19-25)

Hz. Adem (as) Allah'a tevbe etti ve Allah onu bağışladı. Ancak iblisin insanların aleyhine yürüttüğü mücadelesi bu olayla son bulmadı. Kuran'ın Maide Suresi'nde bildirildiği gibi şeytan Hz. Adem (as)'ın iki oğlundan birini aldattı ve onu kardeşini öldürmeye sürükledi. (Maide Suresi, 27)

O tarihten sonra da iblis insan neslinden pek çok kişiyi kandırdı ve kendi safına çekti. Öte yandan diğer cinlerden de pek çok yandaşı oldu. İblisin yolunu izleyen bu cinler, aynı onun gibi insanları saptırmak için onlara sokulmaya, onların **"kalplerine gizlice vesvese vermeye"** (Nas Suresi, 4) başladılar. İblisin yandaşı olan bu cinler ve insanlar da onun sahip olduğu "şeytan" sıfatını taşımaktadırlar.

(Şeytan, "uzak olmak" kökünden gelen bir kelimedir ve Allah'ın rahmetinden kovulup uzaklaştırılmış her azgın ve isyankar kulun sıfatıdır.)

Dolayısıyla insanoğlunun karşı karşıya olduğu en büyük tehlike olan şeytan, liderliğini iblisin yaptığı bir grup cin ve insandır. Bu cin ve insanlar, iblisin yolunu izlerler, kendileri saptıkları gibi diğer insanları da saptırmaya çalışırlar. "Cinni" (cinlerden olan) şeytanlar, insanlar tarafından görülmedikleri için kendilerini onlara fark ettirmeden yanaşır, zihinlerine saptırıcı düşünceler sokarlar. "İnsi" (insanlardan olan) şeytanlar ise diğer insanlara açıkça sokulur, onları Allah'ın yolundan alıkoymak için telkinde bulunurlar. Bu, insanın yakın dostu gibi görünen bir insan olabileceği gibi, toplumda kabul gören bir "fikir adamı" da olabilir. Kuran'da, bu tehlikeye karşı müminlere şu dua öğretilmektedir:

De ki: İnsanların Rabbine sığınırım.

İnsanların malikine, İnsanların (gerçek) ilahına;

"Sinsice, kalplere vesvese ve şüphe düşürüp duran" vesvesecinin şerrinden.

Ki o, insanların göğüslerine vesvese verir (içlerine kuşku, kuruntu fısıldar); Gerek cinlerden, gerekse insanlardan. (Nas Suresi, 1-6)

Şeytan insana bu denli sinsice yaklaşabilen bir düşman olduğuna göre, ondan sakınmak için azami dikkat göstermek gerekir. Bunun en başta gelen şartı, şeytanı tanımaktır. Şeytanı tanımak için ona baktığımızda ise onun oldukça sapkın ve esrarengiz bir mantığa sahip olduğunu görürüz. Önce iblis tarafından kullanılan ve sonra da onun tüm takipçileri tarafından devralınan bu çarpık mantığın temelinde, kibir ve büyüklenme yatmaktadır.

Şeytanın Sapkın ve Esrarengiz Mantığı

Kuran'daki şeytan kıssasında, iblisin Allah'a isyanının sebebi şöyle bildirilir:

(Allah) Dedi: "Sana emrettiğimde, seni secde etmekten alıkoyan neydi?" (iblis) Dedi ki: "Ben ondan hayırlıyım; beni ateşten yarattın, onu ise çamurdan yarattın." (Araf Suresi, 12)

İblis büyük bir akılsızlık göstererek kendisinin daha üstün bir varlık olduğunu öne sürerek, insana secde etmeyi reddeder. Ancak isyanını dayandırdığı temel oldukça zahiri ve çürüktür. Kendisinin ateşten, insanın çamurdan yaratıldığını belirtir ve ateşin çamura göre daha üstün bir madde olduğunu öne sürer. Yani kibirlenmesinin bütün nedeni, iki madde arasındaki fiziksel yapı farkıdır. Ancak yapıları ister çamur ister ateş olsun, Iblisi de insanı da Allah yaratmıştır. Yaratılmış bir varlığın, kendisini Yaratan'ın emrine, yaratıldığı maddeyi öne sürerek isyan etmesi, hem büyük bir akılsızlık, hem de büyük bir nankörlüktür. Ancak iblisin insana karşı duyduğu kıskançlık ve içindeki büyüklük hissi bunu kavramasını engeller, fiziksel bir farklılığa takılır ve kendisini yaratan Allah'ın emrine isyan eder. İblisin şuurunun, kendisini üstün ve farklı gördüğü için, kapandığı Kuran'da bildirilen diğer ifadelerinden de anlaşılır:

Dedi ki: "Ben, kuru bir çamurdan, şekillenmiş bir balçıktan yarattığın beşere secde etmek için var değilim." (Hicr Suresi, 33)

İblis kendisini Allah'ın yarattığını inkar etmez. İsyanının nedeni bu değildir. Aksine kendisini yaratanın Allah olduğunu bizzat söyler. Ancak **"ben ondan daha hayırlıyım, beni ateşten yarattın, onu ise çamurdan yarattın"** diyerek son derece çarpık bir mantık ortaya koyar. Bu akılalmaz isyanın hiçbir mantığı yoktur.

İblisin mantık bozukluğunu gösteren, Kuran'da bildirilen bir diğer ifadesi ise şöyledir:

Hani, meleklere: "Adem'e secde edin" demiştik. İblisin dışında (hepsi) secde etmişlerdi. Demişti ki: "Bir çamur olarak yarattığın kimseye ben secde eder miyim?" (İsra Suresi, 61)

Bu ayetteki son ifade, iblisin ne kadar büyük bir gaflet ve yanılgı içinde olduğunu çok açık gösterir. Hz. Adem (as)'ın yüceltilmesi, kendisinin ise geri planda kalması, hatta o kimseye secde etmesinin istenmesi onu korkunç bir kıskançlığa sürükler. Bu sapkın ruh hali içinde, Allah'a karşı itaatsiz bir tavır takınma çirkinliğini gösterir. (Allah'ı tenzih ederiz.) Ayetlerde şöyle buyrulmaktadır:

(Allah) Dedi ki: "Ey iblis, iki elimle yarattığıma seni secde etmekten alıkoyan neydi? Büyüklendin mi, yoksa yüksekte olanlardan mı oldun?"

Dedi ki: "Ben ondan daha hayırlıyım; Sen beni ateşten yarattın, onu ise çamurdan yarattın." (Sad Suresi, 75-76)

İblisin Hz. Adem (as)'a secde etmeyi reddetmesindeki şeytani zihniyet, Allah'ın elçisini kabul etmeyen, ona itaat etmeyi reddeden kişilerde -bir başka deyişle insi şeytanlarda da- görülmüştür. Bu kişiler görünüşte kendileri gibi bir insan olan Peygamberleri Allah'ın elçisi olarak kabul etmeyi reddetmişlerdir. Allah'ın elçisi olarak kabul edecekleri kimsede kendi düşük akıllarınca çok büyük bir üstünlük görmek istediklerini söylemiş, bu üstünlüğün siyasi veya maddi bir güce dayanması gerektiğini iddia etmişlerdir. Hz. Muhammed (sav) dönemindeki inkarcıların Kuran'da bildirilen ifadeleri buna bir örnektir:

Ve dediler ki: "Bu Kuran, iki şehirden birinin büyük bir adamına indirilmeli değil miydi?" (Zuhruf Suresi, 31)

Ya da inkarcılar elçiye iman etmek için, doğa üstü bir güç veya başka boyuttan bir delil görmek isterler. Kuran'ın birçok ayetinde bu kişilerin isteklerine örnekler verilmiştir:

Dediler ki: "Bize yerden pınarlar fışkırtmadıkça sana kesinlikle inanmayız. Ya da sana ait hurmalıklardan ve üzümlerden bir bahçe olup aralarından şarıl şarıl akan ırmaklar fışkırtmalısın. Veya öne sürdüğün gibi, gökyüzünü üstümüze parça parça düşürmeli ya da Allah'ı ve melekleri karşımıza (şahit olarak) getirmelisin. Yahut altından bir evin olmalı veya gökyüzüne yükselmelisin. Üzerimize bizim okuyabileceğimiz bir kitap indirinceye kadar senin yükselişine de inanmayız."

De ki: "Rabbimi yüceltirim; ben, elçi olan bir beşerden başkası mıyım?" (İsra Suresi, 90-93)

Elçilere muhalefet eden, onlara karşı savaşan insanların kabullenemedikleri hususlardan biri işte budur. İnkarcılar kendileri gibi normal bir insana elçilik verilmesini ve bu insana itaat etmeyi gururlarına yediremezler. Bu haset ve kibir dolu isyan, iblisin Hz. Adem (as)'a secde etmeyi reddetmesiyle aynı temel üzerine kurulmuştur. Ayetin devamında insanların çoğunun sırf bu yüzden hidayete eremediklerinden bahsedilir:

Kendilerine hidayet geldiği zaman, insanları inanmaktan alıkoyan şey, onların: "Allah, elçi olarak bir beşeri mi gönderdi?" demelerinden başkası değildir. (İsra Suresi, 94)

İblisin isyanına sapkın bir esrarengizlik hakimdir. İblis ilim sahibi bir varlıktır, Allah'ın varlığına bizzat şahittir. Etrafında melekler vardır, insanın yaratılışından haberdardır. Allah'ın izzetini, gücünü ve kudretini de bilmektedir. İşte iblisin ve onu izleyen tüm şeytanların sapkın ve esrarengiz mantığı burada gizlidir: Allah'ın varlığını ve birliğini bildiği halde onun hükmüne karşı gelmek ahlaksızlığında bulunmak ve kafirlerden olmak. Bu son derece mucizevi bir olaydır. Çünkü bu bilgilere ve ilme sahip olan iblisin, çok üstün bir imana sahip olması gerekir. Şuur seviyesi de aynı oranda yüksek olmalı, Allah'a son derece itaatli ve saygılı olmalıdır. Oysa iblis, büyük bir akılsızlıkla, en şuursuz kişilerin göstereceği çirkin bir cesaret göstermiştir.

İblisin yapısındaki sapkın esrarengizlik bununla da kalmaz. İnsanlara inkarı telkin etmek gibi çok büyük bir günah işlediği halde aslında Allah'tan korktuğunu söyler. Bu da oldukça hastalıklı bir mantığa işarettir:

Şeytanın durumu gibi; çünkü insana "inkar et" dedi, inkar edince de: "Gerçek şu ki ben senden uzağım, doğrusu ben alemlerin Rabbi olan Allah'tan korkarım" dedi. (Haşr Suresi, 16)

Bir başka ayette şeytanın kafirleri müminler aleyhine kışkırttıktan sonra, onları yüz üstü bıraktığı ve Allah'tan korktuğunu itiraf ettiği bildirilir:

O zaman şeytan onlara amellerini çekici göstermiş ve onlara: "Bugün sizi insanlardan bozguna uğratacak kimse yoktur ve ben de sizin yardımcınızım" demişti. Ne zaman ki, iki topluluk birbirini görür oldu (karşılaştı) o, iki topuğu üstünde geri döndü ve: "Şüphesiz ben sizden uzağım. Çünkü ben sizin görmediğinizi görüyorum, ben Allah'tan da korkuyorum" dedi. Allah (ceza ile) sonuçlandırması pek şiddetli olandır. (Enfal Suresi, 48)

İblisin bir yandan Allah'ın varlığını, O'nun sonsuz gücünü ve ilmini kabul edip, bir yandan da O'na bile bile isyan etmesi son derece çelişkili bir durumdur. Aynı şekilde, kendi düşük aklınca Allah'ın Kuran'da bildirdiği emirleri yargılamaya (Allah'ı tenzih ederiz), reddetmeye, Allah'ın hüküm verdiği bir konu hakkında kendi kafasına göre muhakemeler yapıp, İlahi hükmü geçersiz göstermeye çalışan herkesin durumu, iblisin hali gibidir. Bu kimseler de Allah'ın varlığını tıpkı iblis gibi bilirler, ancak kendilerini bilmez tavırlarıyla onun konumuna düşerler.

İblis itaatsizliği yüzünden küçük düşürülür, aşağılanır ve Allah Katındaki konumundan horlanarak kovulur. Gururu ve kibiri yüzünden isyan eden iblis, bu karakterine en ağır gelecek muameleyle, aşağılanmayla kovulur. Allah'ın huzurundan ayrılmadan önce Allah'tan süre ve izin ister. Ancak bu süreyi Allah'tan bağışlanma dilemek, O'na tekrar yönelmek ve pişmanlığını dile getirmek için istemez. Amacı insanı da aynı aşağılık konuma düşürebilmektir.

İşte şeytanın insana karşı düşmanlığı ve mücadelesi böyle başlamıştır. Ancak unutulmamalıdır ki şeytanı da bütün özellikleriyle birlikte Allah yaratmıştır, o da Rabbimiz'in kontrolünde olan bir güçtür. Şeytan bütün faaliyetlerini Allah'ın izni ve dilemesiyle gerçekleştirebilmektedir. Ancak bu sayede insanların büyük bir kısmı üzerinde etkili olabilir. Allah'ın izni dışında birşey yapamaz. Kuran'da şeytanın istediği süre ve Allah'ın verdiği izin şöyle bildirilmiştir.

(Şeytan) Dedi ki: "Rabbim, öyleyse onların dirileceği güne kadar bana süre tanı." (Allah) Dedi ki: "Öyleyse, sen (kendisine) süre tanınanlardansın." (Hicr Suresi, 36-37)

Bir başka ayette şeytanın aldığı izin şöyle belirtilmiştir:

(Şeytan) Demişti ki: "Şu bana karşı yücelttiğine bir bak; andolsun, eğer bana kıyamet gününe kadar süre tanırsan, onun soyunu -pek az dışında-kuşkusuz kendime bağlı kılacağım.

(Allah) Demişti ki: "Git, onlardan kim sana uyarsa, şüphesiz sizin cezanız cehennemdir; eksiksiz bir ceza." (İsra Suresi, 62-63)

Ayetlerden de anlaşıldığı gibi şeytan Allah'ın irade ve takdiri içinde faaliyet gösterir. Faaliyetleri insana zarar vermek içindir. Zaten şeytan Allah'ın alemlerin Rabbi olduğunun bilincindedir. Hatta iblis, insanları azdıracağını belirtirken, Allah'ın büyüklüğü adına yemin eder:

Dedi ki: "Senin izzetin adına andolsun, ben, onların tümünü mutlaka azdırıp-kışkırtacağım." (Sad Suresi, 82)

Allah şeytanı huzurundan kovmadan önce bunları ona bildirir:

Onlardan güç yetirdiklerini sesinle sarsıntıya uğrat, atlıların ve yayalarınla onların üstüne yaygarayı kopar, mallarda ve çocuklarda onlara ortak ol ve onlara çeşitli vaatlerde bulun. Şeytan, onlara aldatmadan başka bir şey vaat etmez. (İsra Suresi, 64)

Şeytanın, Allah'ın izni dahilinde kullandığı taktikleri önümüzdeki sayfalarda ayrıntılarıyla inceleyeceğiz. Ancak burada unutulmaması gereken çok önemli bir husus vardır:

Şeytanın Allah'ın kendisine tanıdığı imkan dışında bir gücü yoktur. Şeytanın görevi, cehennem için yaratılmış insanların, ait oldukları yere gitmelerine vesile olmaktır. Şeytana uyanlar, Allah'ın cennetine layık olmayan, ahlak olarak hayvandan daha aşağılık olan varlıklardır. Allah bunu ayetlerinde şöyle açıklar:

Andolsun, cehennem için cinlerden ve insanlardan çok sayıda kişi yarattık (hazırladık). Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Bunun yanı sıra şeytanın Allah'ın muhlis kulları üzerinde hiçbir etkisi yoktur. Allah izin vermediği için, şeytan, müminleri saptırmaya güç yetiremez. Allah, kendisini Allah'a adayan ve O'na ortak koşmayan ihlaslı kullarını şeytanın saptırıcı etkisinden korumuştur.

Gerçek şu ki, iman edenler ve Rablerine tevekkül edenler üzerinde onun (şeytanın) hiçbir zorlayıcı-gücü yoktur. (Nahl Suresi, 99)

Sonuç olarak şeytanı da tüm diğer varlıklar gibi, Allah görevlendirmiştir. Görevi, Allah'ın cennet için yarattığı müminler ile cehennem için yarattığı diğer insanların birbirlerinden ayrılmalarına vesile olmaktır. Bu bir nevi temizlik anlamına gelir. Kalbinde hastalık ve pislik bulunanlar, şeytan sayesinde müminlerden uzaklaşır, ayrılırlar. Ayette şeytanın etkisinin yalnızca bu kimseler üzerinde olacağı bildirilmiştir:

Şeytanın (bu tür) katıp bırakmaları, kalplerinde hastalık olanlara ve kalpleri (her türlü) duyarlılıktan yoksun bulunanlara (Allah'ın) bir deneme kılması içindir. Şüphesiz zalimler, (gerçeğin kendisinden) uzak bir ayrılık içindedirler. (Hac Suresi, 53)

Dahası şeytanın müminlere vermeye çalıştığı sıkıntılar, müminlerin dünyada Allah'a yakınlaşmalarına, Allah'a daha sıkı sarılmalarına ve hidayetlerinin artmasına vesile olur:

(Bir de) Kendilerine ilim verilenlerin, bunun (Kuran'ın) hiç tartışmasız Rablerinden olan bir gerçek olduğunu bilmeleri için; böylelikle ona iman etsinler ve kalpleri ona tatmin bulmuş olarak bağlansın. Şüphesiz Allah, iman edenleri dosdoğru yola yöneltir. (Hac Suresi, 54)

"ŞEYTAN SALİH MÜMİNLERİ GÖRDÜKÇE KAVRULUR"

ADNAN OKTAR: "O ortamda daha bu varlık cehennemi görmemişti. Allah korkusunu bilmiyordu. Allah ona sonradan, Hz. Adem (as)'a da Hz. Havva'ya da ona da cehennemi gösterdi. Dolayısıyla Hz. Adem (as)'ın, Havva'nın da biliyorsunuz zellesi vardı, yani onun sözüne inandılar. Halbuki Allah'ın oradaki sözüne, Allah'a bağlılıkta kararlı olmaları gerekiyordu. Bir hikmet üzerine kafaları, gönülleri şeytanın sözüne kaydı. Fakat Allah korkusunu gördükten sonra, yani cehennemi gördükten sonra, cehennemin varlığını anladıktan sonra dünyadaki imtihanı anladıktan sonra bütün üslupları değişti. Bütün yapıları değişti. Çünkü cennet ortamında son derece rahattılar, yemek, içmek, herşey kıyafetleri düzgün, ama Allah onları yeryüzüne indirince, Allah, ayette **"ayıp yerleri kendilerine göründü"** diyor. Doğal ihtiyaçlarını gördüler. Hatta rivayette Hz. Adem (as)'ın ağladığı söylenir bu durumu görünce. O onda pişmanlık duygusunu meydana getirdi ve acının ne olduğunu, ızdırabın ne olduğunu, gördü. Allah korkusunu daha iyi hissetmiş oldu bu durumda. Ondan sonra üslubu çok mükemmel oldu, **ama şeytan klasik psikopat karakterini taşıyan bir varlık. Bunu insanlar içinde de görüyoruz. Sen ne kadar doğruyu söylersen söyle, ne kadar güzel söylersen söyle o kansızlığında, ahlaksızlığında o fahişe karakterinde devam eder. Şeytanda da klasik bir fahişe karakteri vardır dikkat ederseniz, yani bir kahpe karakteri vardır. Böyle duygusal kahpe karakteri. Hem Allah'tan korktuğunu söylüyor hem Allah'a haşa akıl vermeye kalkıyor, hem de bir kahpe ruhu içerisinde.** Yani garip. Sonuna kadar öyle gidiyor, **sonra kalleş de yani üslup olarak da. Ben zaten diyor sizi çağırmadım diyor, siz kendiniz geldiniz diyor arkasından gelenlere… Ben Allah'tan korkarım diyor sonunda da, yani tam psikopat. Klasik psikopat. Toplumda, halk arasında gördüğümüz psikopatlarla aynıdır, kişilik olarak bir farkı yoktur**. Haşa Allah'a birşeyi var yani kahpe kişiliği içerisinde duygusal ve deli bir mantıkla yaklaşıyor. Diyor ki Hz. Adem (as)'ı çamurdan yarattın beni de ateşten yarattın dolayısıyla o daha aşağı benden diyor, daha sıradan diyor. Toprak diyor, ben ateşim diyor. O ahmak kafasıyla Allah'a akıl veriyor, yani Allah'ın yaratmasına rağmen, dolayısıyla ben ona secde etmem diyor. Yani enaniyet, gurur ve kibir. Güya Allah'ı pişman edecek ahmak halbuki kaderi öyle onun… **Ama Allah ona Mehdilerini, Peygamberlerini, salih müminleri gösteriyor. Onu gördükçe işte şeytan kavruluyor. Mesela Cenab-ı Allah diyor ki, bak onlar da biliyor senin bildiğini ama onlar bana secde ediyorlar. Bana kulluk ediyorlar. İşte şeytan her mümini secdede gördüğünde onun ciğerine oturuyor.** Yani Müslümanların o yüzden namaza çok titiz olmaları lazım. Yani Allah'ın doğru söylediğini ona göstermiş oluyor mümin...

Mesela her itaatinde, her saygısında, şeytanı yalanlamış oluyor mümin aynı zamanda. Allah'tan yana tavır koymuş oluyor. Çünkü o diyor ki herkes benim gibi diyor şeytan. Allah da öyle değil diyor. Benim salih kullarım bana muti olacaklar diyor ve Cenab-ı Allah'ın dediği doğru oluyor**. Mesela biz Allah'a karşı muti'yiz, boyun eğiciyiz, secdeye de gidiyoruz, rüku da ediyoruz. At kendini ateşe dese, gözümü kırpmadan atarım ateşin içerisine Allah için, ama şeytan böyle değil işte. Yani ters bir mahluk.**

O yüzden böyle bir imtihan, böyle bir sistem meydana getirmiştir Allah, ama bütün güç Allah'ındır. İstese Allah şeytanı da yaratmazdı, secde de ettirirdi, Allah istese onun ağzını, burnunu sürter yerlere yapıştırır, öyle bir konu olmaz. **Fakat imtihan için bizim buna ihtiyacımız var. Yani cennetin kıymetini bilmemiz için ihtiyacımız var. Allah korkusu için buna ihtiyacımız var. Mükemmel bir sistem kurmuştur Allah. O mükemmel sistem içerisinde de şeytana ihtiyaç vardı, gerek vardı o yüzden yaratılmıştır şeytan**. Ama belirli bir yaşam şekli onun yaşamına ait bütün olaylar vardır. Onun için müminlerin gönlü rahat olsun. Müminlerin hepsi cennettedir. Küfür de cehennemdedir. Ama müminler onları gördükçe cennetin kıymetini daha iyi bilecekler bu çok önemli." *(Adnan Oktar'ın Tempo Tv'deki Canlı Röportajı 24 Mart 2009)*

Şeytanın Özellikleri

Şeytan her insanın hayatı boyunca binlerce defa karşılaşacağı en büyük düşmanıdır. Düşmandır çünkü, insanın yaratılışında ona secde etmeyerek Allah'a itaat etmediği için Allah Katındaki makamını kaybetmiştir. Yeryüzünde bulunmasının tek nedeni de insanları saptırmak için Allah'tan aldığı izindir. Kıyamete kadar, bu izin doğrultusunda olabildiği kadar çok insanı cehennem ateşine sürükleyecek, bunu başarmak için her türlü yolu deneyecektir. Bu amaçla şeytan, insanları her an gözler (Araf Suresi, 27), insana zarar verecek planlar ve oyunlar hazırlar.

Çoğu insan şeytanın ne kadar büyük bir tehlike olduğunun farkında bile değildir. Şeytan bu insanların yanlış mantığına göre, uzak, hatta hayali bir varlıktır. Onlara göre yalnızca çok büyük kötülükleri yapan, vahşi, cani kimseler şeytana uyarlar. Kendilerini ve kendileri gibi insanları, şeytanla hiçbir alakası olmayan, temiz kalpli kişiler olarak görürler. Ancak arada yapılan ufak tefek hatalar için "şeytana uydum" denir. Oysa bu gaflet, insanın hayatı boyunca yapabileceği en büyük hatalardan biridir. Çünkü şeytan -iman eden küçük bir grup dışında- insanların tamamına yakınını kendi kontrolü altına almıştır. Bu insanlar farkında olmadan en büyük düşmanları olan şeytanın istediği hayatı yaşar ve onun peşinden cehenneme giderler. Oysa insanların yapması gereken, şeytanı çok iyi tanımak ve onu düşman edinmektir. Allah ayette şöyle buyurur:

Gerçek şu ki, şeytan sizin düşmanınızdır, öyleyse siz de onu düşman edinin... (Fatır Suresi, 6)

Şeytanın farkına varmak, onu bir düşman olarak kavramak insanı kurtuluşa götüren adımlardan biridir. Bunun için öncelikle şeytanın özelliklerini, daha sonra da kullandığı taktikleri bilmek gerekir. Birçok Kuran ayetinde ayrıntılı olarak bildirilen bu özellikler aşağıda ana başlıklar altında sıralanmıştır.

Sinsi ve Yalancıdır

Şeytan, insanları doğru yoldan alıkoyabilmek için öncelikle gerçekleri örter. Bunun için en sık kullandığı yol ise sinsice yalan söyleyerek insanları kandırmaktır. Yalan yoluyla, sahte ve boş vaatler vererek insanları kendi tarafına çekmeye çalışır. Daha iyi bir sosyal statü, daha çok para, daha rahat bir hayat, hatta ahirette daha üstün bir konum bile vaat eder. Ancak yalan söylediğini ve boş vaatlerde bulunduğunu ahirette kendisi itiraf edecektir:

İş hükme bağlanıp-bitince, şeytan der ki: "Doğrusu, Allah, size gerçek olan vaadi vaat etti, ben de size vaatte bulundum, fakat size yalan söyledim… (İbrahim Suresi, 22)

Fakat bu itiraf ancak dünya hayatı sona erdikten sonra, şeytan ve dostları kıyamet günü haşredildikleri zaman gerçekleşir. Elbette bu gerçeği öğrenmek şeytanın dostlarına hiçbir fayda sağlamaz. Hepsi tarih boyu şeytana tabi olan diğer insanlarla beraber cehenneme girerler.

İtaatten Çıkmış, Ahlaksız ve Nankördür

Şeytan kendisini yoktan var eden ve sahip olduğu bütün özellikleri veren Allah'a karşı büyük bir nankörlük içindedir. (İsra Suresi, 27) Bu nankörlük ve kendini bilmezlik içinde başkaldırmış ve itaatten çıkmıştır. (Allah'ı tenzih ederiz)

Azgın ve Kaypaktır

Şeytanın Kuran'da bildirilen bir başka özelliği de hem azgın, hem de kaypak (Hac Suresi, 3) oluşudur.

Düzeni İnananlar İçin Çok Zayıftır

Şeytanın iman edenlere karşı kurduğu tuzaklar ve hileli düzenler dıştan bakıldığında güçlü gibi gözükse de bu aslında bir aldanıştır. Çünkü gerçekte şeytanın hileli düzeni zayıftır ve yıkılmaya mahkumdur:

> **İman edenler Allah yolunda mücadele ederler; inkar edenler ise tağut yolunda mücadele ederler, öyleyse şeytanın dostlarıyla mücadele edin. Hiç şüphesiz, şeytanın hileli-düzeni pek zayıftır. (Nisa Suresi, 76)**

Gücü Yalnızca Çağırmaya Yeter

Şeytanın insan üzerinde zorlayıcı bir gücü yoktur. O yalnızca insanları davet eder. Bu davete uyan insanın kendisidir. Yani insan bir vicdansızlık yaptığında, bunun sorumluluğunu şeytana yükleyip bırakamaz. Asıl kınaması gereken şeytana uyan nefsidir. Şeytan bu gerçeği ahirette kendisini suçlayan inkarcılara karşı şöyle bildirecektir:

> **... Benim size karşı zorlayıcı bir gücüm yoktu, yalnızca sizi çağırdım, siz de bana icabet ettiniz. Öyleyse beni kınamayın, siz kendinizi kınayın... (İbrahim Suresi, 22)**

İnsanların Düşmanıdır

Şeytanın insanın başdüşmanı olduğu birçok ayette belirtilmiştir. (Enam Suresi 142, Kehf Suresi 50, Yasin Suresi 60) Çünkü şeytanın insana vermek istediği zarar, yeryüzünde hiç kimsenin veremeyeceği kadar büyüktür. Şeytan insanın cehennemde sonsuza kadar yanmasını ister. Bu sebeple de insanın en büyük düşmanıdır. Bu gerçek ayetlerde şöyle bildirilmektedir:

> **Ey insanlar, yeryüzünde olan şeyleri helal ve temiz olarak yiyin ve şeytanın adımlarını izlemeyin. Gerçekte o, sizin için apaçık bir düşmandır. (Bakara Suresi, 168)**
>
> **... Çünkü şeytan, insan için apaçık bir düşmandır. (Yusuf Suresi, 5)**

İyilikten ve Hayırdan Yana Hiçbir Yönü Yoktur

Varlığını insana zarar ve sıkıntı vermeye adamış olan şeytan, insanlar için hiçbir hayır ve iyilik sahibi değildir. Şeytanın bu özelliği ayetlerde de **"her türlü hayırla ilişkisi kesilmiş"** (Nisa Suresi, 117) olarak bildirilmiştir.

İnsanlar Üzerinde Bir Pisliktir

Şeytanın insan üzerindeki etkisi, Kuran'da "pislik" olarak nitelendirilmektedir. Ayette şöyle bildirilir:

> **... Sizi kendisiyle tertemiz kılmak, sizden şeytanın pisliklerini gidermek, kalplerinizin üstünde (güven ve kararlılık duygusunu) pekiştirmek ve bununla ayaklarınızı (arz üzerinde) sağlamlaştırmak için size gökten su indiriyordu. (Enfal Suresi, 11)**

Allah Katından Kovulmuştur

Şeytan itaatsizliği ve nankörlüğü yüzünden Allah Katından aşağılanarak ve horlanarak kovulmuştur. "Şeytan" kelimesi kovulmuşluk anlamını içermektedir. Ayetlerde şöyle bildirilir:

(Allah) Dedi: "Kınanıp alçaltılmış ve kovulmuş olarak oradan çık. Andolsun, onlardan kim seni izlerse, cehennemi sizlerle dolduracağım." (Araf Suresi, 18)

Dedi ki: "Ben, kuru bir çamurdan, şekillenmiş bir balçıktan yarattığın beşere secde etmek için var değilim." Dedi ki: "Öyleyse ondan (cennetten) çık, çünkü sen kovulmuş-bulunmaktasın." "Ve şüphesiz, din gününe kadar lanet senin üzerinedir." (Hicr Suresi, 33-35)

Şeytanın Akılsız Taktikleri

Kıyamete kadar sürecek mücadele sonucunda şeytan, milyarlarca insanı kendisiyle birlikte cehennem ateşinin içine sürükler. Ancak bir grup vardır ki şeytan onlara karşı asla zafer kazanamayacaktır; müminler. Çünkü müminler Yüce Allah'tan korkarlar, Allah'ın yeryüzündeki halifeleridir ve O'nun koruması altındadırlar. Dolayısıyla şeytanın telkinleri onlar üzerinde etkisiz kalır. Şeytan tarafından da itiraf edilen bu gerçek Kuran'da şöyle haber verilir:

> **Dedi ki: "Rabbim, beni kışkırttığın şeye karşılık, andolsun, ben de yeryüzünde onlara, (Sana başkaldırmayı ve dünya tutkularını) süsleyip-çekici göstereceğim ve onların tümünü mutlaka kışkırtıp-saptıracağım. Ancak onlardan muhlis olan kulların müstesna." (Hicr Suresi, 39-40)**

Ayetten de anlaşıldığı gibi şeytanın gücü gerçek müminleri saptırmaya yetmez. Ancak hiç kimse de kendisini kesin olarak "cennetlik" göremez. Mümin bir kimse **"şüphesiz Rablerinin azabından emin olunamaz"** (Mearic Suresi, 28) ayeti gereğince imanını korumak için, her **zaman "Allah'ın ipine sımsıkı sarılmak"** (Al-i İmran Suresi, 103) zorundadır. Şeytan, insanların **"dosdoğru yollarına oturacağı"** (Araf Suresi, 16), onların **"ayaklarını kaydırmak"** (Al-i İmran Suresi, 155) isteyeceği için, mümin onun hile ve oyunlarına karşı uyanık olmalıdır. Aksi takdirde hiç farkında bile olmadan bu tuzaklara düşebilir. Şimdi şeytanın insanları cehenneme sürüklemek için kullandığı taktikleri ayrı ayrı inceleyelim.

Vesvese Verir

Müminlerin en büyük düşmanlarına karşı mücadeleleri ömür boyu sürer. Bu mücadele sırasında şeytan çok kurnaz yöntemler kullanır. İnsana hiçbir zaman gerçek yüzünü göstermez, karşısına çıkıp "ben şeytanım, ve senin cehennemde yanmanı istiyorum" demez. Onun yerine, ayetlerde bildirildiği gibi, **"sinsice göğüslere ve kalplere vesvese vererek"** (Nas Suresi, 4-5) kendi varlığını ustaca gizler. Şeytanın farkında olmayan bir insan, onun telkinlerini kendi kafasından geçen düşünceler zanneder. Dahası şeytan bu fikirlerin doğruluğuna onları inandırır. Bu sayede birçok insanı -kendileri şuurunda değilken- tamamen kontrolü altına alır.

Ancak müminler, göğüslere ve kalplere kadar girip fısıldayabilme yeteneğine sahip bu düşmanı, Kuran ahlakı sayesinde saf dışı edebilirler. Mümin öncelikle, kalbinden gelen bu sesin, şeytana mı yoksa kendi vicdanına mı ait olduğunu teşhis edecek bir nur ve feraset sahibidir. Şeytanın oyununun farkına vardıktan sonra, Kuran'da emredilen hareketi yapar, Allah'a sığınır. Çünkü Allah'ı anan bir mümin karşısında şeytanın vesvesesinin hiçbir etkisi kalmaz. Allah bu önemli sırrı Kuran'da şöyle bildirir:

> **Eğer sana şeytandan yana bir kışkırtma (vesvese veya iğva) gelirse, hemen Allah'a sığın. Çünkü O, işitendir, bilendir. (Allah'tan) Sakınanlara şeytandan bir vesvese eriştiğinde (önce) iyice düşünürler (Allah'ı zikredip-anarlar), sonra hemen bakarsın ki görüp bilmişlerdir. (Araf Suresi, 200-201)**

Dünya hayatının bir imtihan yeri olması nedeniyle insanın karşısına birçok farklı durum ve değişik ortam çıkabilir. Şartlar ve ortam ne olursa olsun, şeytan hep pusuda bekler. Bunlardan herhangi birinde müminin gösterebileceği en küçük zayıflık, şeytan için büyük bir fırsattır. Ve şeytan bu fırsatların hepsini kullanır. Ancak kendi varlığını hiçbir şekilde fark ettirmemeye çalışır. Eğer mümin, içinde bulunduğu ruh halinde veya ortamda bir şeylerin sıkıntı verdiğini veya vicdanını rahatsız ettiğini hissediyorsa -ki bu sıkıntı genelde vicdan yoluyla yapılan rahmani bir uyarıdır- hemen durup düşünmesi gerekir. Bunun için en kolay yol, insanın kendisine dışarıdan tarafsız bir yabancı gözüyle bakmasıdır. Böylece karşısındaki insanı -yani kendisini- şu sorular yardımıyla inceleyebilir:

- O an için kafasından geçen düşünceler Kuran'a uygun mu?
- Allah'ı anmada gevşeklik mi gösteriyor?

- Kuran'ın sınırlarını korumada, hükümlerini gözetmede gevşek mi davranıyor?
- Planları Allah'ın rızası ve ahireti dışında bir amaca mı yönelik?
- O an için kendi çıkarı diğer müminlerden daha mı ön planda?
- Kendisine veya bir başka mümine yönelik kuşkusu, zannı mı var?
- Olaylar karşısında tevekkülsüz davranıp haksızlığa uğradığını mı düşünüyor?
- Yaptığı fedakarlığın diğer insanlar tarafından bilinmesini, bunun konuşulmasını mı istiyor?
- Sevdiği bir maldan fedakarlık etmesi gerekiyor da, bunu bir bahane bulup yapmamaya mı çalışıyor?
- Herhangi bir dünya malına karşı hırsı mı var?
- Gelecek korkusu mu taşıyor?
- Kendisine Kuran doğrultusunda yapılan bir uyarıya karşı tahammülsüz mü?
- Allah'a ve dine düşman bir kimseye karşı içinde bir sevgi, bağlılık mı oluştu?
- Kuran okumayı, dua etmeyi veya salih amellerde bulunmayı geçersiz mazeretlerle erteledi mi?

Eğer içindeki sıkıntı burada sayılanlar veya bunlara benzer bir durumdan kaynaklanıyorsa, bu insana şeytan o an için musallat olmuş demektir. Kendinizin zannetiğiniz bu düşüncelerin hepsi de, şeytanın kalbinize fısıldadığı sözleridir.

Şeytan farklı insanlar için farklı taktikler kullanır. Örneğin dinden uzak, Kuran'dan gafil yaşayan bir kimseyi, bu hayat tarzına devam ettirecek taktikler izler. Onları tamamen dünya hayatına yöneltir, dünyanın gelip geçici süsüne iyice daldırır, böylece ömür boyu hak dinden uzak tutar.

Din ahlakına yeni yeni ilgi duymaya başlayan kimseyi, çevresi tarafından dışlanacağı, dinin hayatını kısıtlayacağı, eğer din ahlakını yaşamaya başlarsa bunu devam ettiremeyeceği gibi boş ve yersiz endişelere düşürerek din ahlakından uzaklaştırmaya çalışır. Oysa bunların hiçbir doğruluk payı yoktur.

Şeytan müminlere karşı da faaliyetini sürdürür. Örneğin bir müminin herhangi bir mümine karşı sinirlenmesi veya Kuran okumayı aklından geçirdiğinde önemsiz bir bahane bulup bundan vazgeçmesi bu fısıltıların etkisindendir. Ancak şeytan mümine doğrudan "Kuran okuma", "Allah'ı anma" diye fısıldamaz. Çünkü bunun etkisiz olacağını bilir. Onun yerine insanın kafasını boş ve uzun emellerle oyalamaya çalışır. Eğer insan bu fısıltıların etkisinde kalır, ahireti unutup dünya hayatına dalarsa, bu gafletin etkisiyle doğal olarak Kuran'da Allah'ın emrettiği yaşam biçiminden uzaklaşır. Bu tuzağa düşmemenin tek yolu şeytanın fısıltılarını zamanında teşhis edip Allah'a sığınmaktır.

Sağlıklı bir teşhis ise şeytanın özellikleri, taktikleri ve insan üzerinde oynadığı oyunlar bilindiği takdirde yapılabilir. Bunun için de yol göstericimiz ise Kuran ve sünnettir. İlerleyen sayfalarda Kuran ayetlerine göre şeytanın taktikleri, insanları Allah yolundan saptırmak için kurduğu tuzak ve hileleri incelenecektir.

Şirk

Şirk, Kuran'da, Allah'a ortak koşarak O'ndan başkasını ilah edinmek anlamında kullanılan bir kelimedir. Ancak içinde bulundukları şirk yüzünden cehenneme gidebilecek milyarlarca insan, gerçekte şirk kelimesinin anlamını bile bilmezler. "Şirk koşmak, Allah'tan başkasını ilah edinmek" ifadesiyle, sadece Yaratıcı olarak Allah'tan başka bir varlığı kabul etmek, putlara tapmak gibi ifadelerin kastedildiğini zannederler. Bu yanlış mantıktan yola çıkan cahiliye toplumu fertleri, "ben Allah'a inanıyorum, kimseye zararım yok, insanlara faydalıyım, cehenneme gideceğimi zannetmiyorum" gibi tamamen Kuran'a uygun olmayan, sapkın mantıklara sahip olurlar. Oysa Allah'tan başka bir varlığı koruyucu güç olarak kabul etmek, Allah'tan başkasından korkmak, Allah'tan başkasına karşı müstakil bir sevgi duymak, Allah'a eş ve ortak koşmak anlamına gelir.

Allah'tan başka yol göstericiler edinmek de en yaygın şirk çeşitlerindendir. Günümüz cahiliye toplumları da, Allah'tan başka yol göstericiler kabul ederek ve bu yol göstericileri izleyerek, yüzyıllar öncesinin puta tapıcılığını yaşatırlar. Çok tanrılı dinlerin yerini insanlar tarafından ortaya atılan din-dışı ideolojiler almıştır. Ülkeler ve milliyetler ne olursa olsun, bu yolla milyarlarca insan Allah'ın dinini yaşamaktan alıkonulmuştur.

Elbette bu sapkınlığı en çok tahrik eden de şeytandır. Çünkü insanın Allah'tan uzaklaştığı her konu şeytanın insana karşı başarı kazandığı bir cephedir. Bu yüzden şeytan, şirk sayesinde cahiliye insanlarının beyinlerini uyuşturur. Bütün yaşamlarını çepeçevre saran şirk, bu insanların sağlıklı düşünmelerini engeller. Yaşamlarını Allah'ın istediği şekilde, Kuran'ın emirleri ve Peygamber Efendimiz (sav)'in sünneti çerçevesinde değil, şeytanın telkinleri altında geçirirler.

Şirk içinde geçen bir yaşam, şeytan tarafından hazırlanmış öyle sinsi bir tuzaktır ki, bu tuzağın içindekiler kendi durumlarının farkına bile varmazlar. Bu insanların çoğu kendilerini doğru yolda, hatta herkesten daha çok cennetlik görürler. Şirk koştuklarının bilincinde olmayan ve kendilerini kandıran bu insanların, ahiret günü aslında birer müşrik olduklarını öğrendikleri zaman uğradıkları yıkım ayetlerde şöyle anlatılmıştır:

> **Onların tümünü toplayacağımız gün; sonra şirk koşanlara diyeceğiz ki: "Nerede (o bir şey) sanıp da ortak koştuklarınız?" (Bundan) Sonra onların: "Rabbimiz olan Allah'a and olsun ki, biz müşriklerden değildik" demelerinden başka bir fitneleri olmadı (kalmadı.) Bak, kendilerine karşı nasıl yalan söylediler ve düzmekte oldukları da kendilerinden kaybolup-uzaklaştı. (Enam Suresi, 22-24)**

Şirki meydana getiren unsurlardan birisi de insana yaratılıştan verilen sevgi duygusunun yanlış yönlendirilmesidir. İslam'da insanın Allah'a yakınlaşmasına vesile olan bu duygu, cahiliyede Allah'tan uzaklaştıran şeytani bir tutku olmuştur. Müminler fıtratlarındaki sevgiyi asıl olarak Allah'a yöneltirler. Bu sevgi bütün sevgilerin üzerindedir. Diğer insanları ve varlıkları ise, Allah'a olan sevgilerinin bir tecellisi olarak severler. Bir insana bağımsız bir sevgi duymaları, örneğin Allah'a isyankar olan bir inkarcıya sevgi beslemeleri, Kuran'a göre mümkün değildir. Müminler Allah'ın hoşnutluğu için, Allah'ın rızasına uygun hareket edeni sever, etmeyeni ise sevmezler. Müminlerin insan sevgisi Allah'a yöneltilen sevginin bir sonucu olarak köklü ve kalıcıdır. Müşriklerin sözde sevgileri ise gördüklerini beğenmenin ötesine geçmez. Müşrikler için sevgi, sahip oldukları sayısız sahte ilaha karşı beslenir. Bu kimseler Allah'ı da sevdiklerini iddia ederler. Ancak bu sevgi sözde kalır. Bütün yaşamlarını gerçek sevgilerini yönelttikleri putlar için harcarlar. Örneğin babalarını, oğullarını, eşlerini, parayı, makam ve mevkiyi Allah'tan daha çok severler. İnkar edenlerin bu batıl sevgi anlayışları bir ayette şöyle bildirilir:

> **İnsanlar içinde, Allah'tan başkasını "eş ve ortak" tutanlar vardır ki, onlar (bunları), Allah'ı sever gibi severler. İman edenlerin ise Allah'a olan sevgileri daha güçlüdür... (Bakara Suresi, 165)**

Cahiliyede en yaygın olan şirk unsurlarından biri kadınlara duyulan tutku dolu sevgidir. Eğer herhangi bir kadına duyulan sevgi, Allah'a karşı duyulan sevgiden öte bir sevgiyse, söz konusu durum şirki doğurur. Oysa bir insana yöneltilen sevgi, ancak o kişideki güzelliklerin sahibinin Allah olduğu kalbe tam olarak yerleştirilmişse bir anlam kazanır. Allah'a karşı beslenecek sevgide bir sınır olmadığından, Allah için seven bir insanın karşısındakine yönelttiği sevgi de çok güçlü ve kalıcı olur.

Allah, kadınlara duyulan bu tutkunun, şeytanın bir oyunu olduğunu şöyle bildirmiştir:

> **Onlar, O'nu bırakıp da (bir takım) dişilere taparlar. Onlar o her türlü hayırla ilişkisi kesilmiş şeytandan başkasına tapmazlar. (Nisa Suresi, 117)**

Şirk Allah'a karşı işlenmiş büyük bir günah ve nankörlüktür. Bu yüzden Allah bütün günahları affedebileceğini, ancak şirki kesinlikle affetmeyeceğini bildirmiştir:

> **Gerçekten, Allah, Kendisi'ne şirk koşulmasını bağışlamaz. Bunun dışında kalanı ise, dilediğini bağışlar. Kim Allah'a şirk koşarsa, doğrusu büyük bir günahla iftira etmiş olur. (Nisa Suresi, 48)**

Şirk o kadar büyük bir tehlikedir ki, bütün bir ömrünü Allah'a ibadet etmekle geçiren kimseler bile bu konuda çok titiz olmalıdırlar. Çünkü yapılan bütün salih ameller, şirk olduğu takdirde boşa gider. Bu yüzden şeytan, hayatlarını Allah'a adamış müminlere şirk koşturmak için türlü tuzaklar hazırlar, uygun fırsatlar bekler. Kimi zaman insanları, kimi zaman parayı, kimi zaman da başka yolları kullanmayı dener. Örneğin kazanılan bir zaferin ardından yapılan

"bunu sen başardın" telkini de şeytanın bu amaçla hazırladığı bir tuzaktır. Böylece kişiyi, Allah'ın kontrolü dışında şahsi bir gücü olduğuna inandırmaya çalışır. Peygamber Efendimiz (sav) de bir hadisinde Allah'tan başka güç sahibi olmadığını hatırlatarak şeytandan Allah'a sığınmanın önemiyle ilgili olarak şöyle buyurmuştur:

Allah'tan başka İlah yoktur, o tektir, şeriksizdir. Arz ve semanın mülkü O'na aittir. Bütün hamdler O'nadır, O herşeye kadirdir." de... Taşlanmış şeytandan Allah'a sığın. (Kütüb-i Sitte, Muhtasarı Tercüme ve Şerhi, Prof. Dr. İbrahim Canan, 16. cilt, s. 311)

Müminler, amellerinin boşa gitmesine neden olabilecek her türlü tehlikeye karşı son derece dikkatli olmalıdırlar. Bunun için Kuran'da müminlere yapılmış çok açık bir uyarı vardır:

Andolsun, sana ve senden öncekilere vahyolundu (ki): "Eğer şirk koşacak olursan, şüphesiz amellerin boşa çıkacak ve elbette sen, hüsrana uğrayanlardan olacaksın. "Hayır, artık (yalnızca) Allah'a kulluk et ve şükredenlerden ol." (Zümer Suresi, 65-66)

"ŞİRKTEN KORUNMANIN YOLU BENLİK DUYGUSUNUN OLMAMASIDIR"

ADNAN OKTAR: "Şirki anlamak için maddeyi de iyi anlamak gerekiyor. Mesela ben sizinle şimdi görüşüyorum. Beynimde sizi yaratıyor. Dışarıda sizin cisminiz var, ama dışarıda sizin cisminizi görsem saydam, dolayısıyla göremem. Bir de karanlık dışarısı zaten hiç göremem. Bir de renk de yok. Renk, ışık ve cismin üç boyutlu yani saydam olmayan görüntüsü beyinde oluşuyor, Allah yaratıyor. Bütün güç, kudret Allah'ın elinde. **Dolayısıyla mesela ben şimdi konuşurken desem ki; "güzel konuştum". Değil, Allah güzel konuşturdu. Mesela siz soru sordunuz. Güzel soru sordunuz, değil. Allah güzel soru sordurdu. Yani bunu iman edip aklımızda sürekli bileceğiz.** Sokakta da, dışarıda da benlik duygusunun olmaması lazım. **Yani "ben yaptım, ben ettim" en büyük şirk bu, şu an dünyada hakim olan budur**. Ama klasik şirk de var tabii, direk puta tapıyorlar. Mesela insanı putlaştırıyorlar, insana tapıyorlar. Mesela Hz. İsa (as)'a, Allah diye ona tapıyorlar. Mesela bu bir şirktir. Hz. İsa (as)'ın Allah olmadığı belli. Yani yazık günah değil mi? Birçok insanı da azaba sürüklemiş oluyorlar. Mesela Amerika'da, İngiltere'de, Avrupa'da büyük bir kitle dinsiz oldu o yüzden, yani Hz. İsa (as)'a Allah dedikleri için. Mesela "Peygamber" demiş olsalardı, çok fazla insan iman edebilirdi. Çok çok daha fazla Hıristiyan olurdu. Çok çok mantıksız gördükleri için iman edemiyorlar, etmiyorlar."

"Tabii aslında her gün yeniden başlayacak insan. Yani bir evvelki günü esas almayacak, yani o tamamdır demeyecek onu eksik görecek, yeniden yepyeni bir başlangıçla ertesi güne başlayacak. Her sabah yeni bir başlangıçtır. Samimi olmanın yolu kendini kasmamaktır, beynini kasmayacak, ruhunu kasmayacak, insanlardan etkilenmeyecek. Çünkü insanları Allah yaratıyor, onlar da Allah'ın kulu. Daha önceki çocukluğundan kalma alışkanlıklarının da etkisi altında kalmayacak. **Konuşturanın Allah olduğunu bilecek. Düşündürenin Allah olduğunu bilecek. İman ettirenin de Allah olduğunu bilecek. Yani ben nasıl ederim değil, Allah'ın yaratmış olduğunu o zaten görecek.** Şimdi insanın yapacağı bir şey yok orada. Kaderde zaten her şey olup bitti, bir an içerisinde sonsuz önce ve sonsuz sonra bitti, Allah Katında oldu bitti. Biz dua ederken Allah'ın yapıp bitirdiğini görmek arzusuyla dua ediyoruz. Yani Cenab-ı Allah zaten yapıp bitirmiş. **Bizim yapacağımız, Allah'a kendimizi iyice bırakmaktır, tam teslim olmaktır. İnsanlar bunu yapamıyorlar. Mesela bir şey olduğunda hep kendi yapacak zannediyor. İşte bu şirk olur. Bu çok anormal bir harekettir. Mesela konuşurken, konuşmaya hazırlanırken yahu ne konuşacağım şimdi ben diye heyecanlanıyor. Mesela parmaklarını çıtlatıyor biliyorsun birçok insan, mesela tansiyonu çıkar heyecanlanır, halbuki o hiçbir şey konuşmayacak. Sadece Allah onu konuşturacak, o kaderin dışında hiç konuşamaz, tek kelime, boş yere tedirgin oluyor. Ne bir kelime fazla konuşabilir ne bir kelime eksik konuşabilir. Mesela dili sürçüyor, hata yapıyor, o dil sürçmesi kaderindedir. Yani bin kere olsa yine dili sürçer hata yapar."**

SUNUCU: "Ne kadar dikkat edersek de..."

ADNAN OKTAR: “Ne yaparsanız hiç bir şekilde o değişmez. Yani bütün mimiklerini, konuşmalarını hepsini Allah hazırlar. Yani insanın ses meydana getirme gücü yok. Öyle bir kabiliyeti yok. Yani doğrudan Allah yaratır hepsini. İnşaAllah. *(Adnan Oktar’ın Kocaeli TV’deki Canlı Röportajı, 24 Kasım 2009)*

İnsanların Şükretmelerini Engeller

Şeytan Allah'ın huzurundan kovulmadan önce, kendi kendine önemli bir söz vermiştir. Bu söz, şeytanın insanlara karşı kullanacağı çok önemli taktiklerden birini gösterir:

> **"Sonra muhakkak önlerinden, arkalarından, sağlarından ve sollarından sokulacağım. Onların çoğunu şükredici bulmayacaksın." (Araf Suresi, 17)**

Şeytan insanların şükretmelerini engellemek ister. Çünkü şükür Kuran'da bildirilen en önemli ibadetlerden biridir. Yaklaşık 60 ayette şükürden ve şükretmenin öneminden bahsedilir. Allah'ın bu kadar önemle hatırlattığı bir konuyu insanlara göz ardı ettirmek, şeytanın elbette başlıca amaçlarından biri olacaktır.

Şükredebilmek için öncelikle şükrün önemini kavrayabilecek şuura sahip olmak gerekir. Şükreden bir insan, sahip olduğu nimetin tek sahibinin ve onu kendisine verenin Allah olduğunu ve Allah karşısındaki acizliğini bilir. Allah'ın büyüklüğünü, azametini gözardı eden, bunu kalbine sindiremeyen bir insanın şükrü de aynı derecede yüzeysel olur. Şeytan tarafından yönlendirilen cahiliye toplumu zaten şükürden uzaktır. Şükretmek gibi temel bir ibadeti ancak başlarına gelen bir bela geçtikten sonra veya istenmeyen bir durum ortadan kalktığında oldukça kısa bir süre hatırlar, sonra tekrar küfür içindeki yaşamlarına geri dönerler. Kuran'da bu yapıya örnek olarak felakete uğradığı zaman dua eden, üzerlerinden sıkıntı kalktığı zaman şirk koşan insanların durumları verilmiştir:

> **De ki: "Sizi karanın ve denizin karanlıklarından kim kurtarmaktadır ki, siz (açıktan ve) gizliden gizliye ona yalvararak dua etmektesiniz: Andolsun, bizi bundan kurtarırsan, gerçekten şükredenlerden oluruz." De ki: "Ondan ve her türlü sıkıntıdan sizi Allah kurtarmaktadır. Sonra siz yine şirk koşmaktasınız." (Enam Suresi, 63-64)**

Oysa şükretmek insanın en önemli sorumluluklarından biridir. Çünkü her insanın hayatı şükredeceği sayısız nimetlerle doludur. Öyle ki bu nimetlerin bir genelleme yapılarak bile bitirilemeyeceği Nahl Suresi'nin 18. ayetinde belirtilmiştir. Kuran'da şükür için belirli bir sınır koyulmadığından, insan elindeki bütün nimetleri bir şükür vesilesi olarak görebilir. Örneğin Hz. İbrahim (as) gibi, kendisini yediren ve içirenin Allah olduğunun bilincinde olan bir kişi (Şuara Suresi, 79), her yemek yediğinde veya bir şey içtiğinde, bunları kendisine lütfeden Allah'a şükretmelidir. Ancak şükretmek yalnızca yeme-içme ile sınırlı kalmamalıdır. İnsanın gün boyu istifade ettiği halde çoğu zaman aklına getirmediği, tefekkür etmediği, ancak kaybettiği zaman değerinin farkına vardığı sayısız nimet vardır. Kuran'da sık sık bahsi geçen ve şükür vesilesi olarak bildirilen "görme" ve "işitme" nimetleri de bunlara örnektir. Görme ve işitme asla tesadüfen ortaya çıkmış özellikler değildir. Allah insanlara Kendisi'ne şükretmeleri için gözler, kulaklar vermiştir:

> **Allah, sizi annelerinizin karnından hiçbir şey bilmezken çıkardı ve umulur ki şükredersiniz diye işitme, görme (duyularını) ve gönüller verdi. (Nahl Suresi, 78)**

Aynı şekilde insanlar için ulaşım ve taşıma aracı olan gemilerin, dünyanın dörtte üçünü oluşturan denizlerin ve rüzgarların varlığı da insanların şükretmelerine vesile olmalıdır:

> **Denizi de sizin emrinize veren O'dur, ondan taze et yemektesiniz ve giyiminizde ondan süs-eşyaları çıkarmaktasınız. Gemilerin onda (suları) yara yara akıp gittiğini görüyorsun. (Bütün bunlar) O'nun fazlından aramanız ve şükretmeniz içindir. (Nahl Suresi, 14)**

Size Kendi rahmetinden tattırması, emriyle gemileri yürütmesi ve O'nun fazlından (rızkınızı) aramanız ile umulur ki şükretmeniz için, rüzgarları müjde vericiler olarak göndermesi, O'nun ayetlerindendir. (Rum Suresi, 46)

Allah; Kendi emriyle gemiler akıp gitsin ve O'nun fazlından ararsınız diye, sizin için denize boyun eğdirdi. Umulur ki şükredersiniz. (Casiye Suresi, 12)

Müminin kendisine verilen nimete şükretmesi, bu nimete ehil olduğunu gösteren bir delildir. Böylece hem nimetin hakkını vermiş olur, hem de daha üstün bir nimet için önünde yol açılır. Allah şükreden kullarına nimetlerini artıracağını bildirirken, şükretmeyen nankörleri azabıyla tehdit eder:

Rabbiniz şöyle buyurmuştu: "Andolsun, eğer şükrederseniz gerçekten size artırırım ve andolsun, eğer nankörlük ederseniz, şüphesiz, Benim azabım pek şiddetlidir. (İbrahim Suresi, 7)

Kendisine peygamberlik makamı verilmiş Hz. Süleyman (as)'ın Allah'tan kendisine şükretmeyi ilham etmesini istemesi (Neml Suresi, 19) tüm müminlere örnek olmalıdır. Çünkü şeytan, insanlara önlerinden, arkalarından, sağlarından, sollarından yaklaşarak; nimetlere karşı alışkanlık duygusu vermek, önemsetmemek gibi hilelerle onları şükretmekten alıkoymaya çalışmaktadır.

"ŞEYTANIN ETKİSİ ZAYIFTIR, ANCAK İMANI ZAYIF İNSANLARA ETKİSİ OLABİLİR"

ADNAN OKTAR: "İlk önce, biliyorsunuz cennetteydi Hz. Adem (as), Hz. Havva ve şeytan. Hz. Adem (as) ile Hz. Havva normal yaşıyorlardı. Güzel ortam, her şey yerinde. Fakat şeytan böyle biraz, çok özür dilerim, kahpe tıynetli. Böyle duygusal, intikamcı, klasik ahlaksız. Allah, Hz. Adem (as)'a secde etmesini söylüyor, örnek olarak veriyorum, çok ağrına gidiyor. Bir de çok küstah, haşa Cenab-ı Allah'ı tenzih ederim. **"Onları topraktan yarattın, beni ateşten yarattın"** diyor. Sanki yani Allah bilmiyor haşa. İşte ukala insan ruhunu, münasebetsiz insan ruhunu, isyankar insan ruhunu da Cenab-ı Allah orada göstermiş oluyor. Bir de Hz. Adem (as) ile Hz. Havva'yı kandırmadaki yöntemi, yani onlara sonsuzluk vaadinde bulunuyor. Zaten sonsuzluğu yaratacak olan Allah. Yani oradaki meyveyi yiyince, orada sanki meyve haşa Allah mı onlara o sonsuzluğu sağlasın? O şirk kafası işte o şirk mantığı da ilk defa ortaya çıkmış oluyor. Hz. Adem (as) da tabi ona inanmış olması bir yanlışlıktı, bir zelledir, bir peygamber hatasıdır. Onu yaptıktan sonra bu işi inada döküyor şeytan. Yani tam bir inatçı, aksi insan, böyle karaktersiz insan modeli vardır ya, tam o tarzdadır. "O zaman" diyor "bana süre ver" diyor Allah'a, "ben" diyor "hepsinin benim gibi olduğunu sana göstereceğim" diyor. "Hepsi benim gibiler" diyor. "Ancak" diyor, "samimi kulların müstesna" diyor, "onlar yapmayabilir" diyor, "yapmayacaklar" diyor. Fakat onlar yapacaklar diyor. Allah da "süre verilenlerdensin sen" diyor, süre almış oluyor. Ama burada asıl amaç şudur, yani insan eğer doğrudan cennete giderse mutlu olmaz. Yani mutlaka dünyada bu eğitimden geçmesi gerekiyor. Eğer doğrudan cennete giderse Hz. Adem (as) ve Hz. Havva'nın konumu gibi olur. Yani mutlu değillerdi cennette. O anlamda mutlu olmadılar. Yenilik arıyorlar. Mesela Allah'a verdikleri sözü tutamayacak durumdalar, tutmuyorlar. Ama bu eğitimden geçtikten sonra insanlar, acıyı, zorluğu, çileyi, sadakati, sabrı, cesareti, vefayı her türlü güzel ahlakı gördükten sonra, cennette sonsuza kadar çok mükemmel ahlakta oluyorlar ve cehennem sürekli cennettekilere göstertilir. Bir ekrandan sürekli göstertilir. O da sürekli hallerine şükretmelerini sağlıyor. Hz. Adem (as)'a cehennem hiç göstertilmedi. Yani cehennem ekranını görmedi cennette. Eğer görseydi, tabi takdir Allah'ın, kim bilir nasıl olurdu tavrı. Ama kaderi öyleydi. Onun için, cennetin mükemmelliği için, cennette insanların mutlu olması için, mutlaka bu eğitimden geçmeleri gerekiyor ve mutlaka cehennemden haberdar olmaları gerekiyor. Şeytan da ısrarla şu an bu inadını, bu iddiasını devam ettiriyor. İnsanları delalete düşürerek, dinsizliğe çekerek. Her dinsiz için söylüyor, Allah'a diyor, "bak ben" diyor "ben bunu yaptım ama senin secde etmemi istediğin Hz. Adem (as)'ın soyu bak neler yapıyor" diyor. Yani maksat ukalalık olsun, münasebetsizlik olsun, yani klasik alıştığımız ahlaksız insan modeli şeytanınki.

SUNUCU: İcraatleri nedir şeytanın? Neler yapar, yaptırır?

ADNAN OKTAR: Aslında etkisi zayıftır. Yani ayette de bildiriliyor, şeytanın salih kulların üzerinde etkisinin olmadığını söylüyor Allah, zayıf olduğunu söylüyor. Yani güçsüzdür şeytanın etkisi. Mesela şeytan unutkanlık verebilir, gücü vardır. Öfke meydana getirebilir. İtidali bozmaya kalkabilir. Yani insanın nefsine uygun harekete zemin hazırlar, yani uygunluk hazırlar. Ama imanı güçlü, samimi bir Müslüman, şeytanın etkisinde kalmaz. Yani bir şey olmuyor. Fakat zayıf olan insanlar, yani samimiyeti ortalı olan insanlarda cidden etkisi oluyor. O hissediliyor. Bir anda koskoca insan, aklı başında insan kontrolden çıkabiliyor, dengesiz hareketler yapabiliyor. Şeytan da ona seviniyor. Mesela namaz kılmadığında iftihar ediyor şeytan. Diyor, "bak ben secde yapmadım ama" diyor "görüyorsun" diyor Allah'a, "o da yapmıyor" diyor. Ta en sonunda herkesi cehenneme toplayıp gittikten sonra, "ben Allah'tan korkarım" diyor. Ben sizi diyor sadece davet ettim diyor. Siz de yaptınız diyor. "Ben size böyle bir şeyde bulunmadım, zor kullanmış değilim" diyor. Ona benzer bir üslubu var. Dolayısıyla yani klasik her yerde gördüğümüz ahlaksız insan modelinin bir tipi şeytan. Öyle karmaşık bir yapısı yok. Ama böyle hani orijinal boynuzlu moynuzlu falan değil. Şeytan her türlü şekle girer. Hz. Süleyman (as) devrinde insan şeklinde görünüyordu şeytan. Hz. Süleyman (as)'a yardım etmişlerdir. Yani korkunç zekidir şeytan ve müthiş bilgisi vardır. Her türlü teknolojik aleti, her türlü teknik bilgiyi, her şeyi bilir. O yüzden Hz. Süleyman (as)'a muazzam teknolojik yardımda bulunmuştur. O devirde mesela bir hava aracı yapmıştır Hz. Süleyman (as), hatta tepkili motoru var gibi bindiği uçağın, yaptığı uçağın. Çünkü rüzgar meydana getiren bir yapıdan bahsediyor ve çok kısa, bir aylık mesafeyi kısa sürede alan bir uçaktan bahsediyor. Ve buna benzer yani elektriği de yaptığı ve birçok şeyi yaptığı, hatta eşya naklinde teknolojik, teknik bilgi verdiği açıkça anlaşılıyor. Ama sadece Hz. Süleyman (as)'a has verilmiştir o bilgi. Yani şeytanı kullanmıştır. Cinlerin de bilgisi vardır. Cinleri de kullanmıştır. Hatta **"Hz. Süleyman (as)'ın ölümüne"** diyor **"Biz hüküm verdiğimizde onun ölümünü bir ağaç kurdundan başkası haber vermedi"** diyor**, "onun asasını kemiren ağaç kurdundan başkası haber vermedi"** diyor. Yani şimdi ahir zamanda da cinler kullanılacak. Şimdi ama şu anda cinler ortaya çıksa insanların ruh dengesi bozulur. Yani onu kaldıramazlar. Allah yavaş yavaş, alıştıra alıştıra cinleri insanların hizmetine verecek Hz. Mehdi (as) devrinde. Yani insanlar cinden korkmamayı öğrenecekler. Şu an çıldırırlar görürlerse. Çok çok korkarlar. Sağlıklı bir insan kaldıramaz. Ama yavaş yavaş, önce sesine, sonra herhangi bir eşyayı kıpırdatmasına, sonra suda görünmesine, sonra herhangi bir cam yüzeyde görünmesine, sonra da yavaş yavaş görüntü olarak, insan olarak yani normal bir görüntü olarak görünmesine insanlar alışacaklar. Ondan sonra insanların hizmetine girecektir cinler inşaAllah.

SUNUCU: İnşaAllah. Özellikle namaz esnasında, namaz kılarken aklınıza gelmeyecek bütün fikirler bir anda gelir ve namazda çok fazla esneme olayı olur. Neden kaynaklanır bu?

ADNAN OKTAR: Namaz, şeytanın en hassas olduğu, yani en aşağılandığı konu olduğu için Müslümanları da en çok namazla vurmaya çalışır ki Allah'a o iddiasını ispat etmek için. Yani namaz kıldırtmamaya çalışır Müslümanlara. Vesvese verir, rahatsızlık verir, namazı zorlaştırır, namazda bir şeyler düşündürtür, namazını bozdurtur ve eksik kıldığını ona ilka eder. Dolayısıyla özellikle takva olan, dindar olan insanlarda namazı onun başına sanki haşa bir dert haline getirir. İşte bunda Müslümanlar çok uyanık olacaklar, çok akıllı olacaklar, şeytanın bu oyununa hiç taviz vermeyecekler. Mesela diyor ki Cenab-ı Allah yüzünüzü ve ellerini yıkayın dirseklere kadar, ayağınızı yıkayın ve başınızı mesh edin. Bildiğimiz anlamda yıkayıp hiç vesvese etmeden doğrudan gidip namaza duracak. Namaz kılarken de aklına mutlaka birçok şey gelecektir. Ona da ehemmiyet vermeyecek, yani kıyamda olduğunu bir an için bile biliyor olsa, bir sureyi, birkaç sureyi şuurlu olarak okuduktan sonra, velev ki aklına bir şey gelmiş olsa bile o namaz geçerlidir. Hiç vesvese edeceği bir şey yok. Yani birçok konuda da vesvese olabilir ama özellikle o konularda keskin bir şuurla, karalılıkla namazı kılıp çıkmak lazım. Ama şeytan namazda çok musallat olur Müslümanlara ve çok manidardır. İşin doğrusu, şeytanın salih mümine hiçbir etkisi olmaz. Ama zayıf insanlara, aklı zayıf olan insanlara yani Allah vermesin. Parmağına takar oynatır, öyle tabir edeyim, yani rezalet durumlar olur, ağlatır, küstürür, kızdırır, bağırtırır, çağırtırır, hiç olmadık kuruntulara düşürttürür. Yani zaten şeytanın özelliği odur, Kuran'da da belirtiliyor: Olmadık kuruntulara düşürtmesi insanları. *(Adnan Oktar'ın Kanal 35'deki Canlı Röportajı, 1 Şubat 2009)*

Korku Vermesi

Müminlerin Allah'a olan yakınlıkları şeytana karşı manevi bir kalkan oluşturur. Allah'a teslim olmak, O'nu zikretmek, yeryüzündeki her olayın O'nun kontrolünde olduğunu bilmek ve katıksızca O'na yönelmek, müminlere önemli bir manevi güç sağlar. Şeytan her fırsatta müminlerin bu manevi güçlerini zayıflatacak yollar dener. Bu yollardan biri de insana Allah korkusu dışında başka "korku"lar vermektir.

Şeytanın bu silahı kullanmasının önemli bir nedeni vardır. Korku, şuurun kapanmasına, Allah ile bağlantının kopmasına ve tevekkülün ortadan kalkmasına sebep olabilir. İhlasını koruyan bir mümin için böyle bir durum söz konusu olmaz. Şeytan ancak gaflet içinde olan, şuuru geçici olarak veya tümüyle kapanmış kimseleri etkiler. Bir Kuran ayetinde asıl korkulması gereken gücün Allah olduğu şöyle bildirilir:

> **İşte bu şeytan, ancak kendi dostlarını korkutur. Siz onlardan korkmayın, eğer mü'minlerseniz, Benden korkun. (Al-i İmran Suresi, 175)**

Müminler için dünya, bir kadere bağlı olarak yaşadıkları geçici bir mekandır. Korkacakları tek varlık da bu dünyanın ve kaderin yegane hakimi Allah'tır. Mümin olmayanlar ise dünyayı, birbirinden bağımsız olay ve insanların yer aldığı kontrolsüz bir mekan zannederler. Şeytan herhangi bir vesile ile bu insanların kalplerine kolaylıkla korku sokar. Artık karşılarına çıkan her olay onlara göre sonu belli olmayan bir bilinmeyendir. Ölüm korkusuyla, fakirlik korkusuyla, gelecek korkusuyla Allah'a değil, sayısız putlarına sıkıca sarılırlar.

Şeytanın "korku" telkini mümin topluluğu içinde bulunan, ancak kalplerinde hastalık bulunan kimseler üzerinde de etkili olur. Allah yolunda bir güçlükle karşılaştıklarında kendilerini teslim alan bu korku, içinde bulundukları gafletin ortaya çıkmasını sağlar. Örneğin Peygamberimiz (sav) döneminde sıcak savaş ortamında korkularına yenik düşen bir grup insanın durumu Kuran'da şöyle bildirilmiştir:

> **İman edenler, derler ki: "(Savaş izni için) Bir sure indirilmeli değil miydi?" Fakat, içinde savaş (kıtal) zikri geçen muhkem bir sure indirildiği zaman, kalplerinde hastalık olanların, üzerine ölüm baygınlığı çökmüş olanların bakışı gibi sana baktıklarını gördün... (Muhammed Suresi, 20)**

Tevekküllü kişi kendisini tam olarak Allah'a ve kadere teslim eder. Korkudan tamamen arınır ve Allah'a tam teslimiyetin verdiği cesaretle Allah dışında hiçbir güçten korkmaz.

Yalnız burada unutulmaması gereken, müminlerin cesaretinin, inkarcıların şuursuz ve akılsız cesaretlerinden çok farklı olduğudur. Bu duygu kadere tam olarak iman etmenin, Allah'a teslimiyetin verdiği kendine güven duygusudur. Samimi olarak iman etmeyenler tarafından asla taklit edilemez. Müminlerin bu cesaretinin Kuran'da birçok örneği vardır.

Örneğin Hz. Musa (as) ve beraberindekiler, deniz ile Firavun'un ordusu arasında sıkıştıklarında, aralarındaki imanı zayıf olan kimseler yakalandıkları zannıyla korkuya kapılırlar. Oysa Hz. Musa (as), **"Hayır, Rabbim benimledir"** (Şuara Suresi, 62) diyerek Allah'a teslimiyetini ve güvenini ifade eder. Allah'a iman ettikleri için, Firavun tarafından kolları ve bacakları kesilmekle tehdit edilen büyücüler de aynı korkusuzluğu göstermişlerdir. Ateşe atılan Hz. İbrahim (as) da aynı şekilde hiçbir korku duymamıştır. Kuran'ın Ahzab Suresi'nde bildirildiği gibi Peygamberimiz (sav) dönemindeki müminlerin, düşman birlikleriyle karşılaştıkları zaman "imanları ve teslimiyetleri" artmıştır. Çünkü şeytanın korku telkini tevekkül eden kimse üzerinde etkisizdir. Allah'ın ayetinde de bildirdiği gibi, **şeytanın "... iman edenler ve Rablerine tevekkül edenler üzerinde hiçbir zorlayıcı-gücü yoktur".** (Nahl Suresi, 99)

Müminlerin Arasını Bozmaya Çalışır

Kuran'da müminlerin birlik içinde, birbirlerine destek ve yardımcı olmaları, birbirlerini gözleyip kollamaları emredilir. İman edenlerin aralarındaki bağın nasıl olması gerektiği şöyle bildirilir:

> **Şüphesiz Allah, Kendi yolunda, sanki birbirlerine kenetlenmiş bir bina gibi saf bağlayarak çarpışanları sever. (Saf Suresi, 4)**

Şeytan bu önemli hükmü göz ardı ettirmeye ve müminlerin aralarındaki birliği yıpratmaya çalışır. Bu doğrultuda en büyük çabayı müminler arasındaki konuşmaları olumsuz yönde etkilemek için harcar. Kötü söz söyleme, imalı konuşma, laf dokundurma gibi cahiliye insanlarına ait çirkinlikleri yapmaya teşvik ederek müminlerin aralarını açmaya çalışır. İman eden bir kimse, şeytana karşı boş bulunduğu her an böyle bir tehlikeyle karşı karşıya kalabilir. Bu yüzden Kuran'da, müminler bu tehlikeye karşı uyarılır, birbirlerine karşı güzel söz söylemeleri emredilir ayrıca şeytanın müminlerin düşmanı olduğu şöyle hatırlatılır:

Kullarıma, sözün en güzel olanını söylemelerini söyle. Çünkü şeytan aralarını açıp bozmaktadır. Şüphesiz şeytan insanın açıkça bir düşmanıdır. (İsra Suresi, 53)

Gerçekten şeytan, içki ve kumarla aranıza düşmanlık ve kin düşürmek, sizi, Allah'ı anmaktan ve namazdan alıkoymak ister. Artık vazgeçtiniz değil mi? (Maide Suresi, 91)

Öğüt Verdiğine İnsanları İnandırır

Şeytan, başdüşmanı olarak kabul ettiği insanı sonsuz yıkıma uğratmak ister ve hiçbir şekilde bu niyetini ona sezdirmez. Tam aksine insana, öğüt vermek isteyen bir yardımcı kimliği altında yaklaşır. İnsanı, onun iyiliğini istediğine inandırdıktan sonra, kontrolü altına alır. Kişinin zaaflarını kullanarak, ona bu yönde telkinler yapar. Hz. Adem (as)'ın, cennetten çıkarılmasına neden olan hatayı yapmasının sebebi de, bu sinsi tuzaktır. Şeytan Hz. Adem (as)'a ve eşine bir dost gibi yaklaşmış ve onlara kendilerine öğüt verdiğine dair yemin etmiştir:

Şeytan, kendilerinden "örtülüp gizlenen çirkin yerlerini" açığa çıkarmak için onlara vesvese verdi ve dedi ki: "Rabbinizin size bu ağacı yasaklaması, yalnızca, sizin iki melek olmamanız veya ebedi yaşayanlardan kılınmamanız içindir." Ve: "Gerçekten ben size öğüt verenlerdenim" diye yemin de etti. (Araf Suresi, 20-21)

Şeytan Hz. Adem (as)'ı ve eşini aldatarak cennetten çıkarılmalarını sağlamıştır. Hz. Adem (as) ancak tevbe ettikten ve Allah'tan bağışlanma diledikten sonra tekrar doğru yolu bulabilmiştir.

Şeytanın kendisine düşman olduğu uyarısını Allah'ın haber verdiği Hz. Adem (as)'ın, bu uyarıdan sonra bile şeytan tarafından kandırılması, insanın ömrü boyunca karşı karşıya olduğu gizli düşmanının ne kadar usta ve sinsi bir yalancı olduğunun bir delilidir. Hz. Adem (as)'a tüm şeytanların en büyüğü olan iblis tarafından verilen **"ben size öğüt verenlerdenim"** telkini, diğer insanlara da insi şeytanlar tarafından yapılır. Ayette bildirildiği gibi, kendi kavmini Allah'ın yolundan alıkoyarken onlara, **"... ben, size yalnızca gördüğümü (kendi görüşümü) gösteriyorum ve ben sizi doğru yoldan da başkasına yöneltmiyorum"** (Mümin Suresi, 29) diyen Firavun bunun bir örneğidir.

Benzer telkinlere bugünkü cahiliye toplumunda da sıkça rastlamak mümkündür. Din ahlakını yaşamak isteyen birine yapılan "sen daha çok gençsin, hayatını yaşa, yaşlanınca zaten ibadet edersin" telkini buna bir örnektir. Telkini yapan kişi bunu kendisinin iyiliğini istediği için yaptığını öne sürer. Oysa çağırdığı yol cehennem yoludur. Şeytan "öğüt verme" taktiğini uygulamak için öncelikle kişinin yakın çevresinde bulunan ve daha önceden kontrolü altına aldığı kimseleri kullanacaktır. Örneğin Kuran'da, iman ettikten sonra şeytan tarafından ayartılan, bu aşamadan sonra arkadaşlarının telkinleriyle sapan kişilerden bahsedilir. Bu "arkadaş"ların sözleri, şeytanın taktiğini çok net gözler önüne serer: "Doğru yola, bize gel..." Şeytanın bu taktiğinin bildirildiği ayette şöyle buyrulur:

De ki: "Bize yararı ve zararı olmayan Allah'tan başka şeylere mi tapalım? Allah bizi hidayete erdirdikten sonra, şeytanların ayartarak yerde şaşkınca bıraktıkları, arkadaşlarının da: "Doğru yola, bize gel" diye kendisini çağırdığı kimse gibi topuklarımız üzerinde gerisin geri mi döndürülelim?" De ki: "Hiç şüphesiz Allah'ın yolu, asıl yoldur. Ve biz alemlerin Rabbine (kendimizi) teslim etmekle emrolunduk." (En'am Suresi, 71)

İnsan bu düşmana karşı son derece dikkatli olmak zorundadır. Yalnızca Allah'a tam olarak teslim olmuş ve O'nun zikrine sıkı sıkıya sarılmış bir kimse bunu başaracak şuura sahip olur. Şeytanın telkinlerinin kaynağını hemen teşhis eder ve zihninden söküp atar. Aksi takdirde kişi bunları kendi düşüncesi zanneder ve iradesini ona teslim eder.

Allah'ın Adını Kullanarak Saptırması

Şeytanın en sinsi ve aldatıcı hilelerinden biri de insanlara Allah'ın ismini kullanarak yaklaşmasıdır. Bu yöntemle, Allah'ın razı olmadığı hareketlerin din ve Allah adına yapıldığını telkin eder. Söz konusu hareketleri hizmet ve ibadet kisvesi altında yaptırır. Bu oyuna gelen bir insan, İslam'ın kendisine Allah yolunda mücadele etmesi için sağladığı imkanları, tamamen kendi nefsini tatmin için kullanmaya başlar.

Örneğin böyle bir kişi, din ahlakını anlatmak amacıyla inkarcıların yoğun olarak bulunduğu, aldatıcı dünya süsleriyle dolu bir ortama girdiğinde, sadece kendi nefsi doğrultusunda hareket eder. Başlangıçta meşru olan nimetlerden zevk almasında hiçbir sakınca yokken bir süre sonra durum değişir. İslamın hayrı için başlayan bir hareket amacından sapar, nimetler amaç haline gelir. Belki görünüşte Allah'ın sınırları içinde hareket ediliyordur, ama kalpte Allah'ın rızası değil, nefsin doyurulması hırsı vardır. Yaptığı hareketten hiçbir ecir alamayacağı gibi imanı gittikçe zedelenmeye başlayabilir. (Doğrusunu Allah bilir). Şeytan söz konusu kişiye Allah'ın adıyla yaklaşmış ve bir kez daha dünya hayatının aldatıcı süsünü kullanarak ahireti terk ettirmiştir. Bir ayette şöyle buyrulur:

> **Ey insanlar, hiç şüphesiz Allah'ın va'di haktır; öyleyse dünya hayatı sizi aldatmasın ve aldatıcı(lar) da, sizi Allah ile (Allah'ın adını kullanarak) aldatmasın. Gerçek şu ki, şeytan sizin düşmanınızdır, öyleyse siz de onu düşman edinin. O, kendi grubunu, ancak çılgınca yanan ateşin halkından olmaya çağırır. (Fatır Suresi, 5-6)**

Küçük hesapların ve geçici dünya hayatının peşine düşerek imanları zayıflayan, üstelik çıkarlarını korumak için Allah rızasını siper edinen bu insanlar, Kuran'a göre münafık konumuna girerler:

> **(Münafıklar) Onlara seslenirler: "Biz sizlerle birlikte değil miydik?" Derler ki: "Evet, ancak siz kendinizi fitneye düşürdünüz, (Müslümanları acıların ve yıkımların sarmasını) gözetip-beklediniz, (Allah'a ve İslam'a karşı) kuşkulara kapıldınız. Sizleri kuruntular yanıltıp-aldattı. Sonunda Allah'ın emri (olan ölüm) geliverdi; ve o aldatıcı da sizi Allah ile (Allah'ın adını kullanarak, hatta masumca sizden görünerek) aldatmış oldu." (Hadid Suresi, 14)**

Şeytan bu sefer insanın dosdoğru yolunun üzerine oturarak (Araf Suresi, 16) bir tuzak hazırlamıştır. Ancak Allah'tan gerektiği gibi korkup sakınan kimseler şeytanın bu oyununa gelmezler. Çünkü Allah Kendisi'nden korkup sakınana, onu doğru yola ulaştıracak, doğruyu yanlıştan ayırmasını sağlayacak bir anlayış verir:

> **Ey iman edenler, Allah'tan korkup-sakınırsanız, size doğruyu yanlıştan ayıran bir nur ve anlayış (furkan) verir, kötülüklerinizi örter ve sizi bağışlar. Allah büyük fazl sahibidir. (Enfal Suresi, 29)**

Şeytanın insanı Allah'ın adıyla aldatmasının bir başka yolu da, Allah'ın affediciliğini öne sürerek insanı günah işlemeye teşvik etmesidir. Allah elbette ki büyük bir merhamet sahibidir ve tevbe edip Kendisi'nden bağışlanma dileyen her kulunun günahlarını affedebilir. Ama bir insan, "nasıl olsa Allah affeder" diyerek bile bile günah işlemeye başlarsa, çok tehlikeli bir yola girmiş olur. Bu davranışı nedeniyle zamanla kalbi katılaşabilir, duyarsızlaşıp, Allah korkusunu tümüyle yitirebilir. Kuran'da, **"yakında bağışlanacağız"** diyerek bile bile günah işleyen insanlardan (Araf Suresi, 169) söz edilirken, şeytanın insanı Allah adıyla aldatışının bir örneği haber verilir.

Müminin Zamanla Yıpranmasını İster

Şeytan zamanın mümini yıpratmasını ister, müminin açık vermesini sabırla bekler. İmanı zayıf bir kişinin maneviyatından zaman içinde kopardığı küçük tavizler, bir süre sonra kalbinin üzerinin kabuk bağlamasına ve aklının örtülerek şeytanın daha büyük telkin ve vesveselerine kapılabilmesine sebep olur. Bir Kuran ayetinde, zaman içinde kazandıkları yüzünden, şeytan tarafından ayakları kaydırılmak istenen bir grup müminin haberi şöyle verilmiştir:

> **İki topluluğun karşı karşıya geldikleri gün, sizden geri dönenleri, kazandıkları bazı şeyler dolayısıyla şeytan onların ayağını kaydırmak istemişti... (Al-i İmran Suresi, 155)**

Vaatlerde Bulunur

Şeytan insanları kandırmak için her sahtekarın ortak taktiğine başvurur. Karşısındakine boş vaatlerde bulunur. Münafıklar ve müşrikler de bu vaatlere inanırlar. Oysa bu basit bir aldanma değildir. İnsan sonsuz ahiretini, bu boş vaatler sonucunda kaybeder. Bu vaatlerin ortak özellikleri gelip geçici dünya hayatına yönelik olmalarıdır. Şeytan kimi zaman eğlence, ticaret, para, mülk, kimi zaman da daha güzel ve uzun bir hayat, sosyal statü, mevki, saygınlık vaat eder. **"Yaldızlı sözler"** fısıldar (Enam Suresi, 112). Ancak sebep her ne olursa olsun şeytana kanan inkarcılar için sonuç hep aynıdır; sonsuz azap ve cehennem. Bu gerçek Kuran'da şöyle bildirilir:

> **(Şeytan) Onlara vaatler ediyor, onları en olmadık kuruntulara düşürüyor. Oysa şeytan, onlara bir aldanıştan başka bir şey va'detmez. (Nisa Suresi,120)**
>
> **İş hükme bağlanıp-bitince, şeytan der ki: "Doğrusu, Allah, size gerçek olan va'di va'detti, ben de size vaatte bulundum, fakat size yalan söyledim... (İbrahim Suresi, 22)**

Allah'ın hoşnutluğunu, sevgisini, rahmetini ve cennetini kazanmayı hedefleyen bir mümin, geçici dünya hayatına ait bir vaadi elbette ciddiye almaz. Çünkü yeryüzünde ulaşacağı herhangi bir makam, kazanacağı herhangi bir mülk veya sahip olacağı herhangi bir nimetin gerçekte önemi yoktur. Bunlar ancak çok kısa bir süre varlığını koruyacak, ölümle beraber yok olup gidecektir.

Kuruntulara ve Kuşkulara Düşürür

Şeytanın kullandığı bir başka yöntem ise kuşku ve kuruntu vermektir. Gerçekte var olmayan olayları insanların kafalarında sanki varmış gibi gösterir. Kalplerinde hastalık bulunan, zayıf karakterli kişiler bir süre sonra tamamen bu kuruntuların etkisi altına girerler. Her olayı kendi aleyhlerine planlanmış bir hareket olarak görürler. (Münafikun Suresi, 4) Hatta elçi tarafından aldatıldıkları zannına kapılırlar. Sürekli tedirgin, korku içinde, ne yapacaklarını bilemeyen bir karakter sergilerler. Şuurlu bir insanın aklına bile getirmeyeceği olmadık kuruntulara düşerler.

> **Onları -ne olursa olsun- şaşırtıp-saptıracağım, en olmadık kuruntulara düşüreceğim... (Nisa Suresi, 119)**
>
> **(Şeytan) Onlara vaatler ediyor, onları en olmadık kuruntulara düşürüyor. Oysa şeytan, onlara bir aldanıştan başka bir şey va'detmez. (Nisa Suresi, 120)**

Mümin şeytanın en büyük düşmanı olduğu için, kendisini böyle bir tehlikeden müstağni göremez. Zira göstereceği en küçük bir gevşeklik, şeytanın kuruntu vermek, şüpheye sevk etmek gibi taktiklerle üzerine saldırmasına imkan tanır. Ancak kesin bir bilgiyle ahirete inanan, her an katıksızca Allah'a yönelen bir mümine karşı bu kuruntular kesinlikle etkisiz kalır.

Sapkın Amelleri Süslü ve Çekici Gösterir

Şeytan etkisi altına giren kimselere, yapmakta oldukları sapkın işleri süslü ve çekici gösterir. Bu yüzden içinde bulundukları sapıklığa tutkuyla bağlanırlar.

> **... Şeytan onlara yaptıklarını süslemiştir, böylece onları (doğru) yoldan alıkoymuştur; bundan dolayı onlar hidayet bulmuyorlar. (Neml Suresi, 24)**
>
> **... Onların kalpleri katılaştı ve şeytan onlara yapmakta olduklarını çekici (süslü) gösterdi. (En'am Suresi, 43)**

Kalpleri katılaşan kimseler iyi ve kötüyü ayırt edecek duyarlılığı kaybettiklerinden, şeytan işledikleri kötülükleri onlara süslü gösterir. Bu katılaşma yüzünden de şeytanın etkisi altındaki kimseler, kendilerine çekici gösterilen sapıklıklarında büyük kararlılık gösterirler. Bu kararlılık kimi zaman geleneklerle bozulan ve Kuran'da "ataların dini" olarak adlandırılan sapkın dinin temsilcilerinde, kimi zaman da Allah'ın elçisine isyan eden, ona karşı mücadele eden münafıklarda görülür. Kimi zaman da inkarcıların müminlerin aleyhine yürüttükleri faaliyetlerde ortaya çıkar. İster müşrik olsun ister kafir, tümünün ortak özelliği şeytan tarafından kandırılmış ve oyuna getirilmiş olmalarıdır. Bir Kuran ayetinde bu insanlar üzerindeki şeytani etki şöyle bildirilir:

> **O zaman şeytan onlara amellerini çekici göstermiş ve onlara: "Bugün sizi insanlardan bozguna uğratacak kimse yoktur ve ben de sizin yardımcınızım" demişti... (Enfal Suresi, 48)**

Fakirlik Korkusu Verir

Şeytan ahirete karşılık insana dünya hayatını sunar. Bu yüzden şeytanın etkisi altındaki insanlar sanki sonsuza dek ölmeyeceklermiş gibi dünya için çalışır, ahiret için hiçbir çaba harcamazlar. Şeytan binlerce yıldır insanlara bu tuzağı kurar. Bugüne kadar milyarlarca insan yaşamları boyunca çalışmış, çabalamış, para, mal-mülk kazanmış, sonra bunların hepsini arkalarında bırakarak ölmüşlerdir. Şu an yaşayanların büyük kısmı ise, kendilerinden önce ölen bu insanların durumlarından hiçbir ders almaz, sanki kendileri hiç ölmeyeceklermiş gibi mal-mülk biriktirirler.

Şeytan dünya hayatını değerli ve kalıcı göstererek müminlere de zarar vermeye çalışır. İmanı zayıf olanlara ve münafıklara fakirlik korkusu verir. Bu sayede onları, dünya hayatı için daha çok çaba harcamaya, cimrilik yapmaya iter. Bir Kuran ayetinde şeytanın çabası şöyle bildirilmiştir:

> **Şeytan, sizi fakirlikle korkutuyor ve size çirkin-hayasızlığı emrediyor. Allah ise, size Kendisi'nden bağışlama ve bol ihsan (fazl) vaat ediyor. Allah (rahmetiyle) geniş olandır, bilendir. (Bakara Suresi, 268)**

Mal-mülk hırsı vererek tuzak kurmak şeytanın çok eski bir yöntemidir. Hatta Hz. Adem (as)'a da ayette haber verildiği üzere, **"sana sonsuzluk ağacını ve yok olmayacak bir mülkü haber vereyim mi?"** (Taha Suresi,120) yalanını söylemiş, mülk vaadinde bulunmuştur. Bu yüzden Allah, müminlere mal sevgisine karşı birçok uyarıda bulunur. Bir Kuran ayetinde şöyle bildirilir:

> **İşte sizler böylesiniz; Allah yolunda infak etmeye çağrılıyorsunuz; buna rağmen bazılarınız cimrilik ediyor. Kim cimrilik ederse, artık o, ancak kendi nefsine cimrilik eder. Allah ise, Ganiy (hiçbir şeye ihtiyacı olmayan)dır; fakir olan sizlersiniz. Eğer siz yüz çevirecek olursanız, sizden başka bir kavmi getirip-değiştirir. Sonra onlar, sizin benzeriniz de olmazlar. (Muhammed Suresi, 38)**

Her kim olursa olsun, dünya çapında ünlü ve zengin bir işadamının veya bir dilencinin, Allah'ın rızasına uygun olarak harcamadığı her kuruşta, farkında olmadığı bir ortağı vardır. Allah inkar edenlerin mallarına şeytanı ortak kılmıştır. Bu ortaklık emri ayette şöyle geçer:

> **"Onlardan güç yetirdiklerini sesinle sarsıntıya uğrat, atlıların ve yayalarınla onların üstüne yaygarayı kopar, mallarda ve çocuklarda onlara ortak ol ve onlara çeşitli vaatlerde bulun." Şeytan, onlara aldatmadan başka bir şey vadetmez. (İsra Suresi, 64)**

Kibir Verir

Kibir şeytanın en önemli özelliklerinden biridir. Allah'ın huzurundan da kibiri ve itaatsizliği yüzünden kovulmuştur:

Yalnız iblis hariç. O büyüklük tasladı ve kafirlerden oldu. Allah) Dedi ki: "Ey iblis, iki elimle yarattığıma seni secde etmekten alıkoyan neydi? Büyüklendin mi, yoksa yüksekte olanlardan mı oldun?" (Sad Suresi, 74-75)

Şeytanın bu önemli hastalığı insanlar için de büyük bir tehlikedir. Çünkü şeytan bir insanı kendisine yakın kılmak için öncelikle kendi hastalığını o insana bulaştırmaya çalışır. Bu hastalığa yakalanan bir kimsenin aklı örtülür, şuuru kapanır. Bu tehlike nedeniyle Kuran'da müminler alçak gönüllü olmaları için şöyle uyarılmışlardır:

Yeryüzünde böbürlenerek yürüme; çünkü sen ne yeri yarabilirsin, ne dağlara boyca ulaşabilirsin. (İsra Suresi, 37)

(Lokman dedi ki) İnsanlara yanağını çevirip ve böbürlenmiş olarak yeryüzünde yürüme. Çünkü Allah, büyüklük taslayıp böbürleneni sevmez. Yürüyüşünde orta bir yol tut, sesinden de (yüksek perdeleri) eksilt. Çünkü, seslerin en çirkin olanı gerçekten eşeklerin sesidir. (Lokman Suresi, 18-19)

Mümin, şeytanın vasfı olan kibirden mümkün olduğunca sakınmalı ve bunun için büyük bir dikkat sarf etmelidir. Aksi takdirde ecir kaybına uğrar, imanı büyük bir tehlike içine girer.

Şeytanın etkisi farklı şekillerde ortaya çıkabilir. Örneğin bir insan İslam'a büyük hizmetlerde bulunmuş olabilir. Ama bu hizmet, Allah'ın kendisine lütfettiği bir ecir kazanma imkanıdır. Kişi Allah'ın kontrolü dışında, kendi başına bir hareket yapamayacağı için, herhangi bir başarısıyla övünmesi söz konusu olamaz. Bunun tersini yapanlara Kuran'da çok büyük bir tehdit vardır. Ayette şöyle buyrulur:

Getirdikleriyle sevinen ve yapmadıkları şeyler nedeniyle övülmekten hoşlananları (kazançlı) sayma; onları azaptan kurtulmuş olarak sayma. Onlar için acı bir azap vardır. (Al-i İmran Suresi, 188)

Nitekim Allah, sahip olduğu zenginliği kendi kişisel özelliklerinin bir sonucu sayan ve **"... bu, bende olan bir bilgi dolayısıyla bana verilmiştir"** (Kasas Suresi, 78) diyen Karun'u, şiddetli bir cezaya çarptırmıştır.

Şeytan kibir telkini vererek aynı zamanda müminler arasındaki huzuru bozmaya çalışır. Çünkü kibir müminler arasında hoşa gitmeyen bir ahlak zayıflığıdır ve bu tür bir tavra sahip bir insan onları son derece rahatsız eder.

Şeytanın kendisini fark ettirmemeye çalışarak, insana çok sinsice yaklaşacağı unutulmamalıdır. Şeytanın acelesi de yoktur. Kendini üstün görme telkinini, uzun vadede, birçok farklı olay için yavaş yavaş yapar. Eğer kişi bu yönteme karşı çok uyanık olmazsa, bu telkinlerin etkisi zamanla katlanarak büyür. Örneğin kazanılan küçük bir başarının ardından şeytan mutlaka telkin yapmak isteyecektir. Eğer kişi, başarının tek sahibinin Allah olduğunu kalben hissetmezse, şeytanın fısıltısını da kendi teşhisi zanneder ve başarı sahibinin kendisi olduğuna inanır.

Şeytan başka taktikler de izler. Örneğin bir mümin hata yapabilir. Böyle bir durumda diğer müminlere düşen, hatayı yapan mümine şefkatle yaklaşmak ve o müminin de kendileri gibi aslında aciz bir kul olduğunu unutmamaktır. Çünkü şeytan, hata sahibine karşı öfke duymayı veya onu küçük görmeyi telkin eder. Bir mümini yaptığı hatadan veya başka bir sebepten dolayı içten içe küçük gören kişi, kendini üstün görme fısıltısının etkisi altında kalmaya başlamıştır.

Bu ruh hali devam ederse kibir insanın kişiliğine yerleşir ve diğer müminlere karşı şefkat ve merhamet duygusu azalır. Artık yalnızca kendi bildiğini okuyan, kendi başına buyruk, aklını diğer müminlerin akıllarından üstün gören bir insan ortaya çıkar. Kişinin içindeki kendini üstün görme fısıltısı sesini yükseltir ve o, bunun kendi üstün teşhislerinden biri daha olduğunu zanneder. Bu psikolojiye giren kimsenin imanında zamanla çok ciddi yaralar oluşabilir. Bir süre sonra kalbi, Kuran'da da bildirildiği gibi, Allah'ın ayetlerine karşı duyarsızlaşabilir:

Bizim ayetlerimize, ancak kendilerine hatırlatıldığı zaman, hemen secdeye kapananlar, Rablerini hamd ile tesbih edenler ve büyüklük taslamayan (müstekbir olmayan)lar iman eder. (Secde Suresi, 15)

Ancak büyüklük taslamayan kimseler, Allah'ın ayetlerine iman edebilirler. Kendisini üstün görüp kibirlenen bir kimsenin ayetleri gerektiği gibi anlaması ise imkansızdır.

Gösteriş İçin İbadet Etmeye Teşvik Eder

Dünya hayatının en aldatıcı tuzaklarından biri, insanların birbirlerine gösteriş yapma ve sahip olduklarıyla övünme tutkusudur. Gösteriş yapmanın şekli insanın içinde bulunduğu ortama göre değişir. Paranın ön planda olduğu bir ortamda zenginlik, saygınlığın geçerli olduğu bir toplulukta makam övünme konusudur. Şeytan bu tutkuyu ibadetler yerine getirilmeye çalışılırken de kullanmaya çalışır. Kalbinde iman olmayan kimseler için ibadet etmek, Allah'ın rızasını kazanmak maksatlı değil, dindar toplulukta itibar elde etmek için yapılan bir harekettir. Kuran'da bu tür kimselerden şöyle bahsedilir:

> **İşte (şu) namaz kılanların vay haline, Ki onlar, namazlarında yanılgıdadırlar, Onlar gösteriş yapmaktadırlar. (Maun Suresi, 4-6)**

Şeytanın gerçek amacından saptırıp bir gösteriş aracı haline getirebileceği önemli ibadetlerden biri "infak", yani insanın malını Allah yolunda harcamasıdır. Bu ibadeti yaparken Allah'ın rızasını aramak yerine, insanların hoşnutluğunu gözeten kimseler aslında şeytana arkadaş olmuşlardır:

> **Ve onlar, mallarını insanlara gösteriş olsun diye infak ederler, Allah'a ve ahiret gününe de inanmazlar. Şeytan, kime arkadaş olursa, artık ne kötü bir arkadaştır o. (Nisa Suresi, 38)**

İnfak, mümine arınması ve ahiretini kazanması için tanınmış en önemli fırsatlardan biridir. Böylesine önemli bir ibadete, şeytanın bir pisliği olan gösteriş yapma karışırsa, müminin ihtiyacı olan arınma gerçekleşmez, ahiret için çok önemli olan bir fırsat kaçırılmış olabilir. Bu yüzden mümin olan bir kimse, infak ederken şeytana karşı çok uyanık olmalı, her ibadetinde olduğu gibi bunu da halis niyetle, yalnızca Allah'ın rızasını gözeterek yapmalıdır. Müminler bu tehlikeye karşı şöyle uyarılırlar:

> **Ey iman edenler, Allah'a ve ahiret gününe inanmayıp, insanlara karşı gösteriş olsun diye malını infak eden gibi minnet ve eziyet ederek sadakalarınızı geçersiz kılmayın... (Bakara Suresi, 264)**

Ayetlerden Uzaklaştırmaya Çalışır

Allah'ın hak kitabı olan Kuran'a tabi olmak büyük bir sorumluluktur. Böylesine önemli bir sorumluluğu ihmal etmenin cezası da aynı derecede şiddetli olur. İnsanın böyle bir cezaya çarptırılması ise bilindiği gibi şeytanın en büyük amacıdır.

Şeytanın etkisiyle Kuran'dan uzaklaşan bir kimse, gerçekte Allah'tan uzaklaşmış olur. Çünkü Kuran, Allah'ın sözüdür ve hem müminlerin hidayete ermelerini sağlayan, hem de onlara ömür boyu yol gösterici olan bir 'nur'dur.

Kuran'dan uzaklaşmak, Kuran'a tabi olmuş müminleri tehdit eden bir tehlikedir. Çünkü müşrikler ve kafirler zaten Kuran'dan tamamen gaflet içindedirler. Ayetlere karşı perdelenmiş oldukları için, Kuran'dan daha fazla uzaklaşmalarına imkan yoktur. Fakat ayetler vesilesiyle iman eden ve ayetlerde bildirildiği şekilde yaşayan müminler, Kuran'dan uzaklaşırlarsa, çok büyük bir tehlikeyle, şeytanla yüz yüze kalırlar. Dahası bunun farkına varmadan, kendilerini hala doğru yolda zannederek, şeytan tarafından kontrol altına alınırlar. Kuran'da bu durum, şeytanın insanın üzerine kabuk gibi bağlanması olarak ifade edilmiştir:

> **Kim Rahman (olan Allah)ın zikrini görmezlikten gelirse, Biz bir şeytana onun "üzerini kabukla bağlattırırız"; artık bu, onun bir yakın dostudur.**
>
> **Gerçekten bunlar (bu şeytanlar), onları yoldan alıkoyarlar; onlar ise, kendilerinin gerçekten hidayette olduklarını sanırlar. (Zuhruf Suresi, 36-37)**

Böyle bir gaflete de ancak, ahireti terk edip dünyevi çıkarlara yönelen, nefsinin istekleri doğrultusunda hareket eden biri dalabilir. Allah'ı değil, nefsini tatmin etmeye yönelip şeytanın peşine takılan bu kimse, insandan çok hayvana benzer. Çünkü hayvanın da, insanın da temel fiziksel ihtiyaçları ortaktır. İnsanı üstün yapan kendisini yaratan Allah'a

bilinçli bir biçimde kulluk etmesidir. İşte bu nedenle Kuran'da nefsinin hevasına uyan ve bir zamanlar tabi olduğu ayetlerden uzaklaşan kimseler için şöyle bir benzetme yapılmaktadır:

> **Onlara kendisine ayetlerimizi verdiğimiz kişinin haberini anlat. O, bundan sıyrılıp-uzaklaşmış, şeytan onu peşine takmıştı. O da sonunda azgınlardan olmuştu. Eğer Biz dileseydik, onu bununla yükseltirdik. Ama o yere meyletti (veya yere saplandı), hevasına uydu. Onun durumu, üstüne varsan dilini sarkıtıp soluyan, kendi başına bıraksan dilini sarkıtıp soluyan köpeğin durumu gibidir. İşte ayetlerimizi yalanlayan topluluğun durumu böyledir. Artık gerçek haberi onlara aktar. Ki düşünsünler. (Araf Suresi, 175-176)**

Bir mümin yıllar boyunca, birçok defa Kuran'ı okumuş olabilir. Ama bu onu şeytanın oyunlarından müstağni kılmaz. Şeytan birçok oyunla karşısına çıkar. Müminin Kuran'ı inkar etmeyeceğini bildiğinden, çeşitli hilelerle, müminleri günlük hayatlarında Kuran'da emredilen yaşam tarzından uzaklaştırmaya çalışır.

Örneğin Kuran'da, yaşanan ve yaşanacak her anı Allah'ın bir kader çerçevesinde önceden yarattığı bildirilmiştir. Bu bilgiye rağmen başına gelen olaylar karşısında sıkıntılı, tevekkülsüz bir ruh hali sergilemek, Allah'ın ayetlerini gözardı ederek hareket etmek anlamına gelir. Uzun süre bu ruh halinde kalan bir kimsenin kalbi, Kuran'ın berraklığını yitirir ve giderek kararmaya başlar. Sonunda bu kimse Kuran'dan etkilenmeyen, duyarsız bir insan haline gelebilir. Kuran'da emredildiği gibi bir hayat sürme gayretindeki herkes bu tehlikeyle karşı karşıyadır. Her kim olursa olsun, kendisine kitap verildikten sonra bu yükümlülüğü hakkıyla yerine getiremezse, kalbi katılaşabilir. Kuran'da, daha önce kendilerine kitap verilen, ancak bu sorumluluğu taşıyamayan kimselerin durumu şöyle hatırlatılmaktadır:

> **İman edenlerin, Allah'ın ve haktan inmiş olanın zikri için kalplerinin "saygı ve korku ile yumuşaması" zamanı gelmedi mi? Onlar, bundan önce kendilerine kitap verilmiş, sonra üzerlerinden uzun bir süre geçmiş, böylece kalpleri de katılaşmış bulunanlar gibi olmasınlar. Onlardan çoğu fasık olanlardı. (Hadid Suresi, 16)**

Allah müminlere, şeytanın bu oyununa düşmemeleri için Kuran'a sımsıkı sarılmalarını emreder. Çünkü Kuran hayatının her anında mümine yol gösterici olacak bir kılavuzdur. Dahası müminler ayetleri yalnızca düzenli olarak okumakla değil, hayat boyu akılda tutmakla, üzerlerinde düşünmekle ve her olayda Kuran'la hükmetmekle yükümlüdürler:

> **Evlerinizde okunmakta olan Allah'ın ayetlerini ve hikmeti hatırlayın. Şüphesiz Allah, latiftir, haberdar olandır. (Ahzab Suresi, 34)**

> **Kendilerine verdiğimiz Kitabı gereği gibi okuyanlar, işte ona iman edenler bunlardır... (Bakara Suresi, 121)**

Unutkanlık ve Dalgınlık

Unutkanlık vermek şeytanın çok sık kullandığı fakat insanlar tarafından fazla fark edilmeyen bir yöntemdir. Şeytan bu telkini farklı konumlardaki insanlar için, farklı taktiklerle kullanır.

Örneğin yaşamlarını dinden uzak geçiren kimselere verdiği unutkanlık ve dalgınlık, klasik anlamdaki unutkanlık veya bir anlık göz dalması değildir. Şeytanın gerçek anlamda unutkanlık verdiği bu kimseler, 60-70 yıllık bir ömrü Allah'ı ve ahireti unutarak boş uğraşlar içinde geçirirler. Allah'ın ahireti hatırlatmak için yeryüzünde yarattığı hikmet ve ibretleri kavrayamazlar. Neden ve nasıl yaratıldıkları sorusunun onlar için hiçbir önemi yoktur. Şeytan onlara, iyiliği, hayrı, en önemlisi kendilerini yaratan Allah'ı anmayı ve herşeyin kontrolünün Rabbimiz'de olduğunu unutturur. Ölüm, kader ve ahireti hiç düşündürtmez. Aynı şekilde münafıklar da şeytan tarafından çepeçevre kuşatıldıklarından, Allah'ın varlığını ve O'nun zikrini unuturlar. Kuran'da münafıkların içinde bulundukları durum şöyle bildirilir:

> **Şeytan onları sarıp-kuşatmıştır; böylelikle onlara Allah'ın zikrini unutturmuştur. İşte onlar, şeytanın fırkasıdır. Dikkat edin; şüphesiz şeytanın fırkası, hüsrana uğrayanların ta kendileridir. (Mücadele Suresi, 19)**

Şeytanın unutkanlık vermeye çalıştığı bir diğer grup müminlerdir. Ancak bu unutkanlık müşriklere ve münafıklara verdiği unutkanlıktan daha farklıdır. Şeytan büyük-küçük ayırt etmeden müminlerin sorumlu oldukları her konuda unutkanlık vermek ister. Çünkü her insan dünya hayatının her anında, Kuran'da emredilen hayatı yaşama konusunda denenmektedir. Bu yüzden insanın her an şuurlu ve uyanık olması ve yaşadığı her an, Allah'ın rızasını araması gerekir.

Kuran'da şeytanın müminlere vermeye çalıştığı bazı unutkanlıklardan örnekler verilmiştir. Bunlardan biri, ayetler hakkında "alaylı tartışmalara" dalanlarla aynı ortamda bulunmaktır. Allah müminleri böyle bir ortamdan sakındırır ve şeytanın unutturucu etkisine karşı uyarır:

> **Ayetlerimiz konusunda "alaylı tartışmalara dalanlar:" -onlar bir başka söze geçinceye kadar- onlardan yüz çevir. Şeytan sana unutturacak olursa, bu durumda hatırlamadan sonra, artık zulmeden toplulukla beraber oturma. (Enam Suresi, 68)**

Bir başka hüküm ise bir şeyi yaparken, onun ancak Allah'ın dilemesiyle mümkün olacağını anmaktır:

> **Hiçbir şey hakkında: "Ben bunu yarın mutlaka yapacağım" deme. Ancak: "Allah dilerse" (inşaAllah yapacağım de). Unuttuğun zaman Rabbini zikret ve de ki: "Umulur ki, Rabbim beni bundan daha yakın bir başarıya yöneltip-iletir." (Kehf Suresi, 23-24)**

Bu konuya bir başka örnek Hz. Musa (as) kıssasında verilmiştir. Ayette, Hz. Musa (as) ile beraber yolculuk eden genç yardımcısı, yanlarına aldıkları balığı unuttuğunu fark edince, bunun sorumlusunun şeytan olduğunu belirtir:

> **(Genç-yardımcısı) Dedi ki: "Gördün mü, kayaya sığındığımızda, ben balığı unuttum. Onu hatırlamamı şeytandan başkası bana unutturmadı; o da şaşılacak tarzda denizde kendi yolunu tuttu." (Kehf Suresi, 63)**

Mümin unutkanlığa ve buna yol açan faktörlere karşı çok dikkatli olmalıdır. Müminin yaşamında dalgınlıklara, aklı örten hayali senaryolara ve boş hayallere dalıp gitmeye yer yoktur. Çünkü bu karakterde bir insan Allah yolunda ciddi bir çaba harcayamaz. Kendisini dünyanın aldatıcılığına kaptırıp, gerçek görevini, varlığının tek nedenini, Allah'a kul olmayı unutur:

> **Ey iman edenler, Allah'tan korkun. Herkes yarın için neyi takdim ettiğine baksın. Allah'tan korkun. Hiç şüphesiz Allah, yaptıklarınızdan haberdardır.**
>
> **Kendileri Allah'ı unutmuş, böylece O da onlara kendi nefislerini unutturmuş olanlar gibi olmayın. İşte onlar, fasık olanların ta kendileridir. (Haşr Suresi, 18-19)**

Unutkan ve dalgın bir yapıya önlem olarak, müminler Allah'ı, Allah korkusunu ve Allah rızasını, cenneti, cehennemi, dünya hayatının geçiciliğini daima düşünerek unutmamalıdırlar. Çünkü insan bu gerçekleri aklında tutmadıkça, şeytana karşı korumasız kalır.

Duygusallık Telkini

Duygusallık, insanın duygularının Kuran'da belirtilen doğrultunun dışına taşarak Kuran'ın sınırları içinde yönlendirilmemesi, bunların kişinin karar ve davranışlarını kontrol altına alması ve kişiyi aklın yerine duyguların yönetmesi demektir.

Duygusal davranan bir kimsenin hareketlerinde akıl yoktur. Herşey o anki ruh haline göre gelişir. Kişinin sabrı, adaleti, davranışları, aldığı kararlar, verdiği tepkilerin tamamı duygular tarafından yönlendirilir. Ani ve birbirini tutmayan kararlar şeytanın küçük müdahaleleriyle kolayca verilir. Çoğu zaman bu kararları pişmanlık izler. Duygusal insanların ömürleri sonradan pişman olunan birçok kararla doludur. Halbuki müminin sahip olduğu akılda, denge ve açık bir şuur vardır. Hareketlerin tamamı Allah'ın kuralları ve kanunları çerçevesinde yapılır. Akılcı hareket eden insan, seçimini, ahiret gününde Allah'ın karşısında vereceği hesabı düşünerek yapar. Şartlar ne olursa olsun Kuran doğrultusunda, taviz vermeden hareket eder.

Şeytan, kimi zaman müminlere de duygusallık telkini yaparak yaklaşmayı dener. İnkar edenlere karşı beslenebilecek bir sevgi, değişen şartlardan ruhen etkilenmek gibi Kuran'a ahlakına uygun olmayan her hareket, bilinç altına yerleşen duygusallık telkininin bir işaretidir. Böyle bir telkin, Kuran hükümlerini uygulamada ve Allah'ın rızasına yönelmede gösterilecek tam bir kararlılıkla etkisiz bırakılır.

Müminlerin hayatlarında duygusallığa yer olmadığı birçok Kuran ayetinde bildirilmiştir. Örneğin bir mümin, her kim olursa olsun, inkar eden bir kimseye karşı sevgi besleyemez:

> **Allah'a ve ahiret gününe iman eden hiçbir kavim (topluluk) bulamazsın ki, Allah'a ve elçisine başkaldıran kimselerle bir sevgi (ve dostluk) bağı kurmuş olsunlar; bunlar, ister babaları, ister çocukları, ister kardeşleri, isterse kendi aşiretleri (soyları) olsun... (Mücadele Suresi, 22)**

Allah'ın sevgisini kazanmak için yola çıkan bir müminin, Allah'ın düşmanı kimselere karşı sevgi besleyemeyeceği, eğer beslerse doğru yoldan şaşırıp sapacağı ayette şöyle bildirilir:

> **Ey iman edenler, Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanları veliler edinmeyin. Siz onlara karşı sevgi yöneltiyorsunuz; oysa onlar haktan size geleni inkar etmişler, Rabbiniz olan Allah'a inanmanızdan dolayı elçiyi de, sizi de (yurtlarınızdan) sürüp-çıkarmışlardır. Eğer siz, Benim yolumda cehd etmek (çaba harcamak) ve Benim rızamı aramak amacıyla çıkmışsanız (nasıl) onlara karşı hala sevgi gizliyorsunuz? Ben, sizin gizlediklerinizi ve açığa vurduklarınızı bilirim. Kim sizden bunu yaparsa, artık o, elbette yolun ortasından şaşırıp-sapmış olur. (Mümtehine Suresi, 1)**

Mümin bir kimse için sevgideki yegane kıstas imandır. Bunun dışında ne aile bağlarının ne de sosyal çevrenin önemi vardır. Bir inkarcı, iman etmediği sürece müminin dostu ve yakını olamaz. Bu uzaklık Kuran'da şöyle ifade edilir:

> **İbrahim ve onunla birlikte olanlarda size güzel bir örnek vardır. Hani kendi kavimlerine demişlerdi ki: "Biz, sizlerden ve Allah'ın dışında taptıklarınızdan gerçekten uzağız. Sizi (artık) tanımayıp-inkar ettik. Sizinle aramızda, siz Allah'a bir olarak iman edinceye kadar ebedi bir düşmanlık ve bir kin baş göstermiştir."... (Mümtehine Suresi, 4)**

Bu konu Kuran'da Peygamber kıssalarında da geçer. Örneğin Hz. İbrahim (as)'ın babasının Allah'ın düşmanı olduğunu öğrenince ondan uzaklaşmış olması, müminler için örnek bir harekettir. (Tevbe Suresi, 114) Bir başka örnek ise Nuh kıssasında yer alır. Allah, Hz. Nuh (as)'a, inkarcı olan oğlu için **"... Ey Nuh, kesinlikle o senin ailenden değildir..."** (Hud Suresi, 46) diye seslenir. Çünkü bir müminin ailesi, yalnızca müminlerdir. Bunların dışında bir dost arayanlar, eninde sonunda kendilerine yegane dost olarak şeytanı bulurlar.

Detaylara Daldırır

Mümin Allah rızasını kazanmak için en sağlıklı ve doğru yolları seçmelidir. Boş işlerle hiç vakit kaybetmez. **"Şu halde boş kaldığın zaman, durmaksızın (dua ve ibadetle) yorulmaya-devam et"** (İnşirah Suresi, 7) ayetine uyarak, üzerine aldığı her salih ameli bir an önce bitirip bir yenisine geçer.

Fakat insan yaptığı işi Allah'ın rızasını gözetmeden yapıyorsa, şeytanın pek fark edilmeyen bir oyununa karşı korumasız düşebilir. Bu oyun insanları gereksiz detaylara daldırmaktır. Bu tuzağa düşen kişi, kafası karmakarışık, binbir türlü detaya takılmış, esas amaçtan tamamen uzaklaşmış, hatta ne yapması gerektiğini bile hatırlayamayan biri hale gelir.

Allah Kuran'da buna örnek olarak Hz. Musa (as)'ın kavmini verir. Hz. Musa (as) kendi kavmine, yani İsrailoğulları'na, Allah'ın onlardan bir sığır kesmelerini istediğini haber verir. Buna karşın kavmi sığır hakkında gereksiz birçok ayrıntı sorup, ibadeti bir türlü yerine getirmez. Ancak istedikleri bütün ayrıntıları öğrendiklerinde, ayette belirtildiği üzere**, "... Şimdi gerçeği getirdin.."** derler. Fakat bu ibadetin amacından nasıl uzaklaştığı ve kavmin neredeyse Allah'ın emrini yerine getirmeyeceği daha sonraki ayette belirtilir**: "... Böylece ineği kestiler; ama neredeyse (bunu) yapmayacaklardı."** (Bakara Suresi, 71)

Bu arada İsrailoğulları'nın kendilerine sığır kesme emrini getiren Hz. Musa (as)'a söyledikleri **"bizi alaya mı alıyorsun?"** (Bakara Suresi, 67) şeklindeki küstahça söz de, o anda imandan çok inkara, yani şeytana yakın olduklarını göstermektedir.

Bu mantığın altında şeytanın yukarıda bahsedilen hilesi yatmaktadır. Sığır kesmek gibi basit bir olayı detaylara boğup zorlaştıran şeytan, neredeyse ibadetin yapılmasını engellemeyi başaracak hale gelir. Günümüzde bazı toplumlardaki din anlayışı, şeytanın bu etkisiyle şekillenmiştir. Birçok insan, detaylara boğulmuş, Kuran'dan uzak bir din yaşamaktadır.

İsrafa Teşvik Eder

İsraf etmek cahiliye toplumunun önemli bir özelliğidir. Sınır tanımaz bir şekilde para harcayıp sonra bununla övünmek inkar edenler için bir prestij kaynağıdır:

O: "Yığınla mal tüketip-yok ettim" diyor.

Kendisini hiç kimsenin görmediğini mi sanıyor? (Beled Suresi, 6-7)

Oysa israf Allah'ın kesin olarak yasakladığı, çirkin bir davranıştır. Hatta israf edenler için ayette "şeytanın kardeşi" ifadesi kullanılmaktadır. O halde şeytanın en büyük düşmanı olan müminlerin bu konu üzerinde özel bir titizlik göstermeleri gerekir. Allah ayetlerde şöyle bildirir:

... İsraf ederek saçıp-savurma. Çünkü saçıp-savuranlar, şeytanın kardeşleri olmuşlardır; şeytan ise Rabbine karşı nankördür. (İsra Suresi, 26-27)

Bu tehlikeden korunması için müminin dikkat etmesi gereken bir husus vardır. Mümin canını ve malını cennet karşılığında sattığını (Tevbe Suresi, 111) hiçbir zaman unutmamalıdır. Böyle bir ticareti kabul ettikten sonra malının bir kısmını Allah yolu dışında bir amaç için harcayamaz. Çünkü israf öncelikle, ahiret dışında bir başka amaç için harcama yapmakla olur.

Mümin sahip olduğu herşeyle ahirete yönelmek zorundadır. Sahip olduğu her mal daha çok ecir kazanması için bir fırsattır. Bu fırsatı geri tepmek, ahiret yerine dünya hayatına razı olmak demektir. Allah müminleri meşru ve helal nimetlerden faydalanmaya teşvik ederken, israf etmemeleri için uyarılarda bulunmuştur:

... İsraf etmeyin. Çünkü O, israf edenleri sevmez. (Enam Suresi,141)

Ey Ademoğulları, her mescid yanında ziynetlerinizi takının. Yiyin, için ve israf etmeyin. Çünkü O, israf edenleri sevmez. (Araf Suresi, 31)

Şeytanın İnsanı Saptırmak İçin Kullandığı Araçlar

Kuran'da şeytanın özel olarak kullandığı bazı kötü alışkanlıklar olduğundan bahsedilir ve müminler bunlara karşı uyarılırlar. İçki, kumar ve falla uğraşmak şeytanın insanları saptırmak için kullandığı malzemelerdir:

Ey iman edenler, içki, kumar, dikili taşlar ve fal okları ancak şeytanın işlerinden olan pisliklerdir. Öyleyse bun(lar)dan kaçının; umulur ki kurtuluşa erersiniz. (Maide Suresi, 90)

Ancak burada önemli olan şeytanın bu araçları hangi sonuca ulaşmak için kullandığıdır. Çünkü ayetlerde esas dikkat çekilen şeytanın amacıdır. Bu amaç bir sonraki ayette bildirilir; müminler arasına düşmanlık sokmak, onları Allah'ı anmaktan ve 5 vakit namazdan alıkoymak.

Gerçekten şeytan, içki ve kumarla aranıza düşmanlık ve kin düşürmek, sizi, Allah'ı anmaktan ve namazdan alıkoymak ister. Artık vazgeçtiniz, değil mi? (Maide Suresi, 91)

Şeytanın Etkisinin Farkına Varmayan Topluluk: Cahiliye Toplumu

Cahiliye toplumu, şeytanın gücünün ve kendileri üzerindeki etkisinin farkında değildir. Bu insanların yanılgılarına göre şeytan, günlük hayatta etkisi olmayan bir kötülük sembolüdür. Yalnızca büyük suçlara teşvik eder. Bu kişilerin yanılgısına göre büyük günahlar işleyen caniler ve katiller şeytanın etkisinde olan "cehennemliklerdir", diğer insanlar, örneğin kendi halinde bir ev kadını veya bir öğrenci ise şeytandan uzaktır. Aynı yanlış mantığa göre şeytanın ordusu da, kan içen, insanları kurban eden, ancak korku filmlerinde rastlanacak olan sapık ruhlu kimselerdir. "Cehennemlik" olan bu kimseler ruhlarını tamamen şeytana satmış, yeryüzünün gerçek "kötüleridir". Bu yanlış mantık ile düşündükleri için cehennemin de yalnızca bu kadar "kötü" insanlar için var olduğuna inanırlar.

Cahiliye toplumuna hakim olan bu aldatıcı mantık şeytanın işini kolaylaştırır. Çünkü kimseye zararları olmadığı için, kendilerini cennetlik gören bu kimseler, şeytanın kolayca hükmettiği, onun kontrolündeki en büyük kitleyi oluştururlar. Ölecekleri ve cehenneme gidecekleri güne kadar, (Doğrusunu Allah bilir) şeytanın telkinleri altında kendi kendilerini kandırırlar. Ayetlerde bildirildiğine göre bu insanlar, gerçek konumlarını ancak ahiret günü görürler ve buna kendileri bile inanamazlar:

> **(Bundan) Sonra onların: "Rabbimiz olan Allah'a and olsun ki, biz müşriklerden değildik" demelerinden başka bir fitneleri olmadı (kalmadı). (En'am Suresi, 23)**

Şeytanın esas amacı insanları Allah'ın istediği şekilde yaşamaktan alıkoymak, Kuran'ın emirlerinden uzak tutmak ve Allah'ın sınırlarını çiğnetmektir. İnsanın şeytana uyması için ille de cinayetler işlemesi, katliamlar yapması, kan içmesi, şeytana tapılan ayinlere katılması gerekmez. Allah'ın kesin olarak emrettiği 5 vakit namaz, oruç, tesettür gibi ibadetlerini yapmayan ama kendisini "temiz kalpli" gören veya "mesleğiyle insanlara hizmet ettiğini, dolayısıyla ibadet etmiş olduğunu" düşünen kimse, zaten şeytanın istediği konuma düşmüştür.

Kuran'da bildirildiği gibi, şeytanın istediği gibi yaşayan bu kişiler oldukça büyük bir kitleyi oluştururlar. Sayıları çok az olan bir grup iman ehli ise şeytanın etkisinden uzaktır:

> **Andolsun, iblis, kendileri hakkında zannını doğrulamış oldu, böylelikle iman eden bir grup dışında, ona uymuş oldular. (Sebe Suresi, 20)**

Eğer insan biraz dikkat ederse, kendi çevresinin şeytanın bu sessiz ordusuyla kuşatılmış olduğunu görür. Bu sessiz ama itaatli askerler, çok farklı karakterlerde ortaya çıkabilirler. Bunlardan biri insanın annesi, babası, karısı, kocası, arkadaşı -hatta kendisi- olabilir. Bunu öğrenmenin tek yolu, insanı da, şeytanı da yaratan Allah'ın indirdiği Kuran'a başvurmaktır. Bu konuda yapılacak "bence", "bana göre", "kanaatimce" gibi sözlerle başlayan felsefi yorumların hiçbir önemi yoktur. Tek kıstas Kuran'dır. Bir insan Kuran'da bildirildiği şekilde, yani Allah'ın istediği gibi yaşamıyorsa, o zaman şeytanın istediği gibi yaşıyordur. Bu gerçeğin farkında olmasa da, bunu kabullenmek istemese de sonuç değişmez Allah'ın emrettiği gibi yaşamayan kimse, şeytanla beraber cehennem ateşinin içine atılır. Mahşer günü cehenneme atılanlar Kuran'da şöyle anlatılır:

> **Artık onlar ve azgınlar onun içine dökülüverilmiştir. Ve iblisin bütün orduları da. (Şuara Suresi, 94-95)**

Bu kimseler şeytanın esiri olduklarının farkında olmadıkları için, kolaylıkla onun tarafından yönlendirilebilirler. Şeytanın kendilerine benimsettiği hayat tarzını hiç sorgulamadan kabullenerek, 60-70 senelik ömürlerini bir hiç uğruna harcarlar. Bu hayat tarzının detayları kişilerin sosyal statülerine göre farklılık gösterse de, genel olarak ana ilke aynıdır; ahireti, Allah'ı düşünmeden, hiç ölmeyecekmiş gibi dünya hayatı için çalışmak.

Birçok insan yıllarca akademik veya mesleki eğitim görür, daha iyi bir hayat, daha yüksek bir mevki için her gün çalışır, sonra sanki bütün bunlar hiç yaşanmamış gibi bir gün gelir ölürler. Kısa bir süre sonra unutulurlar, yerleri

başkaları tarafından doldurulur. Ölüm anından sonra ne kazanılan paraların, ne sosyal statünün, ne elde edilen yaşam standartının, ne de geride bırakılan ailenin bir değeri kalmaz. Dünyada onlara verilen hayatın süresi bitmiştir. Ne var ki bazı insanlar karşılaşmaları kesin olan tek gerçeği, ölümü düşünmeden yaşarlar. Ahiret hayatları için bir çaba harcamadan kendilerine tanınan bu süreyi pervasızca harcarlar. Bu kimseler, adeta şeytana kulluk ederler ve şeytan onların bedenleriyle kendi "dinini" (yani felsefe ve sistemini) yayar. Bu insanların dilleri, gözleri, derileri şeytana hizmet eder. Bu sayede şeytan bir değil milyarlarca gözden bakar ve milyarlarca kulaktan duyar. Konuşmalarda, Kuran'a uygun mantık ve akıl gider, yerini şeytanın konuşmaları alır. Şeytan, dil, ırk, milliyet fark etmeden bütün dünyadaki insanları kendi sapkın dininin tebliği için kullanabilir.

Kısacası şeytan bu insanların bütün benliklerini kendisi için kullanır. Bunu yaparken de bazı kimselerin zannettiği gibi korkunç bir görüntüyle rüyalarına girerek veya filmlerdeki gibi kişinin yapamayacağı uç bir hareketi ona yaptırmayı başararak değil, sadece onu adeta "kabuk gibi sararak" yani "o kişinin kendi olarak" bunu yapar. İşte, şeytanla bu insanlar arasındaki müthiş benzerliğin nedeni de budur. Kuran'da bu kimselerle şeytan arasındaki yakın bağ "kardeşlik" olarak bildirilmiştir:

(Şeytanın) Kardeşleri ise, onları sapıklığa sürüklerler, sonra peşlerini bırakmazlar. (Araf Suresi, 202)

Şeytan o kişinin bilinçaltına girer ve onun bedenindeki her noktaya hükmeder. Örneğin hak olan bir düşünceyi engeller. Artık şeytan ilhamına aralıksız devam edebilecek güçtedir.

Şeytanın ruhlarını ele geçirip bedenlerine hakim olduğu bu insanlar, Allah'ın yolundan, hayırlı işlerden insanları alıkoymak için şeytanla aynı metodları kullanırlar. Tıpkı şeytan gibi Hakk'ın akıllardaki etkisini kendilerince yok etmek, insanların vicdanlı davranmalarını sağlayan her türlü şeyi onlara unutturmak gibi binbir türlü tuzak kurarak şeytanın dinini yayarlar. Bu noktada artık şeytan ve onun etkisi altındakiler gibi bir kavram da kalkmıştır. Çünkü söz konusu kimselerin kendileri birer şeytan olmuştur. Adeta beden bulmuş şeytanlar söz konusudur.

Müminler Kuran'ın birçok ayetinde şeytanın dostlarına karşı uyarılmışlardır. Bu insanlar toplumun çok farklı kesimlerinden gelirler. Kimi sanayici, öğretmen, doktor, kimi de işçi, öğrenci olabilir. Şeytanın istediği dini yaşayan bu insanların sosyal olarak hiçbir ortak yönleri de olmayabilir. Ama hepsinin ortak bir özelliği vardır, hak din yani Kuran'daki gerçek dinden kesin olarak uzaktırlar. Farklı özellikler gösteren, ancak şeytanın kontrolünde olan cahiliye toplumu fertlerini belli başlı başlıklar altında inceleyebiliriz.

Peygamberlerin Düşmanları

Hidayet ve hak din ile gelen her elçinin, insanlardan ve cinlerden bir grup şeytan düşmanı olacağı Kuran'da bildirilir. Cin şeytanlar saptırmak amacıyla insanların kalplerine fısıltılarda bulunurlar. Bu şeytanlardan insan olanları, Peygambere ve onunla birlikte olan müminlere karşı düşmanlıklarıyla kendilerini belli ederler. Peygambere karşı mücadele ederken, kendi benzerleri ile birleşir, kimi zaman ortak faaliyetlerde bulunurlar. Bu ortaklık süresinde birbirlerini kışkırtır, süslü ve kandırıcı cümlelerle müminlere karşı birbirlerini cesaretlendirmeye çalışırlar. Kuran'da bu işbirliği şöyle bildirilir:

Böylece her peygambere, insan ve cin şeytanlarından bir düşman kıldık. Onlardan bazısı bazısını aldatmak için yaldızlı sözler fısıldarlar. Rabbin dileseydi bunu yapmazlardı. Öyleyse onları yalan olarak düzmekte olduklarıyla başbaşa bırak.

Bir de ahirete inanmayanların kalpleri ona meyletsin de ondan (bu yaldızlı ve içi çarpık sözlerden) hoşlansınlar ve yüklenmekte olduklarını yüklenedursunlar. (Enam Suresi, 112-113)

Ayetlerde de belirtildiği gibi, eğer Allah dileseydi bu şeytanlar Peygambere düşmanlık yapamaz, müminlere sıkıntı ve eziyet veremez, onlara karşı savaşamazlardı. Ancak Allah'ın isteği ve izniyle bu varlıklar, Allah'ın dostlarının imtihan edilmeleri, ahiretteki derecelerinin yükselmesi için gerekli ortamı oluştururlar. Bu sayede müminler denemeden geçirilir, kalpleri temizlenir, sabırları denenir. Allah'ın dilemesi dışında hareket edemeyen şeytan, müminler ile kafirleri birbirlerinden ayırmak için Allah'ın belirlediği bir görevlidir.

Şeytanın Kışkırttığı İnkarcılar

İnkarcıların azgınlıklarının, müminlere karşı olan düşmanlık ve saldırganlıklarının ardındaki en önemli unsur şeytanın kışkırtmalarıdır. Allah Kuran'da şöyle buyurmaktadır:

> **Görmedin mi, Biz gerçekten şeytanları, kafirlerin üzerine gönderdik, onları tahrik edip kışkırtıyorlar. (Meryem Suresi, 83)**
>
> **... Gerçekten şeytanlar, sizinle mücadele etmeleri için kendi dostlarına gizli-çağrılarda bulunurlar... (Enam Suresi, 121)**

Şeytan müşrikleri ve kafirleri kimi zaman atalarının dini adına, kimi zaman ırkçılıkla, kimi zaman da maddi çıkarlar uğruna müminlere saldırmaya teşvik eder. Yüzyıllar boyu hak dinin karşısına dikilen her inkarcının ortak özelliği, şeytan tarafından kışkırtılmış olmasıdır. Bu saldırılar sözle olabileceği gibi, öldürme amacıyla fiili olarak da gerçekleşebilir. Bir ayet, inkarcıların Allah'ın elçisine karşı giriştikleri hareketi şöyle bildirmiştir:

> **Hani o inkar edenler, seni tutuklamak ya da öldürmek veya sürgün etmek amacıyla, tuzak kuruyorlardı... (Enfal Suresi, 30)**

Şeytanın inkarcılar üzerindeki telkini o kadar güçlüdür ki, bu insanlar gerektiğinde ölümü göze alarak elçi ve müminler aleyhine faaliyetlerini sürdürürler. Buna en açık örneklerden biri de, müminlere karşı açılan savaşları anlatan ayetlerde görülür. Şeytan savaş öncesinde, inkarcıları müminler aleyhine kışkırtır ve müminlere karşı savaşmayı onlara çekici gösterir. Hatta inkarcıları kendilerini yenebilecek hiçbir ordu bulunmadığına inandırarak iyice tahrik eder. Ancak iki ordu karşılaştıklarında şeytan kendisine inananları yüz üstü bırakır:

> **O zaman şeytan onlara amellerini çekici göstermiş ve onlara: "Bugün sizi insanlardan bozguna uğratacak kimse yoktur ve ben de sizin yardımcınızım" demişti. Ne zaman ki, iki topluluk birbirini görür oldu (karşılaştı) o, iki topuğu üstünde geri döndü ve: "Şüphesiz ben sizden uzağım. Çünkü ben sizin görmediğinizi görüyorum, ben Allah'tan da korkuyorum" dedi. Allah (ceza ile) sonuçlandırması pek şiddetli olandır. (Enfal Suresi, 48)**

Çünkü şeytan gerçekte insanlardan hiçbirinin iyiliğini istemez. Bu yüzden mümin olsun kafir olsun herkesin cehenneme gitmesi için uğraşır. Kendisini dost gibi göstermesi ise insanları birbirine düşürmek, fitne ve bozgunculuk çıkarmak için kullandığı bir taktiktir. Amacına ulaştıktan sonra kendisini dost edinenleri -her kim olurlarsa olsunlar- yüz üstü bırakır.

Şeytan tarafından kışkırtılmış bir başka inkarcı örneği ırkçılardır. Dünyanın her neresinde olursa olsun, ırkçı bir insan ya da topluluk -hiçbir tutarlı gerekçesi olmaksızın- kendisini diğer insanlardan üstün görür. Bu insanlarda kışkırtılmış bir öfke vardır. Çoğu zaman şeytanın kışkırtmasının kuvvetiyle, ne uğruna olduğunu kendileri bile tam olarak bilmeden hayatlarını ortaya koyarlar. Kuran'da ırkçıların hareketlerindeki öfke ve kışkırtılmışlığa özel olarak dikkat çekilmiştir:

> **Hani o inkar edenler, kendi kalplerinde, "öfkeli soy koruyuculuğu"nu (hamiyeti), cahiliyenin "öfkeli soy koruyuculuğunu" kılıp-kışkırttıkları zaman, hemen Allah; elçisinin ve mü'minlerin üzerine (kalbi teskin eden) güven ve yatışma duygusunu" indirdi ve onları "takva sözü" üzerinde "kararlılıkla ayakta tuttu." Zaten onlar da, buna layık ve ehil idiler. Allah, herşeyi hakkıyla bilendir. (Fetih Suresi, 26)**

Irkçıların kendilerini üstün görerek, diğer insanlara karşı nefret beslemeleri, şeytanın daha önce değindiğimiz bir başka özelliğini hatırlatır. Kendisini kendi düşük aklınca Hz. Adem (as)'dan üstün gördüğü için ona nefret besleyen şeytanın buradaki zihniyeti, ırkçıların temel yaşam ilkesi olarak ortaya çıkar. Irkçı toplumların kendilerini üstün görme saplantılarının altında, kendi fiziksel yapılarını, geçmişlerini, atalarını, soylarını üstün görmeleri yatar. Soyunu öne sürerek diğer insanlardan daha üstün olduğunu iddia etmek, dikkat edilirse şeytanın ateşin çamurdan üstün olduğu iddiasıyla benzer bir mantıktır.

Şeytanın, Sapkınlıklarını Süslü Gösterdiği İnsanlar

İnkarcılar ve müşrikler hak din yerine tercih ettikleri batıl dine tutkuyla bağlanırlar. Hangi ideoloji veya fikir olursa olsun, bu batıl dinlere inananlar aslında şeytanın kendilerine süsleyip çekici gibi gösterdiği cehennem yoluna tabi olurlar.

Şeytanın süsleyiciliği inkarcılar için o kadar etkilidir ki, bu süse kananlar doğru yolda olduklarını zannederek sapıklığa tutkuyla bağlanırlar. Kuran'da şeytanın süsleyip çekici kıldığı bir dinin, Hz. Süleyman (as) devrindeki insanları nasıl etkisi altına aldığı şöyle bildirilir:

> **"Onu ve kavmini, Allah'ı bırakıp da güneşe secde etmektelerken buldum, şeytan onlara yaptıklarını süslemiştir, böylece onları (doğru) yoldan alıkoymuştur; bundan dolayı onlar hidayet bulmuyorlar." (Neml Suresi, 24)**

Ayette, Güneş'e tapan bir topluluktan söz edilmekte ve şeytanın bu sapkınlığı o insanlara süslü gösterdiği bildirilmektedir. Bugün bazı insanlar Güneş'e tapmasalar da, bir kişi veya ideolojiye körü körüne bağlanıp bu sistemin sözde doğrularının takipçisi olurlar. Hz. Süleyman (as) zamanında Güneş'e tapanlar ile, bugün İslam'ı terk edip insanlar tarafından belirlenmiş batıl ideolojilerin takipçisi olanlar arasındaki benzerlik, her iki grubun da içinde bulundukları durumun şeytan tarafından süslü gösterilmiş olmasıdır.

Allah Hakkında Bilgisizce Tartışanlar

Cahiliye toplumunun önde gelenlerinin sık sık kullandıkları bir yöntem vardır. Bu insanlar, hem kendi düşük akıllarınca kendilerini temize çıkarmak ve içinde bulundukları sapkın durumu sözde meşru göstermek, hem de kendilerine taraftar toplamak amacıyla din hakkında olmadık, son derece akılsızca yorumlar ve açıklamalar yaparlar. Kendilerini sözde aydın olarak nitelendiren bir grup önde gelen, bu taktiğe sık sık başvurur.

Ortak özellikleri kendilerini halktan üstün görmeleridir. Kendilerini o kadar beğenirler ki Allah'ın cezalandıracağını bir türlü kabullenmezler. Allah'ın dininden hem kaçar, hem de başkalarını alıkoyarlar. (Enam Suresi, 26) Dindar insanları kendilerince cahil, saf ve küçük görürler. Kendi kafalarına göre dini yorumlar yaparlar. Bu yorumlarla kendi kafalarında uydurdukları batıl dine, kendileri de inanarak bu sahte dinin propagandasını yaparlar. İnsanları Kendisi'ne kulluk etmeleri için yaratan, herşeyin tek sahibi olan Allah'a karşı nankörlük edip kendilerini bilmez bir şekilde isyan etmiş olurlar. Kuran'da bu tip insanlar hakında şöyle buyrulmaktadır:

> **İnsanlardan kimi, hiçbir bilgisi, yol göstericisi ve aydınlatıcı kitabı olmaksızın Allah hakkında tartışır-durur.**
>
> **Allah'ın yolundan saptırmak amacıyla "gururla salınıp-kasılarak" (bunu yapar); dünyada onun için aşağılanma vardır, kıyamet günü de yakıcı azabı ona tattıracağız. (Hac Suresi, 8-9)**

İster sanatçı, ister işadamı, ister politikacı, isterse sıradan bir insan olsun bu kimseler kendileri gibi azgın ve kaypak olan şeytanın peşine düşmüşlerdir. Kuran ve dinle hiçbir ilgisi olmayan, kendi batıl fikir ve sistemlerini sözde meşru göstermek için dini alet eden ve tarihin her döneminde ortaya çıkan bu insanların hepsi aslında şeytanın yolunu izlerler. Kuran'da bu insanlar şöyle haber verilir:

> **İnsanlardan kimi, Allah hakkında bilgisi olmaksızın tartışır durur ve her azgın-kaypak şeytanının peşine düşer.**
>
> **Ona yazılmıştır: "Kim onu veli edinirse, şüphesiz o (şeytan) onu şaşırtıp-saptırır ve onu çılgın ateşin azabına yöneltir." (Hac Suresi, 3-4)**

Kuran Hakkında Akılsızca Yorumlarda Bulunanlar

Bazı sapkın kimseler, fitne çıkarmak ve bilgisiz insanları İslam'dan uzaklaştırmak amacıyla Kuran vahyine cinlerin ve şeytanın sözlerinin karıştığı şeklinde son derece sapkın ve akıl dışı bir iftira öne sürmüşlerdir. (Allah'ı ve Kuran'ı tenzih ederiz)

Aynı sapkın inanış, Peygamberimiz (sav)'in dönemindeki cahiliye toplumunda da bulunmaktaydı. Hatta o dönemdeki müşrikler Peygamber Efendimiz (sav)'i kendi düşük akıllarınca kahinlik ve mecnunlukla suçlamışlardır. (Tur Suresi, 29) Çünkü kahinlerin cinlerden ve şeytandan haber alan, onların etkisi altına giren kimseler olduklarına inanılırdı. (Mecnun, "cinlenmiş" demektir.) Yine aynı sapkın mantık içinde Hz. Muhammed (sav)'i mecnunlukla, yani cinlenmiş olmakla itham edenler de olmuştur. Bütün bu sapkın inkarcılara en güzel cevap yine Kuran'da verilir:

O (Kuran) da kovulmuş şeytanın sözü değildir. (Tekvir Suresi, 25)

Onu (Kuran'ı) şeytanlar indirmemiştir.

Bu, onlara yaraşmaz ve güç de yetiremezler. (Şuara Suresi, 210-211)

Ayetlerin devamında, şeytanların Allah'ın vahyini dinlemelerinin yasaklandığı ve önlendiği bildirilir:

Çünkü onlar, (vahyedileni) işitmekten kesin olarak uzak tutulmuşlardır. (Şuara Suresi, 212)

Göğün sınırları da şeytanlardan korunmuştur, bu sınırlara yaklaşıp kulak hırsızlığı yapmaya kalkanlar (gizlice dinleyip haber almaya çalışanlar), o anda ateşle cezalandırılırlar. (Hicr Suresi, 17-18)

Bilindiği gibi şeytan bir cindir ve cinlerin İlahi vahyi dinlemeleri mümkün değildir. Bu engel Cin Suresi'nde, cinlerin ağzından şöyle bildirilmiştir:

Doğrusu biz göğü yokladık; fakat onu güçlü koruyucular ve şihablarla kaplı (doldurulmuş) bulduk.

Oysa gerçekte biz, dinlemek için onun oturma yerlerinde otururduk. Ama şimdi kim dinleyecek olsa, (hemen) kendisini izleyen bir şihab bulur. (Cin Suresi, 8-9)

Şeytan Gerçeği Tersyüz Edenlere İner

Kuran'da, şeytanın üzerlerine indiği ve etkisi altına aldığı kimselerden söz edilir. Bu kimselerin belirgin özelliği olarak da, yalancı ve günaha düşkün oldukları haber verilir. Farkında olarak veya olmayarak, bu insanlar şeytana kulak verir, onun talimatları doğrultusunda hareket ederler. Kuran'da bu konuda şöyle denir:

Şeytanların kimlere inmekte olduklarını size haber vereyim mi?

Onlar, "gerçeği tersyüz eden", günaha düşkün olan her yalancıya inerler.

Bunlar (şeytanlara) kulak verirler ve çoğu yalan söylemektedirler. (Şuara Suresi, 221-223)

Bu ayetlerin hemen ardından Kuran'ın indiği dönemdeki şairlerden bahsedilmektedir:

Şairler ise; gerçekten onlara azgın-sapıklar uyar.

Görmedin mi; onlar, her bir vadide vehmedip duruyorlar ve gerçekten onlar, yapmayacakları şeyleri söylüyorlar. (Şuara Suresi, 224-226)

Mekke'de Peygamberimiz (sav)'in döneminde şairler toplumu yönlendirme, etkileme ve gündem belirleme vasfına sahip insanlardı. Yazdıkları şiirler ağızdan ağıza hızla yayıldığından, bu insanlar bir nevi haber kaynağı işlevi

görüyorlardı. Ancak bu şairlerden çoğu yeteneklerini İslam aleyhine kullanıyor, insanları kendilerince hak dinden uzaklaştırmaya çalışıyorlardı.

Ayetten anlaşıldığına gibi halkı kandırmak için kullandıkları yollardan biri de, insanlara boş vaatlerde bulunmaktı. Boş vaatte bulunmanın şeytanın kullandığı temel bir yöntem olduğu hatırlanırsa (Nisa Suresi, 120; İbrahim Suresi, 22) bu çevrelerle şeytan arasındaki ilişki bir kez daha ortaya çıkar.

Aradan yüzyıllar geçmesine rağmen, söz konusu durumda bir değişiklik olmamıştır. Şairlerin yerini din ahlakına karşı olan belirli güç odakları ve bunların güdümündeki bazı kişi ve kuruluşlar almıştır. Boş vaatler, halkın gözünü boyama, aldatma, gerçekleri olduğundan farklı gösterme gibi yöntemler de bu çevrelerin en çok başvurdukları yollardır. Yalan haberlerle gerçekler tersyüz edilmekte, Allah'ın yolundan insanları alıkoymak için her çeşit günahın propagandası, dünya tarihinin hiçbir döneminde olmadığı kadar yoğun ve kapsamlı yapılmaktadır. Müslümanları karalama, onlara iftiralar atma, İslam'ı kendi akıllarınca yıpratmaya çalışma çabaları da şeytanın kontrolü altında aynı şekilde sürmektedir.

Ataların Batıl Dini

İslam dinini öğrenmek için en temel kaynak Kuran ve Peygamberimiz (sav)'in hadisleridir. Bu yüzden şeytan da bazı insanları Kuran'dan ve sünnetten uzak tutarak, atalardan gelen hurafelerle dolu batıl bir dine yöneltir.

Şeytanın bu tuzağına düşen kimseler Allah'ın vahyine değil, yüzyıllar boyu birbirine eklenerek gelmiş hurafelere uyarlar. En önemlisi de bu insanların, batıl dinlerine tutkuyla bağlı olmalarıdır. Şeytan şuurlarını o kadar kapamıştır ki, Allah'ın indirdiği hak dine davet edildiklerinde tutumlarını ısrarla sürdürürler:

> **Onlara; "Allah'ın indirdiklerine uyun" denildiğinde, derler ki; "Hayır, biz atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye uyarız." Şayet şeytan, onları çılgınca yanan ateşin azabına çağırmışsa da mı (buna uyacaklar)? (Lokman Suresi, 21)**

Örneğin günümüz cahiliye toplumunun, hurafelerle dolu dininde, kadın ikinci sınıf bir varlık olarak bilinir. Bu kimseler erkeğin üstünlüğünü savunup, kadına değer vermezler. Oysa Kuran'da cinsiyete dayanan bir üstünlük sıralaması yoktur. Kuran'da en üstün kimselerin takvaca en ileri kimseler oldukları bildirilmiştir.

Ataların batıl dinine uyan kimseler uzlaşmaz ve inatçıdırlar. Yapılacak hiçbir açıklama, atalarından gördükleri hurafeleri kendilerine bıraktırmaz. Çünkü Kuran'da bildirildiği gibi bu kimselerin "akıl erdirebilmek" gibi bir yetenekleri yoktur. Ayetlerde şöyle buyrulmaktadır:

> **Ne zaman onlara: "Allah'ın indirdiklerine uyun" denilse, onlar: "Hayır, biz, atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye (geleneğe) uyarız" derler. (Peki) Ya atalarının aklı bir şeye ermez ve doğru yolu da bulamamış idiyseler?**
>
> **İnkar edenlerin örneği bağırıp çağırmadan başka bir şey işitmeyip (duyduğu veya bağırdığı şeyin anlamını bilmeyen ve sürekli) haykıran (bir hayvan)ın örneği gibidir. Onlar, sağırdırlar, dilsizdirler, kördürler; bundan dolayı akıl erdiremezler. (Bakara Suresi, 170-171)**

Şeytanın Fırkası: Münafıklar

Münafık kelimesi, nifak, fitne çıkaran anlamına gelir. Münafıklar, mümin olmadıkları halde, müminlerin güç ve imkanlarından yararlanmak amacıyla kendilerini mümin gibi göstermeye ve mümin topluluğu içinde barınmaya çalışan kimselerdir.

Kalplerinde hastalık bulunan bu kimseler umduklarını bulamayınca ya da müminlerin başına bir sıkıntı ya da zorluk geldiğinde, hemen onlardan ayrılır ve gerçek yüzlerini gösterirler. Müminlerden ayrıldıktan sonra ya da ayrılırken, müminlere zarar vermeye, onlar arasındaki birliği bozmaya gayret ederler. Dahası bu amaçlarını gerçekleştirmek için inkarcılarla işbirliği yaparlar.

Kuran'ın birçok ayetinde münafıkların karakterleri ve davranış biçimleri ayrıntılı bir şekilde bildirilir ve müminler bu kimselere karşı uyarılırlar. Bu ayetlerde üzerinde durulan hususlardan biri de, şeytanla münafıklar arasındaki yakınlıktır. Bu yüzden şeytanın birçok özelliği -esrarengiz sapkın mantığı dahil- münafıklar üzerinde tecelli eder. Bir ayette münafıkların şeytan tarafından tamamen kuşatıldıklarından ve onun fırkası haline geldiklerinden bahsedilir:

> **Şeytan onları sarıp-kuşatmıştır; böylelikle onlara Allah'ın zikrini unutturmuştur. İşte onlar, şeytanın fırkasıdır. Dikkat edin; şüphesiz şeytanın fırkası, hüsrana uğrayanların ta kendileridir. (Mücadele Suresi, 19)**

İşte bu yüzden, şeytanın karakteri incelendiğinde münafıkların birçok özelliği görülür. Münafıklar, şeytan gibi tutarsız ve çelişkili ifadeler kullanır, anormal davranışlarda bulunurlar. Aralarındaki en önemli benzerlik üstünlük kompleksidir. Bilindiği gibi şeytan da, Hz. Adem (as)'a secde etmeyi "kendini üstün görme" hastalığı yüzünden reddeder. Şeytanın bu küstahlığı Sad Suresi'nde şöyle bildirilir:

> **Meleklerin hepsi topluca secde etti; yalnız iblis hariç. O büyüklük tasladı ve kafirlerden oldu. (Allah) Dedi ki: "Ey iblis, iki elimle yarattığıma seni secde etmekten alıkoyan neydi? Büyüklendin mi, yoksa yüksekte olanlardan mı oldun?" Dedi ki: "Ben ondan daha hayırlıyım; Sen beni ateşten yarattın, onu ise çamurdan yarattın." (Sad Suresi, 73-76)**

Bu kibir başka ayetlerde de haber verilir. Örneğin şeytanın Hz. Adem (as)'a secde etmeyi kendi düşük aklınca kendisine yakıştıramadığı, ayette bildirilen **"Bir çamur olarak yarattığın kimseye ben secde eder miyim..."** (İsra Suresi, 61) ifadesinden anlaşılır. Bir başka ayette geçen, **"Ben, kuru bir çamurdan, şekillenmiş bir balçıktan yarattığın beşere secde etmek için var değilim." (**Hicr Suresi, 33) ifadesi, şeytanın akılsız kibirini daha açık gösterir.

Ancak burada çok önemli bir husus vardır ki, şeytanın esrarengiz sapkın mantığı bunun altında yatar. Ayetlerdeki ifadelere dikkat edilirse, şeytan Allah'ın varlığından ve O'nun kendisinin yaratıcısı olduğundan emindir. Allah'tan korkar ancak kibri yüzünden O'na itaat etmez.

Daha önce de belirtildiği gibi, bütün bu bilgisine rağmen, büyüklük hırsı yapması, basit bir fiziksel fark yüzünden kendisini insandan üstün görmesi, insana verilen makamı kıskanması, bu hırsla ona secde etmek istememesi ve böylece Allah'ın emrine karşı gelmesi onu yaratılmışların en kötüsü durumuna sokar.

Bu son derece saçma, küstah ve nankör bir mantıktır. İşte bu mantık münafıklar üzerinde de çok belirgin bir şekilde görülür. Tıpkı şeytan gibi münafıklar da kendilerini "üstün", "farklı" ve "seçkin" görürler. Örneğin Bakara Suresi'nin 13. ayetinde bildirilen münafıklar, diğer insanların iman ettiği gibi iman etmeye çağırıldıklarında, samimi müminleri "düşük akıllı" olarak nitelendirip, onlarla aynı konumda olmayı kendi düşük akıllarınca reddetmişlerdir. Bu konu ile ilgili ayet şöyledir:

Ve (yine) kendilerine: "İnsanların iman ettiği gibi siz de iman edin" denildiğinde: "Düşük akıllıların iman ettiği gibi mi iman edelim?" derler. Bilin ki, gerçekten asıl düşük-akıllılar kendileridir; ama bilmezler. (Bakara Suresi, 13)

Münafıklar iman etmedikleri için vicdanlarını bu şekilde kendilerince rahatlatmaya çalışırlar. Kendilerinin üstün olduğu, müminlerin aşağı olduğunu öne sürerek ve bu mantık dışı iddiaya kendilerini inandırarak, aslında müminlerin uydukları yola tabi olmayı reddederler. İnsanları "düşük akıllı" olarak nitelendirmelerinin esas nedeni amaçlarının; "insanların iman ettiği gibi iman" etmemek, yani elçiye teslim olmamak olmasıdır.

Oysa dünyada da ahirette de üstünlük Allah'a, Resulüne ve müminlere aittir. **Kuran'da "... izzet (güç, onur ve üstünlük) Allah'ın, O'nun Resulü'nün ve mü'minlerindir. Ancak münafıklar bilmiyorlar"** (Münafikun Suresi, 8) ayetiyle bu gerçek haber verilir.

Resule Karşı Gelmek

Allah'ın elçisine itaat, Kuran'ın en temel hükümlerinden biridir. Münafıkların en sapkın özelliklerinden biri bu hükmü çiğnemeleri, Allah'ın elçisine isyan etmeleridir. Çünkü elçiye isyan, Allah'a isyan demektir (Allah'ı tenzih ederiz).

İblis de, Hz. Adem (as)'a secde etmeyi -onun üstünlüğünü kabul etmeyi- reddederek Allah'a karşı gelmiştir. Münafıklar da şeytan da, Allah'ın itaat etmelerini istediği bir başka varlığa tabi olmayı reddettikleri için bu ahlaksızlıklarının karşılığını alırlar.

Münafıklar elçiye itaat etmenin aslında Allah'a itaat etmek olduğunu (Nisa Suresi, 80) kavrayamazlar. İçlerindeki kıskançlık, onların bir başka insana tabi olmalarını engeller. Oysa elçiye itaat, Kuran'da en çok üzerinde durulan hükümlerden biridir. Çünkü elçi, Allah'ın Kendi dinini tebliğ etmesi için özel olarak seçtiği bir insandır. Diğer insanların üzerinde olan sorumluluk, ona kayıtsız şartsız itaattir. Allah bu konuda şu hükmü vermiştir:

Biz elçilerden hiç kimseyi ancak Allah'ın izniyle kendisine itaat edilmesinden başka bir şeyle göndermedik... (Nisa Suresi, 64)

Hatta elçinin verdiği hükme karşı içinde sıkıntı duyanların iman etmiş sayılmayacakları bir sonraki ayette belirtilir:

Hayır öyle değil; Rabbine andolsun, aralarında çekiştikleri şeylerde seni hakem kılıp sonra senin verdiğin hükme, içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın, tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça, iman etmiş olmazlar. (Nisa Suresi, 65)

Şeytan ve münafıkların Allah'ın emrine isyanlarında bir benzerlik olduğuna değindik. Aynı şekilde, samimi müminlerle, melekler arasında da bir benzerlik mevcuttur. Çünkü melekler Hz. Adem (as)'a secde emrini aldıklarında, hiçbir sorgulamada ve üstünlük iddiasında bulunmadan, tam bir teslimiyetle secde etmişlerdir. Şeytanın isyanına karşı meleklerin bu itaatleri Kuran'da şöyle geçer:

Ve meleklere: "Adem'e secde edin" dedik. İblis hariç (hepsi) secde ettiler. O ise, diretti ve kibirlendi, (böylece) kafirlerden oldu. (Bakara Suresi, 34)

Benzer şekilde gerçek müminler, Allah'ın elçisine hiç tereddüt etmeden tam bir teslimiyetle itaat ederler. Mümin kimselerin bu konudaki sözleri Bakara Suresi'nde şöyle aktarılmıştır:

... O'nun elçileri arasında hiçbirini (diğerinden) ayırdetmeyiz. İşittik ve itaat ettik... (Bakara Suresi, 285)

Esrarengiz ve Sapkın İsyan

Şeytanın isyanında çok esrarengiz ve sapkın bir durumun söz konusu olduğu daha önceki sayfalarda incelenmişti. Allah'ın varlığını ve gücünü bilip, bütün bu ilme rağmen O'na isyan etmek, daha önce de belirtildiği gibi son derece akıl dışı bir tavırdır. Ancak esrarengizlik yalnızca şeytana özgü değildir. Şeytanın fırkası münafıklar da tıpkı şeytan gibi esrarengiz ve sapkın hareketlerde bulunurlar. Şeytanın bile bile isyan etmesi, Allah'ın emrini kendi düşük aklınca sorgulamaya kalkması (Allah'ı tenzih ederiz), bağışlanma dilememesi, yaptığının suç olduğunu bildiği halde günahında ısrarcı olması, haksızlığa uğratıldığını düşünmesi, kendisini haklı görmesi, başkalarını da kendi durumuna düşürmeye kalkışması... Münafıklar işte bütün bu sapkınlıklarda şeytanın adımlarını izlerler:

> **Şeytanın durumu gibi; çünkü insana "İnkar et" dedi, inkar edince de: "Gerçek şu ki, ben senden uzağım. Doğrusu ben, alemlerin Rabbi olan Allah'tan korkarım" dedi. (Haşr Suresi, 16)**

Münafıklar da tıpkı şeytan gibi bilgi sahibidirler. Şeytan Allah'ın gücünü, cenneti ve cehennemi bilir. Münafıklar da tıpkı şeytan gibi, Allah'tan, O'nun varlığından, kitabından, hükümlerinden, hatta elçisinden haberdardırlar. Kuran'ı ezbere bilen münafıklar bile olabilir. Ancak münafıklar da, şeytan da, önemli bir ilme sahip oldukları halde Allah'ın emrine karşı geldikleri için yaratılmışların en kötüleri durumuna düşerler. Sahip oldukları bilgi, onları bu cezadan kurtarmaz. Aksine bu bilgilere sahip olduktan sonra saptıkları için çekecekleri azap daha fazla artabilir. Münafıkların bir başka esrarengiz sapkınlıkları ise, Allah'ı ve elçiyi tanıdıktan sonra, kendi düşük akıllarınca onları aldatıcılıkla itham etmeleridir. Ahzap Suresi'nde bildirilen münafıklar, düşman birlikleriyle karşılaştıkları zaman böylesine sapkın bir harekette bulunurlar. Unutulmaması gereken, bu kişilerin normal şartlarda, müminler gibi davrandıkları, görünüşte diğer müminlerle beraber elçiye itaat ettikleri, nefislerini zora sokacak bir ortam bulunmadığında kalplerindeki hastalığı gizleyebildikleridir. Peygamber Efendimiz (sav) dönemindeki bir sıcak savaş zamanında içlerindeki pisliğin nasıl dışa vurduğu bir ayette şöyle bildirilmiştir:

> **Hani, münafık olanlar ve kalplerinde hastalık bulunanlar: "Allah ve Resulü, bize boş bir aldanıştan başka bir şey vaat etmedi" diyorlardı. (Ahzab Suresi, 12)**

Şeytanın Allah'ın varlığını bildiği halde isyan etmesindeki sapkın mantık, münafıkların başka hareketlerinde de görülür. Örneğin Allah'ın elçisini kabul etmenin yanı sıra, Allah'ın elçisine vahiy indirdiğine şahit olan münafıklar da vardır. Bu münafıklar vahyin doğruluğundan da emindirler. Hatta vahyin doğruluğundan o kadar emindirler ki, kalplerinde bulunan hastalığın elçiye yine vahiy yoluyla haber verilmesinden çekinirler:

> **Münafıklar, kalplerinde olanı kendilerine haber verecek bir surenin aleyhlerinde indirilmesinden çekiniyorlar. De ki: "Alay edin. Şüphesiz, Allah kaçınmakta olduklarınızı açığa çıkarandır." (Tevbe Suresi, 64)**

Münafıkların hastalıklı mantıklarına bir başka örnek Maide Suresi'nde verilir. Hz. Musa (as)'ın kavmindeki münafıklar, savaş emri aldıklarında Hz. Musa (as)'a, **"... sen ve Rabbin git, ikiniz savaşın. Biz burada duracağız"** (Maide Suresi, 24) diyebilecek kadar akıl almaz bir sapkınlık içine girmişlerdir. Bu insanlar da Allah'ı ve O'nun Resulünü tanıdıkları halde O'nun hükmüne pervasızca başkaldırmışlardır. Aynı şekilde Peygamberimiz (sav) dönemindeki bir başka grup münafığın da, inkar edenlerle cihat etmeye çağırıldıklarında şiddetli bir korkuya kapılarak direndiklerinden bahsedilir:

> **... Oysa savaş üzerlerine yazıldığında, onlardan bir grup, insanlardan Allah'tan korkar gibi -hatta daha da şiddetli bir korkuyla- korkuya kapılıyorlar ve: "Rabbimiz, ne diye savaşı üzerimize yazdın, bizi yakın bir zamana ertelemeli değil miydin?" dediler... (Nisa Suresi, 77)**

Bu ifadelerde Allah'ın hükümlerini sorgular nitelikte (Allah'ı tenzih ederiz) saygıya uygun olmayan bir üslup kullanıldığı aşikardır.

Ancak burada dikkat edilmesi gereken Peygamberimiz (sav)'le birlikte savaşa gitmek istemeyen münafıkların, Allah'ın varlığını inkar etmedikleri, hatta bazılarının O'nun yolunda savaşmaya karşı olmadıklarıdır. Görünüşte bütün istekleri savaşın bir süre ertelenmesidir. Örneğin **"bu sıcakta savaşa çıkmayın"** (Tevbe Suresi, 81) derken, daha uygun koşullarda savaşmayı istiyor gibi gözükebilirler. Fakat kendilerine göre makul görünen bu istek, gerçekte

kalplerinde gizledikleri hastalığı ortaya döker. Ve Allah **"bu sıcakta savaşa çıkmayın"** diyenlerin hükmünü **"cehennem ateşinin sıcaklığı daha şiddetlidir"** (Tevbe Suresi, 81) diyerek bildirir.

Bu insanlar kendilerine yandaş toplayabilirler. Ancak bahaneleriyle ne kadar çok yandaş toplarlarsa toplasınlar, yalnızca kendileri gibi kalplerinde hastalık bulunanları ikna edebilirler. Allah'ın elçisinin emrine karşı gelen bu grup büyük bir fitnenin içine düşer. Çünkü Peygamberin emri, şartlar ne olursa olsun yerine getirilmelidir. Bu gibi insanlar savaşmak ve Allah yolunda şehit olmak gibi samimiyet gerektiren bir ibadeti yerine getiremezler.

Yine Peygamber Efendimiz (sav)'in dönemindeki bir başka grup münafık da Allah yolunda savaşa çıkmamak için evlerinin güvende olmadığı mazeretini öne sürmüşlerdir:

> **... Onlardan bir topluluk da: "Gerçekten evlerimiz açıktır" diye peygamberden izin istiyordu; oysa onlar(ın evleri) açık değildi. Onlar yalnızca kaçmak istiyorlardı. (Ahzab Suresi, 13)**

Allah'a tam olarak teslim olmuş bir insanın, Allah yolunda çalışmaktan geride kalmak için izin istemeyeceği açıktır. Böyle bir izni ancak Allah'a teslim olmamış, O'nun gücünü idrak edememiş kimseler ister. Peygamberimiz (sav) dönemindeki kişilerin savaş emri geldiğinde gösterdikleri ağırlık, kalplerindeki sinsi şeytanlığın açığa çıkmasıdır.

Kendilerini Aldatırlar

Şeytanın fırkası olan münafıkların anlaşılması imkansız, akılsız hareketlerinden biri Allah'ı aldattıklarını zannetmeleridir. Kuran'da münafıkların bu gafletleri şöyle bildirilmiştir:

> **(Sözde) Allah'ı ve iman edenleri aldatırlar. Oysa onlar, yalnızca kendilerini aldatıyorlar ve şuurunda değiller. (Bakara Suresi, 9)**

Burada oldukça şaşırtıcı bir gerçekle karşılaşmaktayız. Bir insanın kendisini yaratan Allah'ı aldattığını zannetmesi oldukça büyük bir akılsızlıktır. Çünkü Allah "sinelerin özünde olanı" (Fatır Suresi, 38) ve "gizlinin gizlisini" de (Taha Suresi, 7) bilendir. Münafıkların bu hareketleri kendi kendilerini kandırmaktan başka bir şey değildir ve hiçbir açıklaması yoktur.

Münafıkların kendilerini kandırdıkları bir başka husus, Allah'tan değil, insanlardan korkmalarıdır. Hatta kimi münafıklar içlerindeki hastalığı Allah'ın bildiğini de bilirler. Bu onlarda bir korku yaratmaz. Ancak ne gariptir ki kendi durumlarının vahiy yoluyla Müslümanlara bildirilmesinden korkarlar. Kuran'da bu durum şöyle haber verilir:

> **Münafıklar, kalplerinde olanı kendilerine haber verecek bir surenin aleyhlerinde indirilmesinden çekiniyorlar... (Tevbe Suresi, 64)**

Burada çok esrarengiz ve sapkın bir yapı görülür. Münafıklar müminlerin vahiy yoluyla haberdar edilmesinden korkmaktadırlar. Dolayısıyla hem Allah'ın varlığından hem de O'nun elçisine vahiy indirdiğinden haberdardırlar. Bu bilgiye rağmen doğru yoldan saparlar.

Münafıklar sık sık Allah'tan korktuklarını ifade ederler. Ancak hareketlerinde Allah'tan korkan bir kimsenin sakınması yoktur. Bu da münafıklarla şeytan arasındaki bir başka ortak özelliktir. Çünkü şeytan da Allah'tan korktuğunu ifade eder. Ancak şeytan Allah'tan korktuğunu söylemesine rağmen, insanlara isyanı telkin etmek gibi korkunç bir suç işler. Allah'tan bağışlanma dileyeceğine, O'nun yoluna tabi olmaya çalışacağına, insanları Allah yolundan saptırmaya çalışır. İşte münafıklarla şeytan arasındaki önemli bir benzerlik de budur: Allah'ın gücünü bildiği, bu güçten korktuğunu söylediği halde, Allah'tan sakınmamak, bu korkuyu davranışlara yansıtmamak.

Bu şuursuz cesaret münafıkları kimi zaman da Allah'a karşı yalan söyleme gafletine sürükler. Tevbe Suresi'nde bahsi geçen münafıkların tutumları buna bir örnektir. Bu insanlar, sözde sadaka vermek ve Allah yolunda harcama yapmak amacıyla Allah'tan mülk isterler. Allah onlara mülk verdiğinde ise, cimrilik ederek Allah'a verdikleri sözü tutmazlar.

Onlardan kimi de: "Andolsun, eğer bize bol ihsanından verirse gerçekten sadaka vereceğiz ve salihlerden olacağız" diye Allah'a ahdetmiştir.

Onlara Kendi bol ihsanından verince ise, onunla cimrilik yaptılar ve yüz çevirdiler; onlar böyle sırt dönenlerdir. (Tevbe Suresi, 75-76)

Bu kimseler de Allah'ı aldattıklarını zannederler. Oysa Allah yaptıkları bu harekete karşılık, münafıkların kalbine nifakı mahşer gününe kadar perçinleyerek en büyük cezayı verir. Menfaat sağlamaya çalışan bu kişiler, sonsuz hayatlarını kaybettiklerinin farkında olmayıp diğer münafıklar gibi kendi kendilerini kandırırlar. Bu kişilerin durumları Kuran'da şöyle bildirilir:

Böylece O da, Allah'a verdikleri sözü tutmamaları ve yalan söylemeleri nedeniyle, kendisiyle karşılaşacakları güne kadar, kalplerinde nifakı (sonuçta köklü bir duygu olarak) yerleşik kıldı. (Tevbe Suresi, 77)

Akılsızca Tevil Yaparlar

'Tevil' esas olarak açıklama, yorum anlamına gelir. İkinci bir anlamı ise, kişinin yaptığı bir hatayı nefsani nedenlerden dolayı kabullenmemesi ve bu hatayı kendince meşru gösterecek geçersiz mazeretler öne sürmesidir. Biraz dikkatli düşünülürse, bu hareketin ilk sahibinin şeytan olduğu hemen hatırlanır. Bilindiği gibi şeytan, "kibiri yüzünden" Allah'ın Hz. Adem (as)'a secde etme emrine karşı gelir. Allah onu uyardığında da yaptığı hareketi kendi düşük aklınca doğru göstermeye çalışır, hatasını kesinlikle kabullenmez. Oldukça ilkel bir mantık içinde, ateşin çamurdan üstün olduğunu öne sürerek kendisini haklı göstermeyi dener.

Şeytanın bu özelliği münafıklarda da gözlenir. Münafıklar şaşırtıcı konuşmalar yapıp, olmadık davranışlarda bulunurlar. Nefislerini korumak ve davranışlarını haklı göstermek için konuşmaya başladıkları an, sanki ağızlarından şeytanın sözleri dökülür.

Kendilerini koruma ve temize çıkarma çabalarında açıkça gözlenebilen bir hırs vardır. Bu hırsla her türlü haramı göze alabilir, yalan söyleyebilir, iftira atabilirler. Söz konusu durumla ilgisi olmayan, alakasız ve manasız açıklamaları arka arkaya yaparlar.

Tevil yapan kişilerin yüzlerinden ve ifade bozukluklarından, şuurlarının kapalı olduğu belli olur. Sığ ve basit mantıklar kurarak kendilerini haklı göstermeye çalışırlar. Fakat bu açıklamaların ne başı ne de sonu, hiçbir anlam taşımaz. Bu çırpınışlar samimi müminler tarafından Allah'ın izniyle teşhis edilir.

Birçok ayette münafıkların bu samimiyetsiz açıklamaları belirtilmiştir. Örneğin Peygamberimiz (sav) döneminde savaştan kaçmak için evlerinin açıkta olduğunu öne süren münafıklar (Ahzab Suresi, 13), havanın sıcaklığını bahane eden münafıklar (Tevbe Suresi, 81), savaşın bir süre daha ertelenmesini isteyen (Nisa Suresi, 77**), "güç yetirebilseydik muhakkak seninle birlikte (savaşa) çıkardık"** diyen münafıklar (Tevbe Suresi, 42) bunlardan bazılarıdır. Ancak mazeretleri her ne olursa olsun, Allah yolunda mücadeleden herhangi bir bahane göstererek kaçanlar, gerçekte kalplerinde iman bulunmayan kimselerdir. Allah bunu Kuran'da şöyle bildirir:

Allah'a ve ahiret gününe iman edenler, mallarıyla ve canlarıyla cehd etmekten (kaçınmak için) senden izin istemezler. Allah takva sahiplerini bilendir.

Senden, yalnızca Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, kalpleri kuşkuya kapılıp, kuşkularında kararsızlığa düşenler izin ister. (Tevbe Suresi, 44-45)

Söz konusu durum, münafıkların "derin bir kavrayışa sahip olmamalarının" bir başka göstergesidir. Çünkü tevil yapan bir insan, türlü oyunlarla kendisini haklı gösterse bile ancak diğer insanları kandırabilir. "Sinelerin özünde olanı bilen" (Maide Suresi, 7) Allah'ı ise asla kandıramazlar. Allah bu konuda şu hükmü verir:

Kendilerini övgüyle temize çıkaranları görmedin mi? Hayır Allah dilediğini temizleyip yüceltir. Onlar bir hurma çekirdeğindeki iplikçik kadar bile haksızlığa uğratılmazlar. (Nisa Suresi, 49)

Haksızlığa Uğratıldıklarını Düşünürler

Şeytanın Hz. Adem (as)'a secde etmeyi reddetmesinin sebeplerinden biri kendi düşük aklınca hakkının yendiğini düşünmesidir. (Allah'ı tenzih ederiz) Münafıklar da şeytanla aynı akılsız iddiada bulunurlar. Kendisini yaratan ve hidayet veren Allah'a ve hidayetine vesile olan elçiye karşı böyle ahlaksız bir tavır takınmak, son derece nankör bir harekettir. Bu durum Nur Suresi'nde şöyle bildirilmiştir:

Bunların kalplerinde hastalık mı var? Yoksa kuşkuya mı kapıldılar? Yoksa Allah'ın ve elçisinin kendilerine karşı haksızlık yapacağından mı korkuyorlar? Hayır, onlar zalim kimselerdir. (Nur Suresi, 50)

Fiziksel Tahribata Uğrarlar

Şeytan münafıklar üzerinde ciddi bir fiziksel tahribat yapar. Dengesiz bir ruha sahip olduklarından çok çabuk yıpranırlar. Bakışlarındaki bozukluk onlara bir tür akıl hastası görünümü verir.

Yoğun heyecan, korku, gerilim ve huzursuzluktan yüz ve bedenlerinde istemsiz kasılmalar meydana gelir. Sık sık gözler küçülür, ağız kurur, yanak ve dudaklar kontrolsüz titrer. Tikler oluşmaya başlar. Hızlı doku yıpranması bir süre sonra cilde çürümüş görüntüsü verir. Şeytanın verdiği ruh hali ve olumsuz telkinlerle vücut direnci zayıflar. Yorgun, bitkin, halsiz bir vücut ortaya çıkar. Yüzleri sağlıksız, beyaz veya sarıdır. Bazen neşesiz ve asık suratlı, bazen deli gibi uçarı, kontrolsüz olurlar. Yüz ifadeleri de farklı farklıdır. Kiminin yüzünde kurnaz bir gülümseme, kiminde nevrotik bir ifade olur. Hepsi birbirinden itici ve sevimsizdir. Fiziksel tahribata ifade bozuklukları da eklendiğinde bu kişiler kolayca tanınırlar. Kuran'da bu duruma şöyle işaret edilir:

Eğer Biz dilersek, sana onları elbette gösteririz, böylelikle onları simalarından tanırsın. Andolsun, sen onları, sözlerin söyleniş tarzından da tanırsın. Allah, amellerinizi bilir. (Muhammed Suresi, 30)

Kendilerini Doğru Yolda Görürler

Her türlü sapkın fikir, kuşku ve çelişkili mantıkların yanı sıra münafıkların öyle bir özellikleri vardır ki, bu onların ne derece akıldan yoksun olduklarını bir kez daha gözler önüne serer. Münafıklar kendilerini doğru yolda görür ve hidayete ermiş sayarlar.

Ayetlerde münafıkların niçin kendilerini doğru yolda gördükleri bildirilmiştir. Münafıklar aslında şeytan tarafından çepeçevre kuşatılmış, şeytanın dostları haline gelmişlerdir. Şeytana bir dost kadar yakın olan kimse ise, elbette onun telkinleri altında hareket eder. Bu telkin münafıkları doğru yolda olduklarına inandıracak kadar güçlüdür. Allah bunu Kuran'da şöyle bildirir:

Kim Rahman (olan Allah)'ın zikrini görmezlikten gelirse, Biz bir şeytana onun "üzerini kabukla bağlattırırız"; artık bu, onun bir yakın dostudur.

Gerçekten bunlar (bu şeytanlar), onları yoldan alıkoyarlar; onlar ise, kendilerinin gerçekten hidayette olduklarını sanırlar. (Zuhruf Suresi, 36-37)

Kimine hidayet verdi, kimi de sapıklığı haketti. Çünkü bunlar, Allah'ı bırakıp şeytanları veli edinmişlerdi. Ve gerçekten onları doğru yolda saymaktadırlar. (Araf Suresi, 30)

Bu ayetlerden anlaşıldığı üzere, hiçbir münafık, yaptığının bir hata olduğunu kabullenmez. Aksine Allah ve din adına haraket ettiğini iddia eder, hatta bu uğurda Allah adına yemin eder. İçinde olduğu durumun genellikle farkında

değildir. Şuuru o kadar kapalıdır ki, kıyamet günü cehenneme sokulmak üzere diriltildiğinde, Allah'a bile yemin ederek kendini savunmaya çalışır:

> **Onların tümünü Allah'ın dirilteceği gün, sizlere yemin ettikleri gibi O'na da yemin edeceklerdir ve kendilerinin bir şey üzerine olduklarını sanacaklardır. Dikkat edin; gerçekten onlar, yalan söyleyenlerin ta kendileridir. (Mücadele Suresi, 18)**

Münafıklar, şeytanın kendilerini Allah adına kandırdığının farkında değildirler. Bu gerçeği ancak ahirette anlayacaklardır. Mahşer günü müminler ile münafıklar arasında geçen bir konuşma Kuran'da şöyle haber verilir:

> **O gün, münafık erkekler ile münafık kadınlar, iman edenlere derler ki: "(Ne olur) Bize bir bakın, sizin nurunuzdan birazcık alıp-yararlanalım." Onlara: "Arkanıza (dünyaya) dönün de bir nur arayıp-bulmaya çalışın" denilir. Derken aralarında kapısı olan bir sur çekilmiştir; onun iç yanında rahmet, dış yanında o yönden azap vardır.**
>
> **(Münafıklar) Onlara seslenirler: "Biz sizlerle birlikte değil miydik?" Derler ki: "Evet, ancak siz kendinizi fitneye düşürdünüz, (Müslümanları acıların ve yıkımların sarmasını) gözetip-beklediniz, (Allah'a ve İslam'a karşı) kuşkulara kapıldınız. Sizleri kuruntular yanıltıp-aldattı. Sonunda Allah'ın emri (olan ölüm) geliverdi ve o aldaltıcı da sizi Allah ile aldatmış oldu." (Hadid Suresi, 13-14)**

Şeytanın Gücü Zayıftır

Şeytan hakkında unutulmaması gereken çok önemli bir gerçek vardır. Şeytan Allah'tan müstakil bir güç değildir. Şeytanı Allah yaratmıştır ve O'nun kontrolündedir. Düşmanlığı insana karşıdır. Şeytanın Allah'tan bağımsız bir güç olduğunu düşünenler yanılırlar. Bu kimseler şeytanın Allah'a karşı bir mücadelesi olduğunu zannederler. Oysa şeytanın insanlara Allah'ın dinini yaşatmak istememesinin nedeni, bunun insanları yıkıma uğratmak için tek yol olduğunu bilmesidir. Sonuç olarak şeytan da Allah'ın yarattığı bir varlıktır ve O'nun izniyle faaliyetini sürdürmektedir. Kendisine tanınan süre bittiğinde, cezasını çekmek üzere o da saptırdığı insanlarla beraber cehenneme atılacaktır.

Andolsun, senden ve içlerinde sana tabi olacak olanlardan tümüyle cehennemi dolduracağım. (Sad Suresi, 85)

Unutulmaması gereken, şeytanın müminler üzerinde bir gücü olmadığıdır. Şeytanın gücü yalnızca Allah'ın tespit ettiği, daha doğrusu cehennem için özel olarak yarattığı insanlar üzerinde geçerlidir. Şeytan Allah'ın mümin olarak yarattığı bir kulu saptıramaz. Sadece, müminin dünya hayatındaki imtihanı gereği bazı küçük hatalar yapmasına vesile olabilir. Şeytanın saptırma etkisi yalnızca kalbinde hastalık bulunan kimseler üzerindedir. Bu gerçek Kuran'da şöyle bildirilir:

Gerçek şu ki, iman edenler ve Rablerine tevekkül edenler üzerinde onun (şeytanın) hiçbir zorlayıcı-gücü yoktur. Onun zorlayıcı-gücü ancak onu veli edinenlerle, onunla O'na (Allah'a) ortak koşanlar üzerindedir. (Nahl Suresi, 99-100)

Bir başka ayette müminlerin şeytan tarafından saptırılamayacakları şöyle bildirilmiştir.

"Benim kullarım; senin onlar üzerinde hiçbir zorlayıcı gücün (hakimiyetin) yoktur." Vekil olarak Rabbin yeter. (İsra Suresi, 65)

Şeytan da yaratılmış bir varlık olduğuna göre, herşeyde olduğu gibi onun yaratılışında da sonsuz hikmet vardır. Örneğin şeytanla beraber büyük bir insan topluluğunun cehenneme sürüklenmesi, kıyamet günü müminlerin Allah'a şükürlerini, cennete karşı duyacakları sevinci artıracak bir unsurdur. Şeytan aynı zamanda mümin topluluğun içinde gizlenen münafıkların ortaya çıkmasını sağlar. Bu hastalıklı kimseleri etkisi altına alarak, müminler aleyhine faaliyette bulundurur. Böylece münafıklar mümin topluluğu içinde gizlenemeyerek kendi kendilerini deşifre etmiş olurlar. Müminler de içlerinde barınmaya çalışan bu grubu kolaylıkla teşhis ederler. Dahası şeytanın faaliyetlerinin ve münafıklar üzerindeki etkisinin farkına varan müminlerin -Kuran'da geçen bir ayetin tecellisini gördükleri için- imanları ve Allah'a yakınlıkları artar:

Şeytanın (bu tür) katıp bırakmaları, kalplerinde hastalık olanlara ve kalpleri (her türlü) duyarlılıktan yoksun bulunanlara (Allah'ın) bir deneme kılması içindir. Şüphesiz zalimler, (gerçeğin kendisinden) uzak bir ayrılık içindedirler. (Bir de) Kendilerine ilim verilenlerin, bunun (Kuran'ın) hiç tartışmasız Rablerinden olan bir gerçek olduğunu bilmeleri için; böylelikle ona iman etsinler ve kalpleri ona tatmin bulmuş olarak bağlansın. Şüphesiz Allah, iman edenleri dosdoğru yola yöneltir. (Hac Suresi, 53-54)

Bu mümin topluluğun içinde bir tür temizlik anlamına gelir. Zaten Allah'ın şeytana süre tanımasının hikmetlerinden biri budur. Allah bu durumu Kuran'da şöyle açıklar:

Andolsun, iblis, kendileri hakkında zannını doğrulamış oldu, böylelikle iman eden bir grup dışında, ona uymuş oldular. Oysa onun, kendilerine karşı hiçbir zorlayıcı-gücü yoktu; ancak Biz ahirete iman edeni, ondan kuşku içinde olandan ayırt etmek için (ona bu imkanı verdik). Senin Rabbin, herşeyin üzerinde gözetici-koruyucudur. (Sebe Suresi, 20-21)

Cahiliye toplumu tarafından bilinmeyen bir başka husus ise şeytanın hiçbir yaptırım gücünün olmadığıdır. O yalnızca insanı davet eder. Eğer bir kişinin kalbinde bir hastalık varsa bu çağrıya uyar. Yoksa şeytanın insanlar üzerinde zor kullanabilecek bir gücü yoktur. Kendisine uyanların hatta tapanların hepsinin aslında ne kadar büyük bir gaflet içinde olduklarını bilir. Şeytanın kıyamet günü kendisine uyanlara yapacağı itiraf ayette şöyle haber verilir:

> **İş hükme bağlanıp-bitince, şeytan der ki: "Doğrusu, Allah, size gerçek olan vaadi vaat etti, ben de size vaatte bulundum, fakat size yalan söyledim. Benim size karşı zorlayıcı bir gücüm yoktu, yalnızca sizi çağırdım, siz de bana icabet ettiniz. Öyleyse beni kınamayın, siz kendinizi kınayın. Ben sizi kurtacak değilim, siz de beni kurtacak değilsiniz. Doğrusu daha önce beni ortak koşmanızı da tanımamıştım. Gerçek şu ki, zalimlere acı bir azap vardır." (İbrahim Suresi, 22)**

ŞEYTANIN ETKİSİ ZAYIFTIR

ADNAN OKTAR: Nefis tamam, Allah'a düşman yaratılmıştır. Ve daima kötülüğü emreder. Ama çok zavallı ve baş eğicidir. Yani bir emre bağlıdır. Dur, dediğinde durur. Yani helal olursa da, "hadi" dersen de devam eder, o kadar. Yani bunun dışında bir özelliği yoktur. Veyahut bir kısım tipler de "şeytan yaptı, ben yapmadım" diyor. Mesela bir suç işliyor. "Nasıl oldu?" "Ya şeytan kışkırttı, görüyor musun onu, o mikrobu, bunu bana yaptırdı" diyor. Halbuki Kuran'da Allah "şeytanın etkisi zayıftır" diyor. "Salih mümin kullarımın üzerine, samimi kullarımın üzerine onun bir etkisi yoktur" diyor. Nereden etki edecek? Şeytan gelirse "git" dersin gider, bu kadar basit, öyle ahım şahım bir gücü yoktur ki. Sadece fısıldayacaktır, fısıldadığında da "dinlemiyorum" dersin, olur biter. Yani ne mecburiyetin var? *(www.HarunYahya.tv röportajı, 12 Mayıs 2010)*

EVRİM ALDATMACASI

Evrim teorisi, yani Darwinizm, Yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Evrim teorisi Eski Mısır'dan ve Sümerlerden bu yana gelen, kainatı ve canlılığı tesadüfle açıklayan putperest bir hurafedir, bilimle hiçbir bağlantısı yoktur. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok açık bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle ve evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını ortaya koyan 700 milyona yakın fosilin bulunmasıyla çürümüştür. Üstelik, evrim teorisi hayatın temel yapı taşı olan tek bir proteinin oluşumunu dahi açıklamaktan acizdir. Proteinin kendi kendine tesadüfen oluşmasının imkansız olduğu bilim tarafından ortaya konmuştur. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda, gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Biyoloji, biyokimya, paleontoloji, genetik, zooloji, arkeoloji gibi farklı alanlardan çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini Yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar.

Evrim teorisinin çöküşünü ve Yaratılış'ın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi Eski Mısır'a, Sümerler'e kadar uzanan pagan bir öğreti olmakla birlikte, kapsamlı olarak 19. yüzyılda yeniden gündeme geldi. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine kendince karşı çıkıyordu. Darwin'in yanılgılarına göre, tüm türler ortak bir hayali atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece sözde bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer yıktı.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce dünyada hayali şekilde tesadüfen ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Çamur birikintisi içinden koful, mitokondri, lizozom, golgi cisimciği gibi çok sayıda kompleks organelden oluşan hücrenin nasıl meydana geldiği, tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak öncelikle, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, Yaratılış'ı cahilce reddettiği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde kör tesadüflerin ürünü olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı. Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti*: "Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür." (Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2)*

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin kompleks yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: **"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır***." (Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s. 196)*

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. *("New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330)*

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. *(Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7)*

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci Earth dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

> *Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? (Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40)*

Hayatın Kompleks Yapısı Tek Bir Protein Dahi Tesadüfen Oluşamaz

Evrimcilerin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmelerinin başlıca nedeni, Darwinistlerin en basit zannettikleri canlı yapıların bile olağanüstü derecede kompleks özelliklere sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha komplekstir. Öyle ki, bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre, hatta hücreye ait tek bir protein bile üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Ancak bunu detaylarıyla açıklamaya bile gerek yoktur. Evrimciler daha hücre aşamasına gelmeden çıkmaza girerler. Çünkü hücrenin yapı taşlarından biri olan **proteinlerin tek bir tanesinin dahi tesadüfen meydana gelmesi ihtimali matematiksel olarak "0"dır.**

Bunun nedenlerinden başlıcası bir proteinin oluşması için başka proteinlerin varlığının gerekmesidir ki bu, bir proteinin tesadüfen oluşma ihtimalini tamamen ortadan kaldırır. Dolayısıyla tek başına bu gerçek bile evrimcilerin tesadüf iddiasını en baştan yok etmek için yeterlidir. Konunun önemi açısından özetle açıklayacak olursak,

1. Enzimler olmadan protein sentezlenemez ve enzimler de birer proteindir.

2. Tek bir proteinin sentezlenmesi için 60'a yakın enzim görevi gören proteinin hazır bulunması gerekmektedir. Dolayısıyla proteinlerin varlığı için proteinler gerekir.

3. Proteinleri sentezleyen enzimleri DNA üretir. DNA olmadan protein sentezlenemez. Dolayısıyla proteinlerin oluşabilmesi için DNA da gerekir.

4. Protein sentezleme işleminde hücredeki tüm organellerin önemli görevleri vardır. Yani proteinlerin oluşabilmesi için, eksiksiz ve tam işleyen bir hücrenin tüm organelleri ile var olması gerekmektedir.

Hayatın başlangıcı konusunun evrimciler için açıklanamaz olduğunu, evrimci bilim yazarı Brian Switek şu şekilde itiraf etmiştir:

> *Hayatın nasıl başladığı doğanın en kalıcı gizemlerinden biridir. (Brian Switek, "Debate bubbles over the origin of life", Nature, 13 Şubat 2012)*

Harvard'lı kimyager George Whitesides ise, Amerikan Kimya Topluluğu tarafından kendisine, en üst düzey ödül olan Priestley Madalya'sı verilirken yaptığı konuşmasında, şu itirafı yapmıştır:

> *Yaşamın kökeni. Bilimdeki en büyük problemlerden biridir... Çoğu kimyager, benim gibi, hayatın prebiyotik Dünya'daki moleküllerin karışımlarından, spontane olarak ortaya çıktığına inanır. Nasıl? Hiçbir fikrim yok .*

(George M. Whitesides, "Revolutions In Chemistry: Priestley Medalist George M. Whitesides' Address", Chemical and Engineering News, 85: 12-17 (March 26, 2007)

Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, muazzam bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu konuda evrimciler açısından çok ilginç bir açmaz daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu yerle bir etmektedir. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. (Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78)

Kuşkusuz eğer hayatın kör tesadüfler neticesinde kendi kendine ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın yaratıldığını kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı Yaratılış'ı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: Türlerin Kökeni, *Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve Türlerin Kökeni adlı kitabında **"Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz"** demek zorunda kalmıştı. *(Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184)*

Lamarck'ın Yanılgısı

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin Türlerin Kökeni adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. *(Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, p. 184.)*

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20. yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma kendilerince bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi. Bugün de hala bilimsel olarak geçersiz olduğunu bilmelerine rağmen, Darwinistlerin savunduğu model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.** Çernobil, Hiroşima, Nagazaki'de meydana gelen dehşet verici görüntüler tam olarak mutasyonların meydana getirdiği sonuçlardır. Düzgün yapıdaki organizmalar mutasyonların etkisiyle ölmüş veya şiddetli zarar görmüştür.

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi bir tesadüfi etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

> *Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. (B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner of Truth Trust, 1988, p. 7.)*

Darwinistlerin iddiasına göre, mutasyon, vücudun her yerinde orantılı ve birbirine uyumlu değişiklikler yapmak zorundadır. Örneğin evrimcilerin iddiasına göre rastgele mutasyonlarla sağ tarafta iddia ettikleri şekilde bir kulak oluştuysa, sol tarafta da rastgele mutasyonların aynı simetride aynı şekilde duyan, aynı özelliklere sahip ikinci bir kulağı oluşturması gerekir. Örs, çekiç, üzengi her birinin aynı şekilde mükemmel olarak eşit şekilde meydana gelmesi gerekir. Rastgele mutasyonların, kalp kapakçıklarını iki tarafta da aynı şekilde oluşturması; bütün kapakçıkları, kulakçıkları eşit uyumda, hatasız, tam yerli yerinde ve aynı anda meydana getirmesi gerekir. Vücudun her bir organında bunun bu simetri ve düzen sağlanmadığı takdirde büyük çelişkiler olur. Bir kulağı ters, bir dişi farklı, tek gözü alnında tek gözü burunda garip yapılar ortaya çıkar. Canlılıkta ise böyle bir dengesizlik yoktur. Darwinistlerin iddiasına göre mutasyonların her şeyi simetrik ve uyumlu şekilde meydana getirmesi geremektedir. Oysa mutasyonların tümü zarar getirir. Geçmişte, mutasyonların % 99'unun zararlı, %1'inin etkisiz olduğu kabul edilmekteydi. Oysa yeni yapılan araştırmalar, DNA'nın protein kodlamayan bölgelerinde gerçekleşen ve bu nedenle de zararsız olduğu sanılan %1 oranındaki mutasyonların da uzun vadede zarar getirdiğini ortaya koymuş ve bu nedenle bilim adamları bu mutasyonlara "sessiz mutasyon" adını vermişlerdir**. Mutlak zararlı olan mutasyonların ise akılcı, uyumlu, simetrik, organları aynı anda meydana getirebilmeleri imkansızdır**.

Mutasyonlar düzgün bir yapıya adeta makinalı tüfekle ateş etmek gibidir. Sağlam bir şeyin üzerine ateş açılması o yapıyı tamamen ortadan kaldırır. Tek bir tanesinin etkisiz kalması veya vücuttaki mevcut bir enfeksiyonu yakarak iyileştirmesi bir şeyi değiştirmemektedir. Organizma zaten kendisine isabet eden 99 mermi ile yerle bir olmuştur.

Ulusal Bilimler Akademisi üyesi Lynn Margulis, mutasyonların net zararlı etkileri ile ilgili şu itirafı yapmıştır:

> *Yeni mutasyonlar yeni türler oluşturmaz; sakat yavrular oluşturur. (Lynn Margulis, quoted in Darry Madden, UMass Scientist to Lead Debate on Evolutionary Theory, Brattleboro (Vt.) Reformer, 3 Şubat 2006).*

Margulis, 2011 yılındaki bir röportajında ise mutasyonların organizmayı değiştirdiğine ve bu yolla yeni türler ortaya çıktığına dair **"hiçbir delil olmadığını"** şu sözlerle vurgulamıştır:

Neo-Darwinistler, mutasyonlar gerçekleştiğinde ve bir organizmayı değiştirdiğinde, yeni türlerin ortaya çıktığını söylerler. Bana da defalarca, rastgele mutasyonların yeni türleri oluşturan evrimsel değişikliğe yol açtığı öğretildi. Buna inandım; ta ki delil arayana dek... (Lynn Margulis quoted in "Lynn Margulis: Q + A," Discover Magazine, Nisan 2011, s. 68)

Lynn Margulis'in söylediği gibi rastgele mutasyonların yeni türleri oluşturan evrimsel değişikliğe yol açtığına dain tek bir delil yoktur.

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisinin bilim dışı iddiasına göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü (ki bu türün de nasıl ortaya çıktığı konusunda evrimcilerin bir açıklaması yoktur), zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu hayali dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu hayali varlıklara "ara-geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ayrıca bu garip canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, Türlerin Kökeni'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. (Charles Darwin, The Origin of Species, New York: D. Appleton and Company s. 161)

Ancak bu satırları yazan Darwin, bu ara formların fosillerinin bir türlü bulunamadığının da farkındaydı. Bunun, teorisi için büyük bir açmaz oluşturduğunu görüyordu. Bu yüzden, Türlerin Kökeni kitabının "Teorinin Zorlukları" (*Difficulties on Theory*) adlı bölümünde şöyle yazmıştı:

Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? *Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz?.. Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? (Charles Darwin, The Origin of Species, New York: D. Appleton and Company s. 154, 155)*

Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? (Charles Darwin, The Origin o Species, s. 246)

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek V. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

> *Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (Derek V. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133.)*

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, hiçbir sözde farklı tür atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

> *Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. (Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197)*

Günümüzde yaklaşık 700 milyon fosil elde edilmiştir. Tüm bu fosiller, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Fosiller, “Biz evrim geçirmedik” demektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil Yaratılıştır.

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, insanın sözde maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, insan ile hayali ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "*Australopithecus*" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin *Australopithecus* örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. *(Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, Toplinger Publications, New York, 1970, 75-14; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, vol. 258, 389)*

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrimciler "*Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens*" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. *(Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272)*

Evrimciler "*Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens*" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. *(Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272)*

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar. Homo erectus ve Homo sapiens aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. *(Jeffrey Kluger, "Not So Extinct After All", Time, 24 Haziran 2001)*

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

> *Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. (S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30)*

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir. Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

> *Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19)*

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Müslüman Neden Evrimci Olamaz?

Bazı Müslümanlar, 1940-50'lerin bilgisiyle evrimin bilim tarafından desteklenen bir teori olduğunu zannederek, "Müslümanlar Darwin'den çok önce evrimi biliyorlardı" gibi garip bir mantık örgüsüyle kendilerince İslamla evrimi bağdaştırmaya çalışmaktadırlar. Bu mantık, ciddi bir bilgisizliğin ürünüdür. Bilim evrimin geçersiz olduğunu ispatlamıştır. Bilimin gösterdiği gerçek Yaratılış'tır.

Müslümanın iman ettiği ve Kuran'da haber verilen, her şeyi Allah'ın yarattığı gerçeğidir. Dolayısıyla bir Müslümanın, Eski Mısır ve Sümerler devrinden kalan putperest bir hurafe olan ve her şeyi tesadüflerle açıklayan evrim teorisi ile aynı şeyi savunuyor olması mümkün değildir.

Elbette Allah dileseydi canlıları evrimle de yaratabilirdi. Ancak Kuran'da bu yönde bir bilgi yer almamakta, evrimcilerin öne sürdüğü gibi türlerin aşama aşama oluşumunu destekleyecek hiçbir ayet bulunmamaktadır. Eğer böyle bir yaratılış şekli olsaydı, bunu, Kuran ayetlerinde detaylı açıklamaları ile görmemiz mümkün olurdu. Ancak tam tersine Kuran'da canlılığın ve evrenin Allah'ın "Ol" emriyle mucizevi şekilde var edildiği bildirilmektedir:

> **Gökleri ve yeri (bir örnek edinmeksizin) yaratandır. O, bir işin olmasına karar verirse, ona yalnızca "Ol" der, o da hemen olur. (Bakara Suresi, 117)**

Kuran'da bildirilen gerçek insanın yoktan, en güzel biçimde yaratıldığıdır:

> **Doğrusu, Biz insanı en güzel bir biçimde yarattık. (Tin Suresi, 4)**
>
> **Gökleri ve yeri hak olmak üzere yarattı ve size düzenli bir biçim (suret) verdi; suretlerinizi de güzel yaptı. Dönüş O'nadır. (Tegabün Suresi, 3)**

Hz. Adem (as) ve Tüm İnsanlar, Daha Kainat Yaratılmadan Zer Aleminde Vardır

Allah Kuran'da kainat yaratılmadan önce insanları zer aleminde var ettiğini ve hepsinden söz aldığını bildirmiştir:

> **Hani Rabbin, Adem oğullarının sırtlarından zürriyetlerini almış ve onları kendi nefislerine karşı şahidler kılmıştı: "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" (demişti de) onlar: "Evet (Rabbimizsin), şahid olduk" demişlerdi. (Bu,) Kıyamet günü: "Biz bundan habersizdik" dememeniz içindir. (Araf Suresi, 172)**

Görüldüğü gibi ayette, kainat henüz var edilmeden önce insanların yaratıldığı, kusursuz ve tam olarak var oldukları ve Allah'a söz verdikleri bildirilmiştir. Ayetteki bilgiye göre, kainat henüz yoktur ama konuşan, duyan, söz veren, tüm uzuvları ve fiziksel özellikleriyle tam insanlar vardır.

Ayetin Arapçası ise şöyledir:

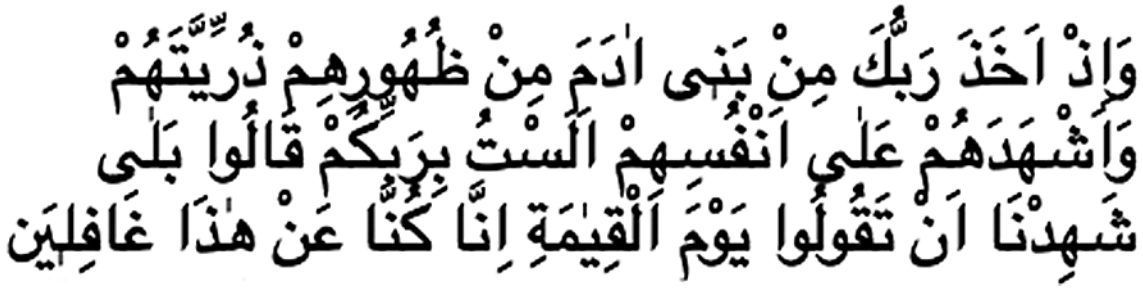

> **"Ve iz ehaze rabbuke min benî âdeme min zuhûrihim zurriyyetehum ve eşhedehum alâ enfusihim, e lestu birabbikum, kâlû belâ, şehidnâ, en tekûlû yevmel kıyâmeti innâ kunnâ an hâzâ gâfilîn(gâfilîne)."**

ve iz ehaze: ve çıkardığı, aldığı zaman

(**iz**: Hani, hatırla, o halde, öyleyse, o vakit, zaman, …dığında, …dığı vakit, çünkü, zira, …dığı için, sebebiyle)

rabbu-ke: senin Rabbin

min benî âdeme: Âdemoğullarından

min zuhûri-him: onların sırtlarından

zurriyyete-hum: onların zürriyetlerini, onların soyları, onların nesilleri

ve eşhede-hum: ve onları şahit tuttu

alâ enfusi-him: nefslerinin (kendilerinin) üzerine

e lestu: ben değil miyim?

bi rabbi-kum: sizin Rabbiniz

kâlû: dediler

belâ: evet

şehid-nâ: biz şahit olduk

en tekûlû: demeniz, demenize karşı (dememeniz için)

yevme el kıyâmeti: kıyâmet günü

innâ: muhakkak ki biz, gerçekten biz

kun-nâ: biz olduk, ... idik

an hâzâ: bundan

gâfilîne: gâfiller, habersiz olanlar

Ayette geçen 'zürriyyet' kelimesi bu ayetin dışında Kuran-ı Kerim'de 18 yerde daha geçmektedir. Bu kelimenin kullanıldığı tüm ayetlerde ise anlamı, İslam alimlerinin ittifakıyla, "insan nesli"dir. Bu ayette de, Adem'in zürriyetinden yani Hz. Adem (as)'ın soyundan, yani dünyada yaşamış ve yaşayacak tüm insanlardan bahsedilmektedir. Zira, sadece Hz. Adem (as)'ın kendisinden alınan bir ahid söz konusu olsaydı, "hani Rabbin Adem'den ahid almıştı" ifadesi kullanılırdı. Ayette geçen 'hani Rabbin Adem oğullarından ahid almıştı' ifadesiyle, Hz. Adem (as)'ın zürriyeti, yani tüm insanlar kast edilmektedir.

Ayetin başında yer alan '**iz** / hatırla o zamanı, hani' ifadesi ise, Hz. Adem (as)'ın zürriyetine yani tüm insanlığa olan bu hitabın olduğu zamanını gösterir. 'İz' kelimesi geçmişte olan bir olay hakkında kullanılan zaman edatıdır. Anlamı da 'geçmişte olan bu olayı hatırla'dır. Söz konusu olan tüm insanların geçmişte, henüz kainat yaratılmadan önce, verdikleri sözdür.

Kuran'ın bir başka ayetinde ise insanların iki defa ölüp dirildikleri haber verilir:

> **Dediler ki: "Rabbimiz, bizi iki kere öldürdün ve iki kere dirilttin; biz de günahlarımızı itiraf ettik. Şimdi çıkış için bir yol var mı?" (Mümin Suresi, 11)**

İşte bu ayette bildirilen ilk ölüm ve dirilme, zer aleminde insanlar söz verdikten sonra bir nevi ölmeleri, sonra Allah'ın anne ve babayı vesile edip can vermesi ve dünyaya gelmeleri, yani dirilmeleridir. İkinci ölüm ise dünyadaki bildiğimiz fiziksel vefat olacak, ahirette de ikinci kez dirilme gerçekleşecektir.

Kuran'da evrimle yaratılış olduğunu iddia edenlerin, "aşama aşama insan oluştu" iddiaları bu durumda tamamen geçersizdir. **İnsan dünyada aşama aşama oluşmamıştır. Zer aleminde tüm insanlar Hz. Adem (as) ve diğer peygamberler vardır.** Hz. Adem (as)'ın ve diğer insanların bir takım evrimsel süreçlerden geçerek bugünkü insan olduğu iddiası doğru değildir.

Hz. Adem (as) önce tüm insanlar gibi zer aleminde vardır, sonra cennette yaratılmış, sonra da dünyaya gönderilmiştir:

Hani Rabbin meleklere: "Gerçekten Ben, çamurdan bir beşer yaratacağım" demişti. "Onu bir biçime sokup, ona ruhumdan üflediğim zaman siz onun için hemen secdeye kapanın. (Sad Suresi, 71-72)

Fakat Şeytan, oradan ikisinin ayağını kaydırdı ve böylece onları içinde bulundukları durumdan çıkardı. Biz de: 'Kiminiz kiminize düşman olarak inin, sizin için yeryüzünde belli bir vakte kadar bir yerleşim ve meta vardır' dedik. (Bakara Suresi, 36)

Bir başka Kuran ayetinde ise tüm insanların zer aleminde Allah'a verdikleri söz şöyle bildirilir:

Allah'ın üzerinizdeki nimetini ve: "İşittik ve itaat ettik" dediğinizde sizi, kendisiyle bağladığı sözünü (misakını) anın. Allah'tan korkup sakının. Şüphesiz Allah, sinelerin özünde olanı bilendir. (Maide Suresi 7)

Zer aleminde Allah'a söz verenler evrcimlerin iddia ettiği gibi yarım, uzuvları tam gelişmemiş, yarı insan yarı başka varlıklar değildir. Tam ve şuur sahibi insanlardır. Bu gerçek, Kuran'da evrimle yaratılış olmadığının açık bir ispatıdır.

Evrimi Savunan Müslümanlar, Meleklerin ve Cinlerin Yaratılışını Açıklayamazlar

İnsanın evrimle gelişim gösterdiğini iddia eden kişilere, meleklerin ve cinlerin nasıl yaratıldığı sorulduğunda ise cevapları "Allah yoktan yarattı" olacaktır. Cinleri ve melekleri Allah'ın yarattığını bilip kabul eden bu kişilerin, Allah'ın, insanı da aynı şekilde yaratmış olduğunu düşünememeleri, bunu akledememeleri oldukça vahimdir. Meleği "Ol" emri ile bir anda yaratan Yüce Rabbimiz'in, insanı da aynı şekilde yaratmış olduğunu görememeleri çok şaşırtıcı bir durumdur. Allah aynı şekilde Melekleri insan görünümünde de bir anda yaratmaktadır. Hz İbrahim'e gelen ziyaretçi melekler tam ve kusursuz birer insan görünümündedirler ve bir anda yaratılmışlardır.

Allah Kuran'da cinlerin, insanlardan farklı olarak, ateşten yaratıldıklarını haber vermiştir:

İnsanı, ateşte pişmiş gibi kuru bir çamurdan yarattı. Cann'ı (cinni) da 'yalın-dumansız bir ateşten' yarattı. (Rahman Suresi, 14-15)

Kuran'da haber verildiği gibi, meleklerin yaratılışı da insanın yaratılışından çok farklıdır. Ayette meleklerin yaratılışı şöyle bildirilmektedir:

Hamd, gökleri ve yeri yaratan, ikişer, üçer ve dörder kanatlı melekleri elçiler kılan Allah'ındır; O, yaratmada dilediğini arttırır. Şüphesiz Allah, herşeye güç yetirendir. (Fatır Suresi, 1)

Ayette yer alan ifadeden açıkça anlaşıldığı üzere melekler görünüm olarak da insanlardan çok farklıdırlar. Ayrıca Kuran'da hem meleklerin hem de cinlerin insanlardan önce yaratıldığı haber verilmektedir. Allah için yaratmak çok kolaydır. Rabbimiz hiçbir sebep olmadan yoktan var edendir. Cinleri ve melekleri nasıl farklı şekillerde ve yoktan var ettiyse, insanı da evrime gerek olmadan, ayrı bir varlık olarak yoktan var etmiştir. Aynı durum hayvanlar ve bitkiler gibi diğer canlılar için de geçerlidir. Kuran'da bildirilen açık gerçek şudur: Allah canlıların hiçbirini evrimleştirmeden, yani türleri başka türlere dönüştürmeden bir anda yoktan var etmiştir.

Evrimi Savunan Müslümanlar, Kuran'da Haber Verilen Mucizelere Açıklama Getiremezler

Kuran'da Hz. Musa (as)'ın elindeki asayı yere attığında, Allah'ın dilemesiyle bu asanın canlı bir yılana dönüştüğü bildirilmektedir. Hz. Musa (as) asasını yere attığında asa, yani cansız bir ağaç dalı canlı bir yılana dönüşmekte, eline aldığında yılan tekrar cansız bir ağaca dönüşmektedir, sonra tekrar yere attığında yine can bulmaktadır. Yani cansız bir madde, canlanmakta, sonra ölmekte, sonra yine canlanmaktadır. Böylece Allah bu mucizesiyle insanlara, sürekli Yaratılış'ı göstermektedir. Ayetlerde şöyle buyrulur:

> **Böylece, onu attı; (bir de ne görsün) o hemen hızla koşan (kocaman) bir yılan (oldu). Dedi ki: "Onu al ve korkma, Biz onu ilk durumuna çevireceğiz." (Taha Suresi, 20-21)**
>
> **"Sağ elindekini at, onların yaptıklarını yutacaktır; çünkü onların yaptıkları yalnızca bir büyücü hilesidir. Büyücü ise nereye varsa kurtulamaz." (Taha Suresi, 69)**
>
> **"Asanı bırak;" (Bıraktı ve) onun çevik bir yılan gibi hareket etttiğini görünce, geriye doğru kaçtı ve arkasına bakmadı. "Ey Musa, korkma; şüphesiz Ben(im); Benim yanımda gönderilen (elçiler) korkmaz." (Neml Suresi, 10)**

Hz. Musa (as) elindeki asasını yere attığı anda, Allah'ın lütfuyla**, cansız bir odun parçası halindeki asa, hızla hareket eden, diğer şahısların ortaya koyduklarını yutan, yani sindirim sistemi de olan tamamen canlı bir varlığa dönüşmektedir. Bu değişim, aniden gerçekleşmektedir.** Böylece Allah insanlara canlılığın nasıl yoktan var edildiğinin bir örneğini göstermektedir. Cansız bir madde, sadece Allah'ın dilemesiyle, yani "Ol" emriyle can bulmaktadır. Allah'ın Hz. Musa (as)'a lütfettiği bu mucize, eski Mısırlıların batıl evrim inanışlarını bir hamlede yerle bir etmiştir., Hz. Musa (as)'a muhalif olan insanlar dahi hemen o an gerçeği kavrayıp, batıl inanışlarını bırakıp, Allah'a iman etmişlerdir.

Kuran'da Hz. İsa (as)'ın da çamurdan kuş biçiminde birşey yaptığı, sonra bunun içine üflediğinde, Allah'ın dilemesiyle, bu kuşun hayat bulup canlandığı haber verilmiştir:

> **Allah şöyle diyecek: "Ey Meryemoğlu İsa, sana ve annene olan nimetimi hatırla. Ben seni Ruhu'l-Kudüs ile destekledim, beşikte iken de, yetişkin iken de insanlarla konuşuyordun. Sana kitabı, hikmeti, Tevrat'ı ve İncil'i öğrettim. İznimle çamurdan kuş biçiminde (bir şeyi) oluşturuyordun da (yine) iznimle ona üfürdüğünde bır kuş oluyordu... (Maide Suresi, 110)**

Bu kuş, hiçbir sebebe bağlı olmadan, Allah'ın dilemesi ve mucizesiyle, can bulmaktadır Cansız bir maddeden can sahibi olan kuş, Yüce Allah'ın örneksiz, sebepsiz, üstün yaratışının örneklerinden biridir. Hz. İsa (as) da, Allah'ın lütfettiği bu mucizeyle, evrimci düşüncenin mantıksızlığını ve geçersizliğini gözler önüne sermektedir. Kendilerince İslamla evrimi bağdaştırmaya çalışanların ise Rabbimiz'in bu mucizelerini açıklayabilmeleri mümkün değildir.

Allah cinleri, melekleri, hurileri, gılmanları, cennet vildanlarını, cennet köşklerini, cennet bahçelerini, cehennemi, cehennem bekçilerini nasıl evrimle yaratmadıysa insanı da evrimle yaratmamıştır. Allah cennetteki tüm detayları; yüksek köşkleri, süsleri, bahçeleri, kuşları, yiyecekleri ve sonsuz nimetleri herhangi bir evrim süreci olmadan, bir anda, yoktan yaratmıştır. Cennetteki köşkler, sütten ırmaklar, kıyafetler, tahtlar, takılar Allah'ın "Ol" demesiyle olmuştur. Bunların gerçekleşmesi için sebeplere, inşaat ustalarına, terzilere, zanaatkarlara vs. ihtiyaç yoktur. Hurma, incir gibi cennet meyveleri; inci, sedef gibi cennet takıları nasıl ki cennette evrimle var olmadıysa, bu dünyada da evrimle var olmamıştır. Bu dünyada da cennette de hiçbir yaratma "evrimle" değildir. *(Detaylı bilgi için bkz.; Kuran Darwinizm'i Yalanlıyor, Harun Yahya (Adnan Oktar)*

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu akıl dışı iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar bir araya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlar ve sonrasında aynı atomlar hayali bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir.

Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri bir araya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Ancak bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (tek bir tanesinin bile tesadüfen oluşması mümkün olmayan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, **bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar**. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur. Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta,

araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, "odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi" dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir. Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak tüm teknolojiye, bu teknolojiyi üretmek için çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır.

En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir. Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır. Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu

şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana, tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran yüce Allah'ı düşünüp, O'na hayran olup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir Hurafe

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller, teorinin gerektirdiği ara formların hiç yaşamamış olduklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli, sabit durum teorisi gibi pek çok düşünce bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye ve karşı görüşleri susturmaya bile çalışmaktadırlar. Peki neden?

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler. Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

> *Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. (Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak, 1997, s. 28)*

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı var ettiğine inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendilerince Allah'ın apaçık olan varlığını kabul etmemek için, bu akıl ve bilim dışı kabulü cehaletle savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği görürler: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Yüce Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya TarihininEn Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin, inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin; Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının; Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların; bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananların arasında bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlar da vardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim (as)'ın kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa (as)'ın kavminin içinden bazı insanların altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır... (Bakara Suresi, 6-7)

… Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler... (Araf Suresi, 179)

Allah, Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, oradan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla bir araya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini, Hz. Musa (as) ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa (as), Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa (as)'dan, kendi "bilgin büyücüleri" ile karşı karşıya gelmesini ister. Hz. Musa (as) bu karşılaşma için insanların toplandığı bir bayram gününü ve kuşluk vaktini seçer. Hz. Musa (as) büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atınca, insanların gözlerini büyülediler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa (as) ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa (as)'ın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayette bildirildiği gibi "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlat" diye vahyettik. (O da fırlatınca) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Daha önce örneğini verdiğimiz bu kıssada, Hz. Musa (as)'ın cansız bir tahta parçası olan asasını atması, bu asanın hemen canlanması ve diğer her şeyi yutan tam teşekküllü bir varlık haline gelmesi, Firavun ve taraftarlarının sahte düzenlerini –yani evrimi– altüst etmiştir. Ayetlerde bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu

kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

> ***Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum***. *Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. (Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s. 43)*

Bu gelecek, uzakta değildir. Hatta çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacağını anlayacak ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

Dediler ki: "Sen yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın." (Bakara Suresi, 32)

ARKA KAPAK

Her kim olursanız olun sizin sonsuz bir azap çekmenizi isteyen, bütün varlığını buna adamış, son derece tehlikeli bir düşmanınız var. İsmi, şeytan. Bir başka deyişle, Allah'ın lanetlediği ve huzurundan kovmuş olduğu iblis ve onun takipçileri.

O en büyük düşmanınız. Bir efsane ya da bir masal değil, gerçeğin ta kendisi. İnsanlık tarihinin her aşamasında var oldu. Yaşamış ve ölmüş milyarlarca insanı ateşin içine çekti ve halen çekiyor. Hiçbir zaman ayırım yapmaz. Genç, yaşlı, kadın, erkek, iş adamı veya dilenci fark etmez. Her insan bu düşmanın hedefidir. Bu yazıyı okurken de sizi gözlüyor ve planlar yapıyor. Tek arzusu var; kendisiyle beraber, olabildiği kadar çok insanı -siz de dahil- cehenneme sürüklemek. Zafer kazanması için insanların açıkça kendisine tapınması veya çok uç sapkınlıklar yapmaları gerekmez.

Şeytan, insanlardan mutlaka Allah'ı inkar etmelerini de istemez. Zaten Allah'ı kendisi inkar etmemektedir ki, insanlardan özellikle bunu istesin. Onun tek isteği düşmanlarını Allah'ın dininden ve Kuran ahlakından uzak tutmak, halis olarak Allah'a ibadet etmelerini engellemek, bunun sonucunda sonsuz azap çekmelerini sağlamaktır. Ancak şunu da bilin ki onun, Allah'ın salih kulları üzerinde hiçbir etkisi olamaz.

YAZAR HAKKINDA: Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 73 ayrı dile çevrilen 300'ü aşkın eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

Yazar tarafından kitapların kapağında kullanılan mühür, Hz. Muhammed (sav)'in mührüdür. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah (sav)'in sevgi dolu barış ahlakını kendine rehber edinmiş olmasının sembolü olarak eserlerinde bu mührü kullanmıştır.